ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ • ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 54 • ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2005 • 5 €

• ΕΘΝΙΚΟ-ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΡΩΣΙΑ

• 1453: Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

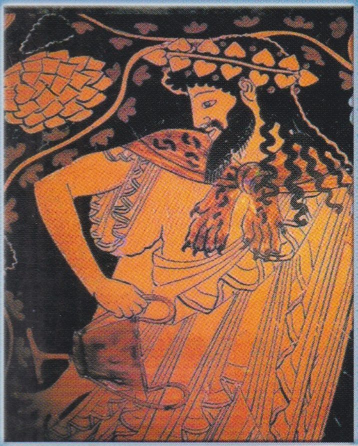
• Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΔ. ΧΙΤΛΕΡ

• ΚΑΤΑΒΑΣΗ ΣΤΟ ΤΡΟΦΩΝΙΟ ΜΑΝΤΕΙΟ

• ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

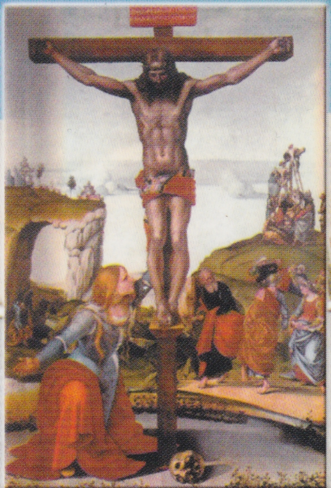

• Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

• Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΑΔΑ

• ΠΕΛΑΣΓΟΙ, ΟΙ ΠΡΩΤΟΕΛΛΗΝΕΣ

• ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Εκδοτικό Σημείωμα

Αγαπητοί Συνέλληνες,

Εδώ και αρκετό καιρό, κάποια κυκλώματα που λυμαίνονται τον χώρο του τύπου, επιχειρούν να θέσουν το «Απολλώνειο Φως» εκτός κυκλοφορίας, ωθώντας το σε κλείσιμο, με την γνωστή και αφανή/παρασκηνιακή μέθοδο του οικονομικού πολέμου που του έχουν εξαπολύσει. Σαμποτάροντας την διανομή και διακίνησή του, μειώνονται τεχνηέντως οι πωλήσεις, οπότε και επέρχεται το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Ενδεικτικό περιστατικό αποτελεί το γεγονός που μας καταγγέλθηκε προσφάτως ότι το περιοδικό μας δεν υπήρχε σε κεντρικότατα σημεία των Αθηνών, όπως στην Πλατεία Συντάγματος, στην οδό Πατησίων και σε καίρια σημεία του κέντρου του Πειραιά, αλλά όχι μόνον. Και όταν ένα έντυπο δεν ανευρίσκεται στην καρδιά της πρωτεύουσας, καταλαβαίνει κανείς την έκταση του φαινομένου της παρακωλύσεως ως προς την διακίνησή του.

Μάλιστα, συμβαίνει εσχάτως το φαινόμενο να αλλάζουν τα σημεία διανομής, με αποτέλεσμα να συντελείται τραγέλαφος ως προς την ανεύρεσή του. Ανάλογα περιστατικά έχουν ανακύψει, και μάλιστα σε ανησυχητικό βαθμό και στην επαρχία, όπου οι ιθύνοντες του Πρακτορείου Τύπου ΑΡΓΟΣ «νίπτουν, επί της ουσίας, τας χείρας τους»...

Αποτελεί κοινό μυστικό πλέον ότι τα Πρακτορεία Τύπου (Κοινοπραξία ΑΡΓΟΣ και ΕΥΡΩΠΗ) υφίστανται για να διακινούν τα έντυπα των μεγάλων συγκροτημάτων, του ΔΟΛ προεξάρχοντος και έπονται και οι υπόλοιποι μεγιστάνες του τύπου. Είναι φανερό ότι για τους ιθύνοντες του κατεστημένου, ελευθεροτυπία σημαίνει να διακινούνται απρόσκοπτα τα έντυπα του καθεστώτος, τα διάφορα πορνογραφήματα, τα έντυπα που αναλώνονται στον σχολιασμό τηλεσκουπιδιών όπως τα ριάλιτυ σόους, μέλημά τους είναι να διανέμεται ανεμπόδιστα ο αλβανικός και βουλγαρικός τύπος, σατανιστικά έντυπα και οτιδήποτε είναι ανώδυνο για το σύστημα, σε καμμία περίπτωση όμως έντυπα που μιλούν για Πατρίδα, για Παράδοση και προαιώνια ιδανικά της φυλής.

Φυσικά το «Απολλώνειο Φως» δεν συνιστά ένα απλό εμπορικό έντυπο ή μία στυγνή κερδοσκοπική επιχείρηση, ώστε να έχει ως γνώμονα της εκδόσεώς του αποκλειστικά υλικά μέτρα και σταθμά. Οπωσδήποτε όμως, πέραν του ότι είναι και παράνομη και ανήθικη αυτή η τακτική, στέκονται εμπρός μας εμπόδια τα οποία καλούμαστε να υπερβούμε.

Ήδη τα πρώτα τεκμηριωμένα στοιχεία έχουν συλλεγεί και έχουν διαβιβασθεί στην Ένωση Εφημεριδοπωλών Αθηνών και Πειραιώς, διότι στην κατάσταση αυτή έχουν και ορισμένοι εφημεριδοπώλες καίριες ευθύνες.

Δεν θα σταματήσουμε όμως εκεί. Στην μάχη αυτή, ενάντια στην συνωμοσία της σιωπής και στην τεχνητή φίμωση που επιχειρούν κάποιοι κύκλοι, έρμαια του κατεστημένου και των μεγάλων συμφερόντων, καλούμε όλους εσάς, να δώσετε το δικό σας παρόν, συμβάλλοντας στην εύρυθμη κυκλοφορία του «Απολλωνείου Φωτός», καταγγέλοντάς μας κάθε περιστατικό μη διανομής και παράνομης αποκρύψεώς του, στο τηλέφωνο επικοινωνίας 6939/39.87.82.

Είναι χρέος όλων μας να μην επιτρέψουμε στην δικτατορία των σιωνιστών και των υποτακτικών τους, με όποιο πολιτικό μανδύα και κομματικό ή ιδεολογικό προσωπείο και εάν αυτοί εμφανίζονται, να ελέγχουν την πληροφόρηση είναι δικαίωμα και υποχρέωσή μας να μην επιτρέψουμε σε κανέναν «χάριν γούστου» να διακινεί ό,τι του αρέσει και να αποκρύπτει ό,τι δεν του είναι «αρεστό».

Φυσικά τίποτε από όλα αυτά δεν θα συνέβαιναν, εάν οι ιθύνοντες του Πρακτορείου Τύπου ΑΡΓΟΣ φρόντιζαν να ελέγχουν το δίκτυο διανομών, καθώς έχουν και

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟΥ ΦΩΤΟΣ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Σας γνωστοποιείται οτι το «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ» δεν θα κυκλοφορήσει κατά το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου. Το νέο τεύχος του περιοδικού θα εκδοθεί και θα κυκλοφορήσει στην Αθήνα την 1η Σεπτεμβρίου και στην επαρχία την 1η Οκτωβρίου. Κατά το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου, τόσο στην Αθήνα όσο και στην επαρχία θα διατίθενται σετ προσφοράς 3 τευχών. Σας ευχόμαστε ολόψυχα καλό Καλοκαίρι.

την σχετική ευθύνη, προκειμένου να μην μοιράζει ο κάθε εφημεριδοπώλης μόνο ό,τι του είναι αρεστό ή εμπορικά βολικό.

Σε διαμαρτυρίες μας, εισπράτουμε ακόμη την απάντηση, ότι το «Απολλώνειο Φως» ανήκει στον λεγόμενο «ειδικό τύπο». Ώστε έτσι λοιπόν! «Ειδικός τύπος», ένας χαρακτηρισμός που αποδίδεται σε ένα έντυπο το οποίο υμνεί τον Ελληνικό Πολιτισμό. «Ειδικό τύπο» αποτελεί ένα έντυπο βήμα πατριωτισμού (και ο όρος «ειδικός»/εξειδικευμένος εμπεριέχει κατά τρόπο περίτεχνο και την έννοια του περιθωριακού, υπό την αντίληψη ότι δεν είναι ευρείας κυκλοφορίας), ενώ τα έντυπα που ασχολούνται με τα αιδοία πορνών, κοκαϊνομανείς, οπίσθια ευρύπρωκτων κιναίδων και εντάσσονται στο πνεύμα του «πολιτικού συμμορφωτισμού» και της αποχαυνώσεως, είναι και θεμιτή η κυκλοφορία τους μα και κατευθυνόμενη η προβολή τους.

Είναι φανερό ότι το σύστημα θέλει να διαμορφώσει άβουλους, διεφθαρμένους και εξαρτημένους πολίτες. Στα πλαίσια αυτά, αφυπνιστικές προσπάθειες όπως το «Απολλώνειο Φως» όχι μόνο δεν του είναι θεμιτές, αλλά τουναντίον τις πολεμά με όλα τα δυνατά μέσα, γιατί συνιστούν ανασχετικά αναχώματα στην επελαύνουσα παρακμή.

Τους ενοχλεί που μέσα στη γενική λεηλασία ψυχών και ιδανικών, υπάρχουν άσειστα προπύργια πατριωτισμού και ακλόνητης πίστης στα εθνικά και φυλετικά ιδεώδη, τους καίει το γεγονός ότι παρ΄ όλες τις αντιξοότητες και την πολεμική ή την συνωμοσία της σιωπής που υφιστάμεθα, μέσα σε μία κοινωνία την οποία η σιωνιστική εξουσία θέλει να την μεταβάλει σε πολυφυλετική χοάνη, υπάρχουμε, σε πείσμα των καιρών, ακόμη εμείς, χωρίς υλικά μέσα, χωρίς πολυτελή βιβλιοπωλεία, χωρίς διασυνδέσεις στους χώρους και στα παράκεντρα της εξουσίας. Και θα υπάρχουμε, μέχρι την τελική μάχη...

Προειδοποιούμε δε προς πάσα κατεύθυνση ότι στο όλο θέμα ανακύπτουν συγκεκριμένες αστικές και ποινικές ευθύνες, οι οποίες και σε δεδομένη στιγμή θα αναζητηθούν, γιατί ούτε επιτρέπεται αλλά ούτε και είμαστε διατεθειμένοι να μεταβαλλόμαστε σε έρμαια κάποιων καταστάσεων. Γνωρίζουμε ότι η επιλογή μας να ορθώνουμε ανάστημα και να καταγγέλουμε σάπιες καταστάσεις, μας βάζει στο «μάτι του κυκλώνα». Δεν θα υποκύψουμε όμως. Και επειδή γνωρίζουμε ότι τίποτε στη ζωή δεν είναι τυχαίο, έχουμε επίγνωση και τι σημαίνει αυτή η τακτική αλλά και από πού και ποιούς εκπορεύεται...

ΕΚΠΟΜΠΗ «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ»

Ένα τηλεοπτικό βήμα για την Ελλάδα, την Φύση, την Παράδοση, τον Πολιτισμό.

Πληροφορούμε το αναγνωστικό μας κοινό ότι κάθε Τρίτη (14.00-16.00 μ.μ.), στον τηλεοπτικό δίαυλο «Τηλεφώς» (Κανάλι 54), παρουσιάζεται η εκπομπή του Εκδότη του περιοδικού «Απολλώνειο Φως» Ιωάννη Χαραλαμπόπουλου, με τον ομώνυμο τίτλο. Πρόκειται για ένα ανεξάρτητο και ασυμβίβαστο τηλεοπτικό βήμα για τις πατρώες παραδόσεις και την φυσιολατρεία, παρέχοντας απαντήσεις και θέτοντας προβληματισμούς, υπό το πρίσμα των ελληνικών ιδεών.

ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 54
ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2005
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ
5 €

Ιδιοκτήτης-Εκδότης:
Ιωάννης Χαραλαμπόπουλος

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού:
25 €
Ετήσια συνδρομή εξωτερικού:
50 €

Επιστολές-Συνεργασίες-Επιταγές να απευθύνονται:
Ιωάννης Χαραλαμπόπουλος
Κολοκοτρώνη 49 Α΄
132 31 Πετρούπολη

Τηλέφωνο επικοινωνίας:
6939/39.87.82

Η Εικόνα του Εξωφύλλου:
Ο Λεωνίδας, αδριάντας του ηρωϊκού βασιλιά από την Σπάρτη.

Εκτύπωση: *Technograph*

– Επιτρέπεται η αναδημοσίευση κειμένων ή τμημάτων τους, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναφέρεται η πηγή.

– Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν την άποψη του περιοδικού, εκτός εάν γίνεται μνεία γι΄ αυτό.

– Χειρόγραφα, δημοσιευθέντα ή μη, δεν επιστρέφονται.

– Στα δημοσιευόμενα άρθρα διατηρείται το γλωσσικό ύφος του συντάκτη τους.

– Οι συνεργασίες δεν έχουν επαγγελματικό χαρακτήρα.

Το **«Απολλώνειο Φως»** διακινείται σε όλη την Ελλάδα με το Πρακτορείο Διανομής Τύπου ΑΡΓΟΣ Α.Ε.

Κυκλοφορεί κατά τον πρώτο μήνα εκάστου διμήνου στην Αθήνα (Ιανουάριο, Μάρτιο, Μάϊο, Σεπτέμβριο, Νοέμβριο), ενώ κατά τον δεύτερο μήνα του διμήνου κυκλοφορεί στην επαρχία (Φεβρουάριο, Απρίλιο, Ιούνιο, Οκτώβριο, Δεκέμβριο).

Εάν δεν ανευρίσκετε το **«Απολλώνειο Φως»**, ή επιθυμείτε να προμηθευτείτε παλαιότερα τεύχη, απευθυνθείτε στο τηλέφωνο:
6939/39.87.82

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΑΔΑ

Από τον Γεώργιο Π. Λουριδά
Ταξίαρχο Αστυνομίας ε.α.

Έγκυροι ιστορικοί της αρχαιότητος, αναφερόμενοι στην δόξα της «δωρικής» Σπάρτης και το πολίτευμά της, γνωστόν ως «Λακεδαιμονίων Πολιτεία», μεταξύ των οποίων ο Ηρόδοτος (Ιστορ. Α 65 Κλειώ), ο Διόδωρος Σικελιώτης (Βιβλιοθήκη, VII § 12), ο Ξενοφών στο έργο του «Λακεδαιμονίων Πολιτεία» και ο Πλούταρχος στον Λυκούργο, πιστεύουν ότι η πλέον ολιγάνθρωπος μεταξύ των Πόλεων της Ελλάδος, κατόρθωσε να γίνει η περισσότερο δυνατή και ονομαστή ανά τον ελληνικό κόσμο, χάριν των Πολιτικών και Κοινωνικών θεσμών της Σπάρτης, τον «κόσμον», που καθιέρωσε το πρώτον ο περιώνυμος της αρχαίας Σπάρτης νομοθέτης Λυκούργος και εισήγαγε την «ευνομίαν» («Ιστορικά, Λακωνικού Ενδιαφέροντος» του γράφοντος, εκδόσεις Απολλώνειο Φως). Είχε όμως το πολίτευμα αυτό και τους επικριτάς του, όπως τον Πλάτωνα, ο οποίος το κατακρίνει ως «πλήρες ορμής και αυθαιρεσίας» (Πλούταρχος Λυκούργος § 7 - Πλάτωνος Νόμοι 692Α), ειδικώτερον δε το κατηγορεί δια τον θεσμόν της «κρυπτείας», θεσμός ο οποίος ηδύνατο μεν να κάμει τους Σπαρτιάτας «ανδρείους ουχί όμως και δικαίους».

Στους επικριτάς του Σπαρτιατικού πολιτεύματος προστίθενται και νεοκόποι ιστορικοί ερευνητές και δήθεν επιστήμονες, οι οποίοι άκριτα και επιπόλαια αναφέρονται απαξιωτικά και περιφρονητικά δια το πολίτευμα της δωρικής Σπάρτης.

Ισχυρίζονται ότι τάχα ήτο υπερμέτρως σκληρό και βάρβαρο έναντι των περιοίκων και των ειλώτων, των δύο άλλων τάξεων πολιτών που μαζί με την ηγεμονεύουσα τάξη των γνησίων Σπαρτιατών αποτελούσαν την Πολιτεία των Λακεδαιμονίων, ακόμη και έναντι των γεννωμένων και μη ρωμαλέων και αδυνάμων παίδων των, που τα «έρριπτον» στο βάραθρο του Καιάδα.

Οι ίδιοι ως άνω παραποιητές, πλαστογράφοι και διαστρεβλωτές της αληθινής ιστορίας της Σπάρτης, μας λέγουν ακόμη ότι η Σπάρτη δεν ανέπτυξε πολιτισμό. Αγνοούν δηλαδή συλλήβδην όλους τους Λάκωνες πνευματικούς δημιουργούς, τον νομοθέτη Λυκούργο, το σοφό Χείλωνα, τους ποιητάς και μουσικούς Τυρταίο, Αλκμάνα και Κιναίθωνα, τους γλύπτες Γιτιάδα, Δορυκλείδα και Θεοκλή, τους ιστορικούς Σωσίβιο, Αριστοκράτη, Παυσανία, Ίππασο, Νεοκλή κ.λπ., τους Πυθαγορείους φιλοσόφους Τιμύχα, Δημήτριο, Χειλωνίδα, Νισθεάζουσα, Καλλικρατίδα κ.λπ., τον ιατρό Αγαθίνο, τον τορευτή μικρών έργων Καλλικράτη και τόσους άλλους εξίσου σημαντικούς δημιουργούς, των οποίων παρέλκει η μνεία του ονόματός των.

Αλλά ας δούμε τι αναγράφουν για τον Καιάδα τα αρχαία κείμενα και οι ιστορικές πηγές, ποια η χρησιμότητά του κατά τους ιστορικούς χρόνους και εάν Καιάδα είχε μόνον η Λακεδαιμονίων Πολιτεία ή και άλλες Πολιτείες - Κράτη της Αρχαίας Ελλάδος.

• Καιάδας, (στον Παυσανία Κεάδας Μεσσηνιακά IV, 18) πιστεύεται πως ήταν ένας γκρεμός παρά τον Μυστρά ή ένα βάραθρο μεγάλου βάθους και σκοτεινό, στη λαγκάδα του χωριού Τρύπη της Λακεδαίμονος, βορειότερα από το Μυστρά, όπου οι Λακεδαιμόνιοι συνέλαβαν ζωντανό τον Μεσσήνιο Κλεομένη και πενήντα ακόμη δικούς του σε καταδρομική επιχείρησή των στην Λακωνία και όλους οι Λακεδαιμόνιοι αποφάσισαν να τους ρίξουν στον Καιάδα, όπου ρίχνουν όσους τιμωρούν για πολύ μεγάλα παραπτώματα.

• Χάσμα γης παρά την Σπάρτη, όπου οι Λακεδαιμόνιοι έρριπταν τους εις θάνατον καταδικασθέντας κακούργους και τους εκ πολέμου αιχμαλώτους, ώστε αντιστοιχεί προς το παρ' Αθηναίους βάραθρον, (Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό Ελευθερουδάκη, τόμος 7, σελ. 46).

Άποψη του βαράθρου του Καιάδα, στην ευρύτερη περιοχή του λακωνικού χωριού Τρύπη, όπου ρίπτονταν οι εγκληματίες και οι εχθροί της πολιτείας.

• Βάραθρον πλησίον της Σπάρτης, όπου ερρίπτοντο κατά την αρχαιότητα οι εις θάνατον καταδικαζόμενοι κακούργοι ως και οι αιχμάλωτοι πολέμου. Άλλοι νομίζουν ότι ήτο πλησίον του Μυστρά εις το χωρίον Παρώρι και άλλοι τοποθετούν αυτόν εις μία των αγρίων φαράγγων του Ταϋγέτου, πέραν του χωρίου Τρύπη προς την διεύθυνση της οδού προς Καλαμάτα (Εγκυκλ.

Λεξικό Ηλίου, τόμος ΙΑ΄, σελ. 154).

• Παρά Λάκωσι βασιλική φρεά. Εις δε τον Καιάδα ειώθασι οι Λάκωνες τους κακέργους ρίπτειν (Λεξικό Σούδα ή Σουΐδα, τόμος Ι., σελ. 554-555).

• Στον Καιάδα εσχεδίαζον οι Λακεδαιμόνιοι, όπου ρίπτουν τους κακούργους να ρίψουν τον νικητή της μάχης των Πλαταιών Παυσανία, τον οποίον είχαν αποκλείσει εντός οικήματος του Ιερού της Χαλκιοίκου Αθηνάς και τον έβγαλαν λίγο πριν εκπνεύσει δια να μη μολύνει το ιερόν, αλλά έπειτα μετέβαλαν γνώμη και τον έθαψαν εκεί κοντά, (Θουκυδίδου Ιστορίαι, τόμος 1, 134, σελ. 137).

• Κατά τον Στράβωνα (Γεωγραφικά Η 367,7) «καιετοί» είναι κάθε άνοιγμα ή σχίσιμο της γης από σεισμό και η οποία ευρίσκεται εις την λέξιν «καιάτας», η οποία σημαίνει εις τους Λακεδαιμονίους το δεσμωτήριον το οποίον δεν είναι τίποτε άλλο παρά σπήλαιον, καίτοι πολλοί συγγραφείς παρατηρούν ότι η λέξις η κατάλληλος προς δήλωσιν των φυσικών τούτων κοιλωμάτων είναι η λέξις «κώοι».

• Όταν ο Δαρείος έστειλε απεσταλμένους στην Αθήνα και την Σπάρτη δια να ζητήσουν τα σημεία υποταγής «γην και ύδωρ», οι μεν Αθηναίοι τους έρριψαν εις βάραθρον, οι δε Λακεδαιμόνιοι εις πηγάδι και τους διέταξαν να πάρουν από εκεί γην και ύδωρ για να το φέρουν εις τον βασιλέα, (Ηρόδοτος, Πάπυρος, τόμ. 3, Ιστορ. Ζ, παρ. 133).

• Στη δημοκρατική Αθήνα, ο Καιάδας των Λακεδαιμονίων ελέγετο βάραθρον και ο Παυσανίας στα «Αττικά» (1, σελ. 150), αναφέρει ότι παρά το αρχαίον βάραθρον (που οι αρχαίοι το περιγράφουν ως γκρεμό, «εν Κειριαδών δήμω εις ον τους επί θανάτω καταγνωσθέντας ενέβαλλον»), υπήρχε μία τρίτη πύλη, δυτικά του αστεροσκοπείου προς τα σημερινά Άνω Πετράλωνα.

• «Εγώ δε γ' εις βάραθρον εμβάλοιμί σε» = εγώ θα σε έρριχνα στο βάραρθρον, που ήτο κρημνός βαθύς όπισθεν του σημερινού αστεροσκοπείου και εις αυτό οι Αθηναίοι έρριπτον τους κακούργους (Αριστοφάνους Κωμωδίαι, Βάτραχοι, Πάπυρος, τόμ. 1, σελ. 54-55 και Ιππείς, τόμ. 1, σελ. 92-93). «Άρας μετέωρον εις βάραθρον εμβαλώ» = θα τον σηκώσω ψηλά και θα τον ρίψω στο βάραθρο.

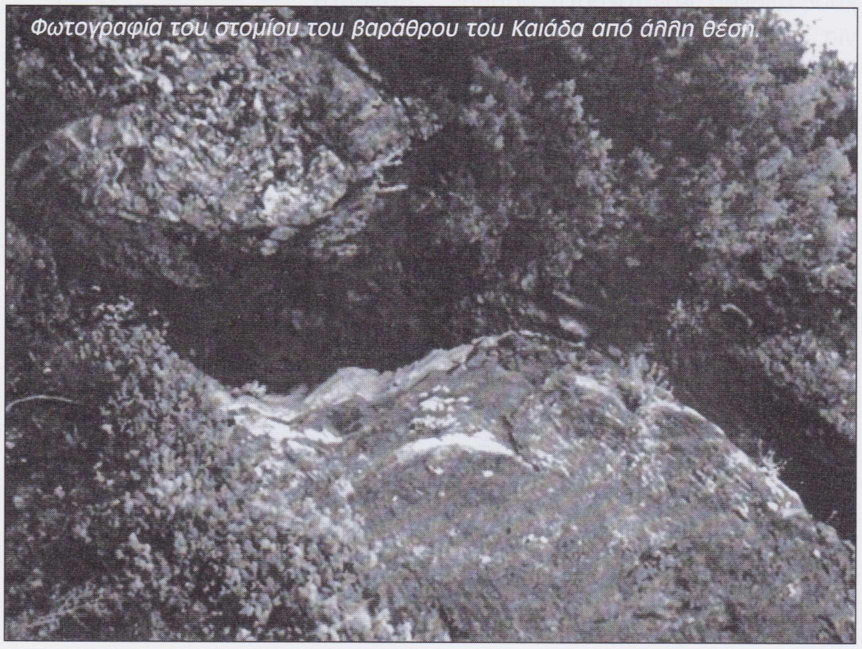
• Όλοι οι Αθηναίοι γνωρίζετε άλλωστε, ότι ισχύει και σήμερα το ψήφισμα του Καννωνού. Τούτο ορίζει ότι, εκείνος που διαπράττει αδίκημα κατά του Δήμου οφείλει να προσαχθεί σιδηροδέσμιος ενώπιόν του (του Δήμου) και αν αποδειχθεί ένοχος να τιμωρείται με θάνατο, ριπτόμενος στο βάραθρον, (Ξενοφώντος, Ελληνικά, τόμ. 1, βιβλ. Α' VII, 20).

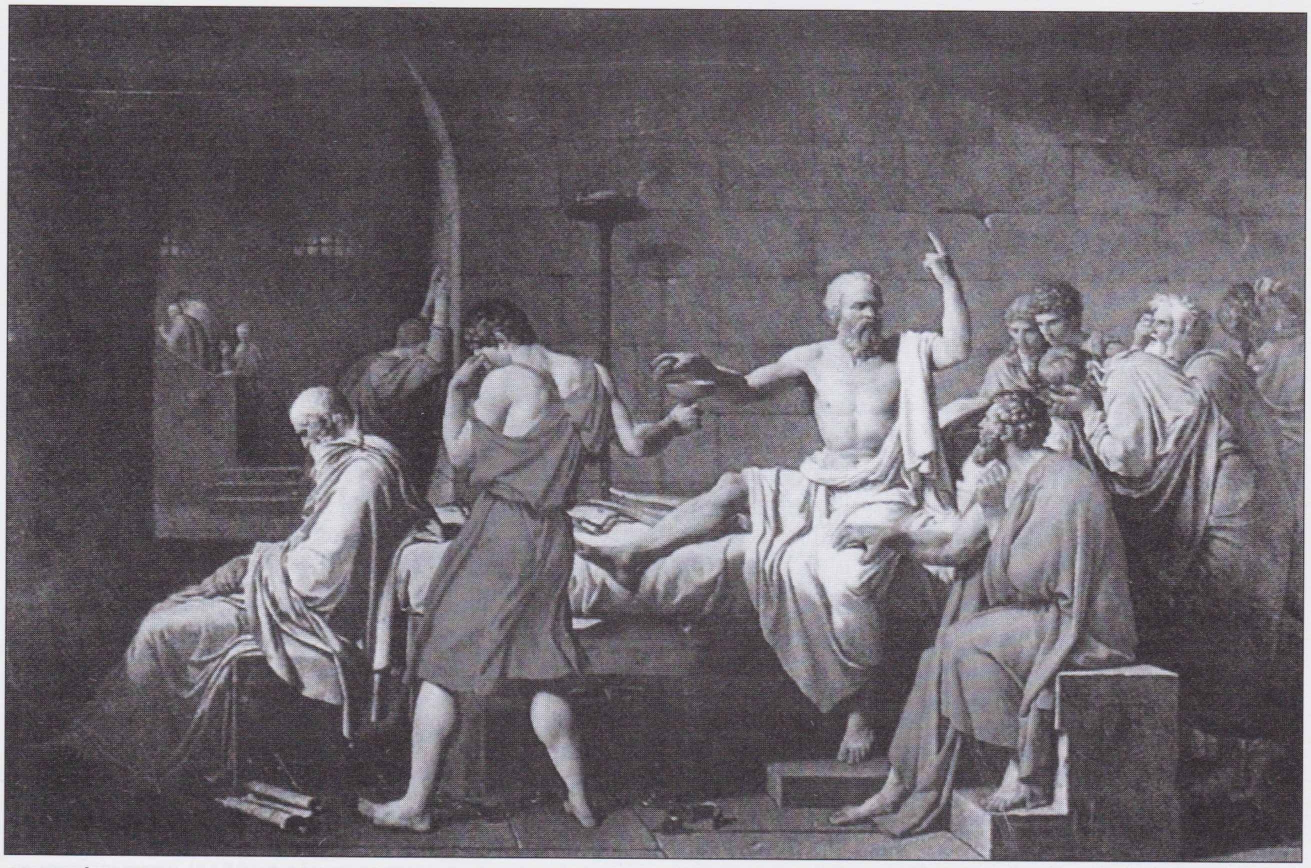
Οι ιστορικές πηγές που παρέθεσα για το αναπτυσσόμενο θέμα, εκτιμώ ότι είναι έγκυρες και στέρεες και δεν υπάρχει ανάγκη παραθέσεως και άλλων. Ο Καιάδας στη Σπάρτη και τα βάραθρα στην Αθήνα, όπως και σε άλλες πόλεις (Κόρινθο, Δελφούς, Θεσσαλία κ.λπ.) χρησιμοποιούνταν ως τόποι στους οποίους κατακρημνίζονταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο για οποιαδήποτε κακουργηματική πράξη, οι βέβηλοι, οι ιερόσυλοι και οι αιχμάλωτοι πολέμου και η κατακρήμνιση ήτο συνηθισμένος τρόπος εξοντώσεως κατά τους ιστορικούς χρόνους, σύμφωνα με το θετό δίκαιο των αρχαίων πόλεων - κρατών.

Δεν πρέπει βέβαια να συνδέουμε τον Καιάδα των Λακεδαιμονίων με το θέμα της εκθέσεως παιδιών από τους γονείς τους στους λεγομένους Αποθέτες. Κατά τον Πλούταρχο, (Λυκούργος 16), «Το γεννώμενον παιδίον δεν είχε δικαίωμα να αναθρέψη ο πατήρ του, αλλά το παρελάμβανε και το μετέφερε εις μίαν τοποθεσίαν, ονομαζομένην λέσχην εις την οποίαν καθημένοι οι γεροντότεροι από τους εκπροσώπους των φυλών εξήταζον το νήπιον· και εάν μεν το νεογέννητον παιδίον ήτο καλώς κατασκευασμένον και ρωμαλέον, διέτασσον τον πατέρα του να αναλάβη την διατροφή του και παρεχώρουν εις αυτόν μίαν από τας εννέα χιλιάδας μερίδων, εις τας οποίας ήτο κατανεμημένη η χώρα των. Εάν όμως το παιδίον είχε κακήν διάπλασιν και ήτο άσχημον, απέστελλον αυτό εις τον τόπον ο οποίος ωνομάζετο Αποθέται, ένα τόπον δηλαδή πλησίον του Ταϋγέτου έχοντα βάραθρα, τούτο δε έπραττον, διότι ενόμιζον, ότι ουδέ δι' αυτό το παιδίο ήτο συμφέρον να ζη ούτε δια την πόλη θα ήτο ωφέλιμον, επειδή ευθύς εξ αρχής εγεννήθη κακώς διαπεπλασμένον ως προς την υγείαν και την ρώμην».

Σήμερα οι γονείς, οι άγαμες μητέρες κ.λπ., που είτε αδυνατούν να αναθρέψουν τα τέκνα των, είτε δι'

Φωτογραφία του στομίου του βαράθρου του Καιάδα από άλλη θέση.

Μπορεί η ολιγαρχική Σπάρτη να κατακρήμνιζε τους εγκληματίες στο βάραθρο του Καιάδα, η δημοκρατική όμως Αθήνα επεφύλασε πολύ χειρότερες αντιμετωπίσεις για τους εχθρούς της, σκευωρώντας και δολοφονώντας τους αντιπάλους της με συκοφαντίες και κώνειο, όπως τον αντιδημοκράτη φιλόσοφο Σωκράτη.

άλλους λόγους, συνηθίζεται να τα εκθέτουν στις εξώθυρες Εκκλησιών και Μονών, ατέκνων οικογενειών, Νοσοκομείων, κλινικών κ.λπ. ενώ στη δωρική Σπάρτη ο τόπος εκθέσεως δια τους γνήσιους Σπαρτιατόπαιδας, που είχαν κακή διάπλαση και ήσαν άσχημοι ήτο οι Αποθέται εις τους οποίους τα «απέπεμπον».

Ας μας είπουν οι κατήγοροι του Σπαρτιατικού πολιτεύματος, οι διαδοσίες, οι ψιθυριστές και πλαστογράφοι της ιστορικής αληθείας από ποιες ιστορικές πηγές ή αρχαία ελληνικά κείμενα προκύπτει ότι τους ανήμπορους και αδύναμους Σπαρτιατόπαιδας, οι «βάρβαροι» Δωριείς τους έρριπτον στον Καιάδα. Ποία όμως ήτο η περαιτέρω τύχη των αποστελλομένων στους καθορισμένους τόπους των αποθετών παίδων;

Ο Πλούταρχος, (Λυκούργος 8) μας λέγει ότι την περιοχή που ανήκε εις την πόλιν της Σπάρτης, κατένειμεν εις εννέα χιλιάδας μερίδας, διότι τόσαι πράγματι ήσαν αι μερίδες των γνησίων Σπαρτιατών, ενώ την άλλην περιοχήν της Λακωνικής διεμοίρασε εις τους περιοίκους, κατανείμας αυτήν εις τριάκοντα χιλιάδας μερίδια. Οι περίοικοι ήσαν οι ελεύθεροι κάτοικοι της Λακωνικής, ζούσαν στις δικές τους πόλεις και κώμες, ασκούσαν αποκλειστικώς την εμπορίαν εισαγωγής και εξαγωγής των προϊόντων και η ασκουμένη βιοτεχνία στις πόλεις τους ήτο αξιόλογος (οράτε «Ιστορικά Λακωνικού Ενδιαφέροντος» του γράφοντος, Εκδόσεις Απολλώνειο Φως, σελ. 131-140, «Η τάξη των Περιοίκων στη δωρική Σπάρτη»).

Η σκοπιμότης του καθορισμού των συγκεκριμένων τόπων και αποθετών στους οποίους αποστέλλονταν τα έχοντα κακήν διάπλασιν και άσχημα γνήσια Σπαρτιατόπαιδα, είναι προφανής, αφού αφ' ενός μεν επέτρεπε την χωρίς παρεκκλίσεις συνέχισιν του ηρωϊκού πνεύματος, της ανδρείας, της αγάπης προς την πατρίδα και την ελευθερίαν, ιδανικά στα οποία στόχευε απόλυτα και ήτο δομημένο το πολίτευμα της Σπάρτης, αφ' ετέρου δε ευσχήμως ηνήχοντο στην περισυλλογήν αυτών των παίδων από τις δύο άλλες τάξεις που αποτελούσαν την Λακεδαιμονίων Πολιτεία, τους Περιοίκους και τους Είλωτας, αληθινούς στυλοβάτες του Σπαρτιατικού πολιτεύματος, οι οποίοι τελικώς τα περισυνέλλεγαν και τα ανέτρεφαν.

Αυτή είναι η μόνη ιστορική αλήθεια και πληροφορώ τους διαστρεβλωτάς και παραποιητάς αυτής, να ρίψουν από τώρα τις δοξασίες και ιδέες τους στο βάραθρο του Καιάδα, γιατί σύντομα θα διαψευστούν από αρμοδιότερους εμού ειδικούς επιστήμονας, αφού στον Λακωνικό Καιάδα τον οποίον ερεύνησαν οι εν λόγω επιστήμονες δεν βρέθηκαν οστά μικρών παιδιών. Αλλά ευρέθησαν μόνον οστά ανδρών άνω των είκοσι ετών, όπου ως προαναφέρεται ερρίπτοντο οι καταδικασμένοι σε θάνατο, οι αιχμάλωτοι πολέμου και οι βέβηλοι.

Ο ΕΘΝΙΚΟΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

Από τον Η. Κωνσταντινίδη

Η γέννηση της θεωρίας του εθνικομπολσεβικισμού ανάγεται στη Γερμανία του πρώτου τετάρτου του 20ού αιώνα (κύρια της δεκαετίας του '20), ως παράλληλο επαναστατικό εναλλακτικό κίνημα με τον ρωσικό ευρασιανισμό. Το κίνημα του γερμανικού εθνικομπολσεβικισμού έχει δεδομένες τοποθετήσεις και δόμηση, που αφορούν τις συνθήκες και τις ανάγκες της εποχής κατά την οποία έδρασε και από όπου ξεπήδησε ο μαζικός εθνικοσοσιαλισμός. Στο παρόν κείμενο θα μας απασχολήσει ο εθνικομπολσεβικισμός όχι ως μια θεωρία και πρακτική του ιστορικού παρελθόντος, αλλά ως μια ενδεχόμενη ιδεολογία του μέλλοντος. Μια τέτοια ιδεολογία «με-

Το σύμβολο των εθνικομπολσεβίκων.

σουμε εδώ (το έχουμε πράξει και άλλη φορά) πως μία επαναστατική ή ριζοσπαστική ιδέα, που αποσκοπεί στην κοινωνική ή πολιτική αλλαγή δεδομένου χωροχρόνου, δεν συνεπάγεται πως φέρει άμεση ευθύνη για τρομοκρατικές δράσεις, ό-

λές για μια μελλοντική αμερικανική πλανητική ηγεμονία, τον λεγόμενο ορθοδοξισμό (που θα εκπηγάσει από συντηρητικούς κύκλους της χριστιανικής ορθοδοξίας), αλλά και μια τάση του ευρασιανισμού, που τείνει να εξαπλώνεται, πέραν της Ρωσίας, και σε άλλα κράτη της ευρασιατικής ηπείρου (για παράδειγμα και στην ίδια την Τουρκία!). Βεβαίως η CIA πάντοτε θεωρεί άμεσες απειλές κατά των βορειοαμερικανικών συμφερόντων τον ισλαμικό φονταμενταλισμό και την αριστερή τρομοκρατία στην Ευρώπη, τη Λατινική Αμερική, μα και στις ίδιες τις Η.Π.Α. Βλέπουμε λοιπόν ότι η «γεωγραφία» των ριζοσπαστικών ρευμάτων (από τα οποία και απορρέουν τρομοκρατικές ομάδες) κατανέμεται ανάλογα με το ιστορικό παρελθόν

Εθνικό μπολσεβικικό μέτωπο.

ταγγίστηκε» από τη Γερμανία του άλλοτε στη σύγχρονη Ρωσία, από την οποία και ξεπηδά το νέο αυτό επαναστατικό ρεύμα.

Για να δούμε όμως τη δράση του εθνικομπολσεβικισμού, όπως αυτή εκδηλώνεται ήδη και όπως πολύ περισσότερο θα εκδηλωθεί στο εγγύς ή απώτερο μέλλον, θα πρέπει απαραίτητα να την εντάξουμε μέσα στο σύνολο των επαναστατικών (κατ' άλλους τρομοκρατικών) κινημάτων και ιδεών του κόσμου που έρχεται. Να ξεκαθαρί-

πως αυτές προκύπτουν από «ακραία» ή «ασυμβίβαστα» στοιχεία τους. Έτσι, δεν μπορεί να υποστηριχθεί από κανέναν σοβαρό επιστήμονα η θέση ότι π.χ. το επίσημο Ισλάμ ευθύνεται άμεσα για τις ενέργειες ισλαμιστών κομάντος ή καμικάζι, όπως αυτές εκδηλώνονται σε πολλά πλάτη και μήκη της Γης.

Μαζί με τον ανερχόμενο εθνικομπολσεβικισμό, οι υπηρεσίες πληροφοριών των Η.Π.Α., προεξάρχουσας της CIA, κατατάσσουν ως επαναστατικές ιδεολογίες και απει-

της εκάστοτε γεωγραφικής - πολιτισμικής κλίμακας: στη Ρωσία έχουμε τον εθνικομπολσεβικισμό και τον ευρασιανισμό (αλλά και τον ορθοδοξισμό, όπως και σε ορθόδοξες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης), στον αραβικό κόσμο τους διαδόχους των Ασσασσίνων ισλαμιστές - φονταμενταλιστές, στον δε δυτικό κόσμο και τη Νότια Αμερική την διάδοχη κατάσταση του άλλοτε αριστερού αντάρτικου πόλεων.

Υφίστανται λόγοι για τους οποίους η CIA πρακτικά θεωρεί τον ε-

θνικομπολσεβικισμό ως τον υπ' αριθμόν 1 εχθρό των Η.Π.Α για το άμεσο μέλλον. Το σημερινό κίνημα των εθνικομπολσεβίκων στη Ρωσία αποτελείται πράγματι από ηλικιακά πολύ νέους ανθρώπους, που κατόρθωσαν σε λίγα μόλις χρόνια από την πτώση του κομμουνισμού να αποκτήσουν μια μοναδική μαζικότητα. Και πράγματι, σήμερα στη Ρωσία ο μοναδικός πολιτικός χώρος που ανταγωνίζεται σε μαχητικότητα τους εθνικομπολσεβίκους στις κατά του φιλελευθερισμού διαδηλώσεις, είναι εκείνος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ρωσικής Ομοσπονδίας (Κ.Κ.Ρ.Ο.) με πρόεδρο τον Γκενάντιϊ Ζιουγκάνοφ. Πρέπει όμως να λάβουμε υπόψη ότι: α) το Κ.Κ.Ρ.Ο. είναι κόμμα πολύ δυνατό εκλογικά και άρτια οργανωμένο, όμως η μεγάλη μάζα του προέρχεται κύρια από συνταξιούχους ή άτομα που η ηλικία τους κυμαίνεται μεταξύ 50-65 ετών. Αντίθετα οι εθνικομπολσεβίκοι και ο δικός τους πολιτικός φορέας μόλις τώρα ανδρώνονται πολιτικά, β) το Κ.Κ.Ρ.Ο. απεδείχθη ότι χρηματοδοτούνταν από κάποιους εκ των περιβόητων «ολιγαρχικών κύκλων» που - κατά το ρωσικό λαό - παρασιτούν εις βάρος της κοινωνίας. Πράγματι, μεγαλοκαπιταλιστικοί παράγοντες, συνδεόμενοι με τη μασονία, όπως π.χ. ο εβραϊκής καταγωγής Μπερεζόφσκι, βοήθησαν επίσημα με οικονομικά κονδύλια το κόμμα του (παρ' όλα αυτά αξιόλογου πολιτικού στοχαστή) Ζιουγκάνοφ! γ) παρά τις κατά καιρούς συγκλίνουσες επιδιώξεις μεταξύ των οπαδών του εθνικομπολσεβικισμού και του Κ.Κ.Ρ.Ο., είναι εν τούτοις αλήθεια ότι οι Ρώσοι κομμουνιστές ακολουθούν την «πεπατημένη οδό» όσον αφορά την πολιτική τους προοπτική κι έτσι δεν αποκλείεται μία ημέρα το μεν Κ.Κ.Ρ.Ο. να σοσιαλδημοκρατικοποιηθεί, ο δε Ζιουγκάνοφ να αναδειχθεί πρόεδρος της Ρωσίας!

Με δυο λόγια, μπορούμε να κάνουμε τον εξής διαχωρισμό: απ' τη μια οι εθνικομπολσεβίκοι ακολουθούν μία νέα γραμμή για το μέλλον, κατατασσόμενοι από τους περισσότερους πολιτικούς αναλυτές στον εθνικοσοσιαλιστικό - φασιστικό πολιτικό χώρο (αποτελώντας μάλιστα στη Ρωσία την μαχητικότερή του αιχμή), ενώ απ' την άλλη οι κομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ αποτελούν μια κάπως ριζοσπαστική (λεκτικά κυρίως) ρωσική αριστερά. Δεν είναι λοιπόν το Κ.Κ.Ρ.Ο. η επαναστατική πρωτοπορία στη σημερινή Ρωσία για όλους τους παραπάνω λόγους.

Εθνικό μπολσεβικικό κόμμα.

Από τις αντιδράσεις και τις θέσεις των μυστικών υπηρεσιών των Η.Π.Α., εξάγουμε το συμπέρασμα ότι στόχος της CIA είναι η θανάτωση του εθνικομπολσεβικικού κινήματος στη Ρωσία, προτού αυτό μαζικοποιηθεί περαιτέρω, ωριμάσει πολιτικά και πιθανόν διαχειριστεί εξουσία. Πρόκειται για πολύ λογική επιδίωξη της CIA, δεδομένου ότι προκαλώντας σοβαρό κλονισμό στο εθνικομπολσεβικικό κίνημα θα σταματήσει μια πολύ σημαντική κινητήρια επαναστατική δύναμη του ρωσικού μέλλοντος. Στα μάτια κάποιων Αμερικανών ειδικών ο ρωσικός εθνικομπολσεβικισμός κινδυνεύει να γυρίσει την Ευρώπη πίσω στα χρόνια της ανόδου του Αδόλφου Χίτλερ στη Γερμανία, αφού βασικά οι Ρώσοι εθνικομπολσεβίκοι είναι στην ουσία οπαδοί του πάλαι ποτέ γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, πιστεύοντας στη φιλοσοφία και τα πορίσματα των θεωρητικών του Γ' Ράιχ.

Στην πραγματικότητα οι Ρώσοι εθνικομπολσεβίκοι ανήκουν όντως ιδεολογικά στον φασισμό, όμως χωρίς να αγνοούν το ιστορικό υπόβαθρο της χώρας τους, δημιουργώντας έτσι τη δημιουργική σύνθεση του χιτλερισμού με τον σταλινισμό! Το παράδοξο αυτό (εφ' όσον οι Χίτλερ και Στάλιν ακολούθησαν εν ζωή διαφορετικές ιδεολογικές πορείες, άσχετα με την προσωρινή τους συμμαχία του 1939) οφείλεται

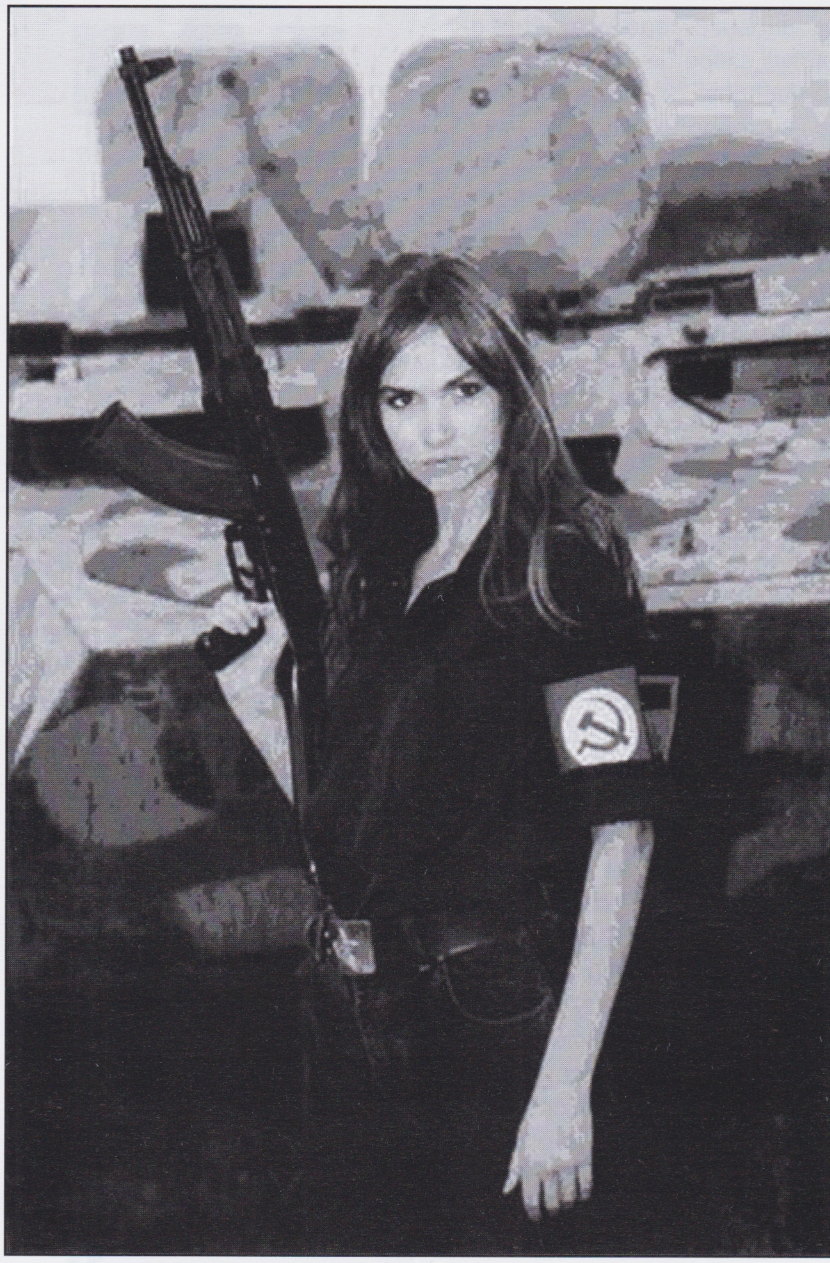

Εορτασμός πρωτομαγιάς στη Μόσχα. Το πανώ αναγράφει «ελευθερία ή θάνατος».

Έντουαρντ Λιμόνοφ, ο ηγέτης των εθνικομπολσεβίκων στην Ρωσία, οραματίζεται την αναγέννηση της χώρας του και προσβλέπει στην ανάταση του λαού του.

σε καθαρά τοπικιστικές αιτίες: οι εθνικομπολσεβίκοι της Ρωσίας αναγνωρίζουν το όποιο θετικό έργο παρήγε ο Στάλιν όσο κυβερνούσε με αρκετά θετικά λαϊκά μέτρα, καθώς και τις πατριωτικές του θέσεις (αν και Γεωργιανός στην καταγωγή!) με συνεπή αντιεβραϊκό αγώνα. Πιστεύουν επίσης ότι ο θάνατος του Στάλιν το 1953 προήλθε έπειτα από δολοφονικό σχέδιο της CIA! Κύρια όμως ο αντιεβραϊσμός του Στάλιν οδηγεί τους εθνικομπολσεβίκους στην αποδοχή του ως «μαρτυρικής φιγούρας» της πατρίδας και της λευκής φυλής (8 έτη μετά το τέλος του Χίτλερ). Η αξιοπερίεργη αυτή (για όποιον δεν έχει συστηματικά ασχοληθεί με τη ρωσική πολιτική ιστορία) σύνθεση του χιτλερικού και του σταλινικού ιδεώδους αποτυπώνεται στο εντυπωσιακό επίσημο σύμβολο του εθνικομπολσεβικικού κινήματος: ένα μαύρο σφυροδρέπανο εντός λευκού στρογγυλού κύκλου σε κόκκινο φόντο (όπως δηλ. η σβάστικα του Γ' Ράιχ)...

Στις τάξεις των εθνικομπολσεβίκων καλλιεργείται το στρατιωτικό πνεύμα.

Στα τέλη του 1995 στη Μόσχα κυκλοφόρησε ένα βιβλίο, κατά πολλούς εφάμιλλο ή και ρωσικό αντίστοιχο του «Τέλους της ιστορίας» του Φράνσις Φουκουγιάμα ή της «Παρακμής της Δύσης» του Όσβαλντ Σπένγκλερ, με τίτλο «Η Ρωσία μετά τον Γέλτσιν» και συγγραφέα τον Ρώσο πολιτικό επιστήμονα και φιλόσοφο Αλεξάντερ Γιανόφ. Στο βιβλίο αυτό μπορούμε να διαβάσουμε και τα εξής χαρακτηριστικά: «Η λειτουργία του εθνικομπολσεβικισμού στη σύγχρονη φάση της ρωσικής ιστορίας, όπως βλέπω, είναι να τρομοκρατήσει τη ρωσική διανόηση, να καταστρέψει τον παραδοσιακό της δυτικό προσανατολισμό». Δηλ. ο συγγραφέας, αφού μας ενημερώνει για τον «παραδοσιακό δυτικό προσανατολισμό της ρωσικής διανόησης» (που ιστορικά είναι υπαρκτός μόνο όμως σε μια μειοψηφία «διανοουμένων», και πάντως ως «πιθηκισμός» έναντι της Δύσης, όπως εύστοχα είχε επισημάνει τη δεκαετία του '20 ο ευρασιανιστής Νικολάϊ Τρουμπετσκόϊ), φτάνει και στο σωστό συμπέρασμα ότι ο εθνικομπολσεβικισμός στη Ρωσία στρέφεται σφόδρα κατά της Δύσης και του πολιτισμού της (δηλ. των πολυεθνικών εταιρειών και των υποτελών τους πολιτικών καραγκιόζηδων, που ως μοναδική αξία βλέπουν την «ελεύθερη αγορά» και τις «επενδύσεις», αγνοώντας παντελώς την έννοια της τοπικής παράδοσης και συνέχειας). Λέει δηλ. ο Γιανόφ αυτό που λέμε και εμείς εδώ και καιρό με τις αναλύσεις μας, ότι έναντι της Δύσης υψώνεται αργά μα σταθερά δυναμικό τείχος αντιπαγκοσμιοποιητικών, παραδοσιακών και θρησκευτικών κινημάτων (βλ. και πριν από μερικές παραγράφους).

Θα 'ταν παράβλεψη του γράφοντος, αν δεν έκλεινε το κείμενο αυτό με την παράθεση μιας προφη-

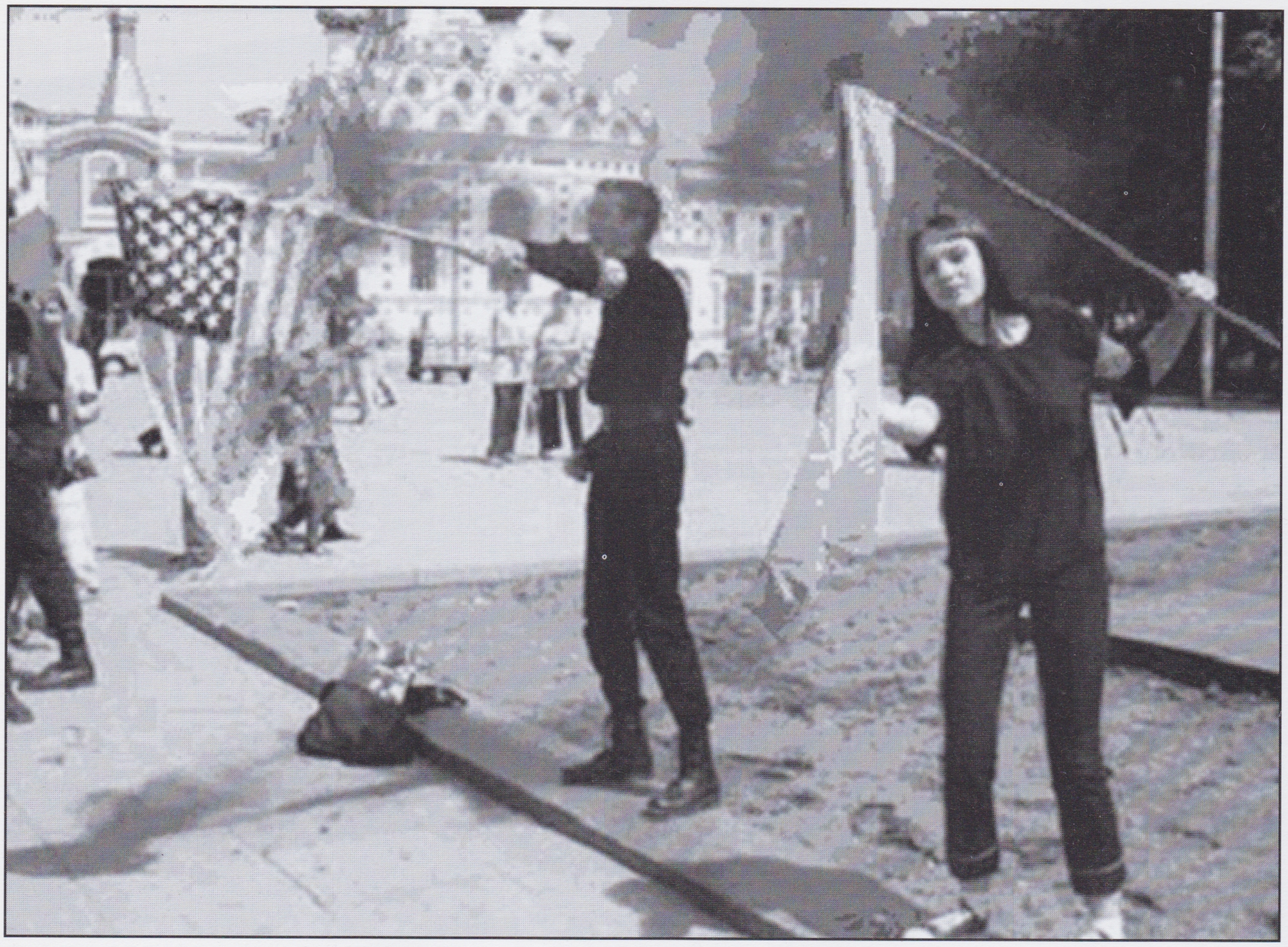

22 Ιουνίου 2004: οι ρώσοι εθνικομπολσεβίκοι καταλαμβάνουν τη γερμανική εμπορική αντιπροσωπεία στη Μόσχα ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την επέτειο (22.06.1941) της γερμανικής επίθεσης στη Σοβιετική Ένωση.

τείας του μέλλοντος (του 21ου αιώνα), που είναι διάχυτη και εμπνέει τον σημερινό εθνικομπολσεβικισμό. Ήδη ο Έλληνας καθηγητής και ακαδημαϊκός Δημήτριος Κιτσίκης αρκετές φορές σε κείμενά του που έχουμε υπόψη μας και που δημοσιεύτηκαν στην Ελλάδα ή το εξωτερικό, έθεσε στο αναγνωστικό κοινό το κάτωθι σύντομο κείμενο: «Η Ρωσίδα κοπέλλα, όμορφη σαν το κρύο νερό, εγγονή της ηρωϊκής Σοβιετικής παρτιζάνας του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, που υποχρεώνεται σήμερα να ικανοποιή ως πόρνη τις σεξουαλικές ορμές των Κολωνακιωτών, ήδη έχει γεννήσει το νόθο παιδί που όταν μεγαλώση θα γίνη ο ηγέτης της Ρωσίας, συνθέτοντας τον κομμουνισμό με τον φασισμό, σε έναν εθνικομπολσεβικισμό που θα ενταφιάση τον καπιταλισμό. Απέτυχε ο Χίτλερ, απέτυχε ο Στάλιν. Αυτός θα επιτύχη» (το κείμενο αυτό περιέχεται και στο βιβλίο του «Το βυζαντινό πρότυπο διακυβερνήσεως και το τέλος του κοινοβουλευτισμού»).

Τα όσα αναφέρει ο Κιτσίκης περικλείουν βεβαίως έναν βαθύ συμβολισμό για τα όσα συνέβησαν αμέσως μετά την πτώση εκείνου που είχε γίνει γνωστό σαν το «σιδηρούν παραπέτασμα». Είναι όμως και μια εκλαϊκευμένη απεικόνιση εκείνου ακριβώς του οράματος των εθνικομπολσεβίκων που θέλει εντός του 21ου αιώνα να ξεπηδά ένας νέος πλανητικού επιπέδου πολιτικοκοινωνικός ηγέτης, ο οποίος και θα ενώσει σε προοπτική την Ευρασία. Αυτός ο ηγέτης, που η χριστιανική εκκλησία αποκάλεσε (σύμφωνα με μια ερμηνεία) «Αντίχριστο», «υιό του Σατανά», πιστεύεται από εθνικομπολσεβικικούς και παράπλευρους κύκλους ότι έχει ήδη γεννηθεί και αναμένεται η άνδρωσή του και ο πόλεμος που θα εξαπολύσει κατά της Δύσης, με σκοπό την ολική της καταστροφή. Ακόμη και σε χώρες όπως η Ελλάδα πολλοί προσβλέπουν σε ένα τέτοιο όραμα ενοποίησης της Ευρασίας, μέσω ανορθόδοξων αρχικά ενεργειών (των αποκαλούμενων και τρομοκρατικών) κατά των δυτικών συμφερόντων και των εκπροσώπων τους.

Ο γράφων καταγράφει εδώ απανθίσματα μόνο προσωπικής του εμπειρίας που είχε ασχολούμενος επιστημονικά (ως υπ. Δρ. φιλοσοφίας) με τη Ρωσία και τον ευρασιανισμό (και όχι τον εθνικομπολσεβικισμό). Οφείλει δε να τα καταγράψει, έστω και αν ηχούν ίσως ως απανόδεικτα και φανταστικά, επειδή είναι και ο μοναδικός ελληνικής προέλευσης ερευνητής που εξέτασε ως διδακτορική θέση τα αντικείμενα αυτά. Σύμφωνα λοιπόν με όλα όσα άκουσε στο πλαίσιο της επιστημονικής του εργασίας στο εξωτερικό, συναναστρεφόμενος α-

ναπόφευκτα με ιδεολογικούς εκπροσώπους ριζοσπαστικών κινήσεων, πράγματι το μόνο που αναμένει η εθνικομπολσεβικική ιδέα σήμερα είναι η εμφάνιση του δικού της «Μεσσία», που μετά α-

Οι Μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ, παρακολουθούν την άνοδο του εθνικομπολσεβικισμού με ανησυχία.

πό δεκαετίες ολόκληρες παρακμής (που ακολούθησαν το τέλος Εκείνου!) θα οδηγήσει στην κήρυξη της αντικαπιταλιστικής Επανάστασης! Το όνομα και η θέση του Ηγεμόνα αυτού είναι βέβαια υπαρκτά και δεδομένα, αν και αποτελούν επτασφράγιστο μυστικό της νέας αυτής μυστικής εταιρείας (κοινότητας). Είναι επίσης «σε γνώση των φυλάκων» η θέληση της CIA να σπάσει αυτόν τον κωδικό, «εμφυτεύοντας» επιστήμονές της στο εσωτερικό αυτών των θεωρήσεων. Επέρχεται λοιπόν σύγκρουση CIA - εθνικομπολσεβικισμού, με απρόβλεπτες προς το παρόν συνέπειες.

Ακόμη ηχούν στα αυτιά μας τα λόγια ενός Διδασκάλου: «Είμαι ο Πρόδρομος και όχι ο Προφήτης! Είμαι ο Δρόμος και όχι ο Σκοπός! Είμαι η Θλίψη της επερχόμενης Νίκης»!

Από εκδήλωση των ρώσων εθνικομπολσεβίκων: η καύση των σημαιών των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

ΠΕΛΑΣΓΟΙ

Οι γνήσιοι Πρωτοέλληνες

Από τον Γεώργιο Παν. Λουριδά
Ταξίαρχο Αστυνομίας ε.α.

Στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου έζησε από τα πανάρχαια χρόνια ένα σύνολο συγγενών μεταξύ τους αυτοχθόνων λαών. Το δεσπόζον φύλον αυτών των λαών είναι οι Πελασγοί - Πελάγιοι - Πελογόνες, όπως οι ίδιοι απεκαλούντο έτσι μεταξύ τους από την λέξη Πέλας = ο πλησίον, ο γείτων, ο συνάνθρωπος με την οποίαν εκφράζουν την συναίσθηση της κοινής καταγωγής και της μεταξύ των συγγενείας ως αυτόχθονες.

Οι Πελασγοί ζουν στην Ηπειρωτική και Νησιωτική Ελλάδα, στην Δυτική και Βόρεια Μ. Ασία, στην Νότια και Κεντρική Ιταλία. Τους βρίσκουμε παντού σ' όλο τον Αιγαιακό και Περιαιγαιακό χώρο.

Δεν ήταν το μοναδικό φύλο σ' αυτόν· Υπήρχαν και άλλα αδελφά φύλα, ομόαιμα, ομόγλωσσα, ομόθρησκα, ομότροπα με διαφορές σε λεπτομέρειες γλωσσικές ή ηθών και εθίμων. Με τους Πελασγούς συνυπήρχαν Λέλεγες, Κουρήτες, Καύκωνες, Άονες, Τέμμικες, Ύαντες, Τελχίνες, Τηλεβόαι, Έφυροι, Φλεγύαι κ.α., όμως η επισημοτάτη των φυλών τούτων ήτο η των Πελασγών, όθεν και όλη αυτή η πανάρχαια εποχή ωνομάσθη Πελασγική» (Κ. Παπαρρηγόπουλος, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Τόμος 1, σελ. 76).

Ως προς τους Πελασγούς όλοι σχεδόν συμφωνούν ότι ήτο μία αρχαία φυλή η οποία επεκράτησε και εξηπλώθη εις ολόκληρον την Ελλάδα και προπάντων εις την χώραν των Αιολέων των κατοικούντων εις την Θεσσαλίαν, (Στράβωνος Γεωγραφικά Ε, 221).

«Είμαι του ντόπιου του παλαίχθονα ο γιος ο Πελασγός της χώρας τούτης άρχων κι οι άνθρωποι ετούτου εδώ του τόπου με το δικό μου όνομα ειπωμένοι, οι Πελασγοί, καρπώνονται τη χώρα κι όλα τα μέρη που βρέχει ο Στρυμόνας και αφήνει δυτικά, στην εξουσία μου τάχω.

Των Περραιβών τη χώρα ακόμη ορίζω την Πίνδο πέρα και την Παιωνία και της Δωδώνης τα βουνά ως εκεί κάτω στα περίορα (σύνορα) της θάλασσας». (Αισχύλου, Ικέτιδες 250).

Ορθώς ο Κ. Παπαρηγόπουλος, με το έξοχο ιστορικό του ένστικτο ταυτίζει τους Πελασγούς με τους Έλληνες και κατατάσσει Θράκες, Ιλλυριούς, Ιταλιώτες στους Πελασγούς. Προϊόντος του χρόνου λειτούργησε ο νόμος της διαφοροποιήσεως αποσπώντας από τους πελασγούς, πληθυσμούς που διαμορφώνονται σε νέους λαούς.

Οι Πελασγοί ήσαν πανάρχαιοι, γηγενείς, αυτόχθονες με κοιτίδα την Αρκαδίαν και ζούσαν σ' όλο τον ελληνικό χώρο (Παυσανίας, Αρκαδικά VIII, 1).

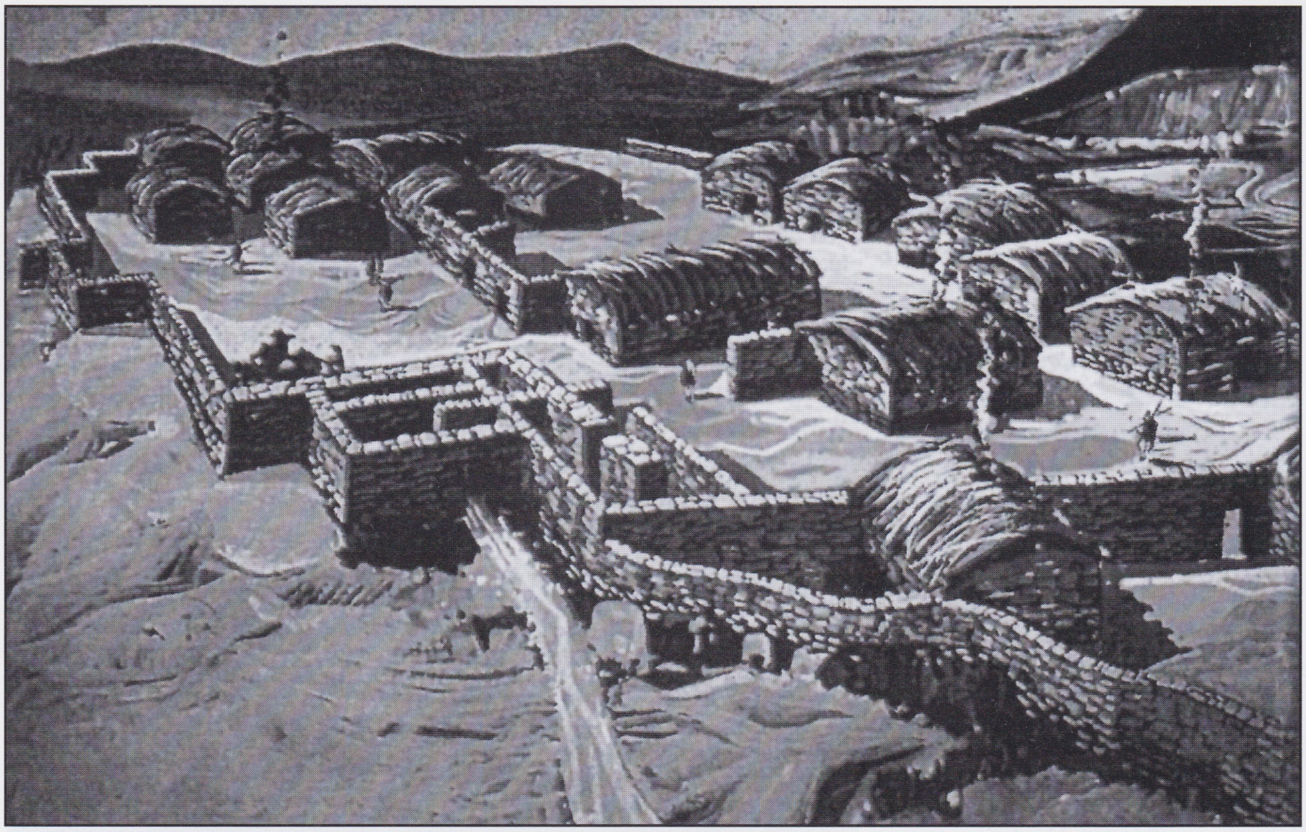
Οι πρωτοέλληνες Πελασγοί εμφανίζονται στην Αρκαδία, ως συγκεκροτημένες μονάδες το 28.000 π.Χ., ότε έχουμε την εμφάνιση της αρχικής ελληνικής ομιλίας («Ιστορικά Λακωνικού Ενδιαφέροντος», Γ. Λουριδά, σελ. 242).

Αυτόχθονες θεωρούν τους Πελασγούς, όλες οι ελληνικές παραδόσεις και όλοι οι Έλληνες συγγραφείς, μεταξύ των οποίων ο Ηρόδοτος (Α56 και Η44), ο Όμηρος (Ιλιάς Β, 681, της Μ. Ασίας (Ιλ. Β840) και Οδύσσεια (Τ 174-175), ένθα στην Κρήτη συμβίωναν Αχαιοί, Ετεόκρητες Δωριείς και δίοι Πελασγοί που μιλούσαν μεμειγμένη γλώσσα, η οποία προέκυψε από την ανάμειξη των αντιστοίχων διαλέκτων.

Ο ναός του Ηφαίστου στην περιοχή του Αγοραίου Κολωνού στην Αθήνα, ο καλύτερα διασωζόμενος ελλαδικός ναός, έργο αυτοχθόνων.

Κατά την «Θεογονία», έργο «προκατακλυσμιαίο» που ενεγράφη δηλαδή πριν από τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνος (9.654 π.Χ.) και ο Ησίοδος απλώς υπήρξε ο νεώτερος εκδότης του έργου, πρώτοι άνθρωποι υπήρξαν οι Έλλοπες οι οποίοι εμφανίσθηκαν στην Ελλοπία δηλ. στην Πίνδο, που ήταν η πρώτη ξηρά, που ξεπρόβαλε από την πανθάλασσα που κάλυπτε την Γη (γεγονός που επιβεβαιώνει η γεωλογία). «Εξιστορούν, πως μετά τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνος (το 9.500 π.Χ. κατ' άλλες πηγές), πρώτος βασιλιάς των Θεσπρωτών και των Μολοσσών έγινε ο Φαέθων, ένας από

Αναπαράσταση της νεολιθικής ακροπόλεως του Σέσκλου Μαγνησίας, περίπου 5.000-4.000 π.Χ.

εκείνους που πήγαν στην Ήπειρο με τον Πελασγό και μερικοί, όπως ο Δευκαλίων και η Πύρρα, σαν έκτισαν το ιερό κοντά στη Δωδώνη, κατοίκησαν εκεί ανάμεσα στους Μολοσσούς (Πλούταρχος Πύρρος 1). Ο Έλλην λοιπόν, ο γενάρχης των Ελλήνων, γεννήθηκε στη Δωδώνη και υπηρέτησε στο ιερό της.

Η περιοχή της Δωδώνης, κέντρο των Πελασγών, είναι κατά τον Αριστοτέλη (Μετεωρολογικά, Ι 352) κοιτίς των Ελλήνων: «ώκουν γαρ οι Σελλοί ενταύθα και οι καλούμενοι τότε μεν Γραικοί νυν δε Έλληνες».

Κατά τον Ηρόδοτον (Ευτέρπη 52) το Μαντείο της Δωδώνης είναι το «αρχαιότατον των εν Έλλησι μυστηρίων» και ήτο τον καιρόν εκείνο το μόνον (Ελληνικό μαντείον).

Το μαντείον της Δωδώνης ήτο οπωσδήποτε «Πελασγικό ίδρυμα» όπως μας λέγουν ο Στράβων, ο Έφορος και άλλοι, αλλά ταυτοχρόνως υπήρξε και σημαντικό θρησκευτικό κέντρο των Πανελλήνων. Το επισκέφθησαν διαδοχικά, ο Οδυσσεύς (Οδύσσεια, Ξ 327), ο Βάκχος, ο Άργος, ο Ίναχος, ο Ηρακλής, ο Κρέων, ο Πύρρος, ο Νεοπτόλεμος του Αχιλλέως και ο Ορέστης.

Από πού ήλθαν οι Πελασγοί; Η απάντησις είναι από πουθενά. Είναι «αυτόχθονες», «παλαίχθονες», «γηγενείς». Διότι όλα (ανθρωπολογικά και αρχαιολογικά ευρήματα, αρχαίοι συγγραφείς, μύθοι και παραδόσεις) δείχνουν ότι η Αιγιής (δηλ. η μεγάλη χερσαία έκτασις από τα δυτικά των Ιονίων ως την Μ. Ασία και την Κύπρο) πριν από την καταβύθιση τμημάτων της που αποτελούσαν το Αιγαίο, το Ιόνιο, τον Ελλήσποντο, την Προποντίδα, τον Βόσπορο, υπήρξε χώρος ανθρωπογενέσεως, μία από τις περιοχές που διαμορφώθηκε το ανθρώπινο ον.

Χρειάζεται άραγε να υπενθυμίσει κανείς ότι οι αρχαίοι Έλληνες, όπως αναφέρουν οι μυθικές παραδόσεις μας, κατάγονται από τους αρχαίους λαούς των οποίων το γενικώτερον όνομα ήτο Πελασγοί, ότι οι Λέλεγες ή Κάρες, οι Δρύοπες, οι Θεσπρωτοί, οι Χάονες, οι Δωδωναίοι, οι Αθαμάνες, οι Παίονες, οι Μύγδονες, οι Φρύγες, οι Δαναοί, οι Αχαιοί και άλλοι δεν ήσαν παρά οι τοπικές ονομασίες ενός και μόνο λαού. Του ίδιου λαού που σήμερα διαιρείται εις Ηπειρώτας, Μακεδόνας, Θράκας, Κρήτας, Κυκλαδίτας κ.λπ. και ότι οι Ίωνες, οι Αχαιοί, οι Αιολείς και οι Δωριείς κατάγονται από τους ομώνυμους γενάρχας των που ήσαν κατά την παράδοση τέκνα Θεών ή απόγονοι Θεών και οι οποίοι πάλιν τους Πελασγούς αναμειγνύουν με την καταγωγήν των και θεωρούν ως αρχαιότερους προγόνους των; Ο Αχιλλεύς, ενώ είναι Αχαιός επικαλείται τον Δωδωναίον Πελασγικόν Δία «Ζευ άνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ» που κατοικείς μακριά βασιλεύοντας απ' τη Δωδώνη, που από άγριους δέρνεται χειμώνες και κατοικούν ολόγυρα οι Σελλοί, οι προφήτες σου, πούχουν τα πόδια τους άπλυτα και καταγής πλαγιάζουν (Ιλιάς, Π 235).

Διατήρησε λοιπόν τον ρόλο της η Δωδώνη και επί των Αχαιών, γεγονός που πιστοποιεί ότι οι Αχαιοί θεωρούσαν τους εαυτούς των συνέχεια των Πελασγών με τους οποίους είχαν την ίδια γλώσσα και θρησκεία.

Η Δωδώνη δεν ήτο μόνο θρησκευτικό κέντρο, αφού μετείχε ενεργώς στην οργάνωση της Αργο-

ναυτικής εκστρατείας. Ήταν και κέντρο επιστημονικό αφού εις τον τρίποδα της Αργούς φέρεται ότι η Θεά Αθηνά είχε προσθέσει τεμάχιον της Ιεράς φηγού της Δωδώνης και είχε ικανότητας μαντικάς η «Αργώ» και εις ορισμένας περιπτώσεις παρουσιάζεται ομιλούσα (Νεώτερο Λεξικό Ηλίου, τ.Δ΄, σελ. 408).

Αλφάβητο-Γλώσσα

α) Όλοι οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς αναφερόμενοι στα ελληνικά γράμματα και το αλφάβητο, θεωρούν ότι αυτά είναι εφεύρεση του υϊού του Τιτάνος Ιαπετού, θεανθρώπου Προμηθέα, πατρός του Δευκαλίωνος, του Παλαμήδη, του Λίνου κ.λπ.

β) Τα γράμματα παρεδόθησαν εις τας Μούσας υπό του Διός του πατρός των, οι οποίες τα παρέδωσαν εις τους ανθρώπους και ο περίφημος μουσικός και ποιητής Λίνος, λένε ότι συνέταξε με τα Πελασγικά γράμματα μία έκθεση για τις πράξεις του πρώτου Διονύσου και τις άλλες μυθικές παραδόσεις και τα άφησε στα απομνημονεύματά του.

γ) Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης (Γ, 67) διευκρινίζει ότι εφευρέτης των φθογγικών συμβόλων (= γραφής) ήσαν οι Πελασγοί και γι' αυτό ονομάζοντο «Πελασγικά», αλλά αργότερα απεκλήθησαν «φοινικικά» επειδή τα διέσωσαν οι Φοίνικες. Πρόκειται όμως για τους Ελληνοφοίνικες, που προηγήθηκαν κατά δύο τουλάχιστον χιλιετίες της εμφανίσεως των Σημιτοφοινίκων.

δ) Ο Όμηρος (Ιλιάς, Ζ 154-155 και 169-170) βεβαιώνει ότι την εποχή του μυθικού ήρωος Βελλερεφόντου αντηλλάσοντο επιστολαί μεταξύ των ανθρώπων, «τα ληγρά σήματα», τα οποία έδωσε ο βασιλιάς της Τύρινθος Προίτος στον ήρωα να τα μεταφέρει στον πενθερό του βασιλιά της Λυκίας Ιοβάτην, «γράψας εν πίνακι πτυκτώ θυμοφθόρα πολλά».

ε) Ο Άγγλος αρχαιολόγος Αρθούρος Έβανς (έφερε εις φως και το Μινωϊκό ανάκτορο της Κνωσσού), υποστηρίζει βασιζόμενος εις την ομοιότητα πολλών σημείων της Γραμμικής γραφής των Κρητών προς τα γράμματα του Φοινικικού Αλφαβήτου, ότι την γραφήν μετέφεραν εις την Φοινίκην και την Παλαιστίνην κατά το 1300 π.Χ. από την Κρήτην οι άποικοι Φιλισταίοι και οι μετέπειτα, κατά τα 1150 π.Χ., εγκατασταθέντες εις την Παλαιστίνην «Παλαισάτι», οι από Κρήτης πρόσφυγες Αχαιοί φεύγοντες κατά την κάθοδο των Δωριέων.

στ) Οι συλλαβικές γραφές, Γραμμική Α΄ και Β΄ που ανεπτύχθησαν στην Κρήτη και επιστεύετο ότι ήτο το αρχαιότερο είδος γραφής, μετά την ανάγνωση τούτων υπό του Άγγλου αρχιτέκτονος Μιχαήλ Βέντρις και του γλωσσολόγου Τζων Τσάνγουϊκ και την ανεύρεση πληθώρας επιγραφών σε πλείστα μέρη της Ελλάδας, (Μυκήνες, Πύλο, Θήβα, Αχαρνές, Καυκανιά Ολυμπίας), χρονολογούμενες προ του 1.500 π.Χ. απεδείχθη, ότι ήσαν όλες αρχαιοελληνικές γραφές.

ζ) Ελληνική είναι και η γλώσσα των πινακίδων Πηλικάτων της Ιθάκης, όπως αποκρυπτογραφήθηκε από τον καθηγητή Πωλ Φωρ, αυθεντία της διεθνούς αρχαιολογίας και χρονολογήθηκαν με σύγχρονες μεθόδους στο 2.700 π.Χ.

η) Ηλικίας 5.500-6.000 π.Χ., είναι το κεραμεικό που βρέθηκε στην νησίδα Γιούρα των Βορείων Σποράδων από τον έφορο αρχαιοτήτων Α. Σάμψων και φέρει αλφαβητική γραφή, ενώ η ενεπίγραφη ξύλινη πινακίδα που ανακαλύφθηκε στον «λιμναίο οικισμό» του Δισπηλιού Καστοριάς από τον καθηγητή Γ. Χουρμουζιάδη, με ευανάγνωστους γραμματικούς χαρακτήρας, το ειδικό τμήμα Παλαιοντολογίας του Δημοκρίτου εχαρακτήρισε ηλικίας 5.250 ετών π.Χ.

θ) Ηλικίας 7.000 χρόνων είναι η λίθινη σφραγίδα - επιγραφή με εγχάρακτα γραμμικά σύμβολα που ανευρέθη εντός της πόλεως των Γιαννιτσών από τον υπεύθυνο της σχετικής ανασκαφής αρχαιολόγο Πανίκο Χρυσοστόμου.

ι) Τέλος ο διάσημος Γερμανός φιλόσοφος Ερμάν Ντιλς στο έργο

Πήλινο αγγείο με πολύχρωμη ζωγραφική διακόσμηση, Διμήνι Μαγνησίας 5.300-4.800 π.Χ.

του «Πρωσωκρατικοί» και στο άρθρο του «Ορφεύς», αναφέρει ότι οι πανάρχαιοι Έλληνες Ορφικοί, όχι μόνον εγνώριζον γραφή, αλλά έγραφον τα διανοήματά των επί λεπτών σανίδων ή πετρών και προ του 5.000 π.Χ., οι οποίες αντεγράφοντο όταν ήρχισαν να φθείρονται, όταν δε τελικώς τα κείμενα αυτά κατεγράφησαν επί Πεισιστράτου και Ιππάρχου, τα επί των πινακίδων γραμμένα εγκατελήφθησαν ως άχρηστα. Η Ελληνική γλώσσα έχει άμεση προέλευση από την Πρωτοελληνική - Πελασγική. Είναι κατ' ευθείαν συνέχεια και φυσιολογική εξέλιξή της. Και ούτε η Πελασγική - Πρωτοελληνική μητέρα, ούτε η Ελληνική κόρη της έχουν καμιά σχέση με την «Ινδοευρωπαϊκή», η οποία αποτελεί αυθαίρετο κατασκεύασμα κάποιων γλωσσολόγων.

Παράσταση συγκρίσεως ανθρωπολογικών τύπων της νέας Ελλάδας με αρχαιοελληνικές μορφές, η οποία καταδεικνύει την ομοιότητα και δι' αυτής την συνέχεια της καταγωγής και του αίματος, αδιάπτωτη ανά τις χιλιετηρίδες.

Η αυτοκρατορία των Πελασγών

Είναι πολύ πιθανόν τα διάφορα πελασγικά κράτη ν' αποτελούσαν μία ομοσπονδία ή συνομοσπονδία. Τούτο στηρίζεται στις μεγάλες επιχειρήσεις εποικισμού που πραγματοποίησαν από κοινού.

α) Ο Αργείος Αγήνωρ ηγήθηκε Πελοποννησίων, Κρητών, Κυπρίων, Αιγαίων και Μικρασιατών Ελληνοπελασγών που κατοίκησαν τα Συριακά παράλια (Φοινίκη). Η κόρη του Ευρώπη παντρεύτηκε τον βασιλιά της Κρήτης Αστερίωνα. Ο υιός του Κίλιξ βασίλευσε στην Κιλικία.

β) Τα παράλια της Παλαιστίνης εποικίσθηκαν από Φιλισταίους που ήσαν Πελασγοί (Κρήτες, Αιγαίοι, Κύπριοι). Ίδρυσαν πέντε κράτη, αλλά και τα πέντε μαζί απετέλεσαν την Συνομοσπονδία της Πενταπόλεως και ουδέποτε αναφέρθηκε πόλεμος μεταξύ τους.

γ) Γύρω στο 3.100 π.Χ. όλοι οι Πελασγοί (Μακεδόνες, Θεσσαλοί, Πελοποννήσιοι, Αιγαίοι, Κρήτες), υπό τον Διόνυσο εξεστράτευσαν στην Αίγυπτο όπου εγκατέστησαν στο θρόνο τον φιλέλληνα Φαραώ Όστριν.

δ) Το 2.900 π.Χ. οι Πελασγοί, ενωμένοι, πραγματοποιούν δεύτερη εκστρατεία ως τις Ινδίες υπό τον Ηρακλή.

ε) Έτσι οι Πελασγοί δημιούργησαν μια απέραντη Αυτοκρατορία που περιελάμβανε μεγάλα τμήματα κεντρικών Χερσονήσων (Αίμου, Μ. Ασίας, Ιταλίας), όλα τα γύρω νησιά και τα παράλια της Συροπαλαιστίνης. Με Πελασγική προέλευση ή υπό Πελασγική επιρροή ήσαν των Φρυγών, Λυδών, Χετταίων στη Μ. Ασία, των Μιττάνι και Ελαμιτών στην Μεσοποταμία και του Ινδού στις Ινδίες.

στ) Πελασγοί είχαν εγκατασταθεί ως φίλοι και στην Αίγυπτο (και οι γείτονες - σύμμαχοι των Αιγυπτίων, Φιλισταίοι, Πελασγοί ήσαν). Ένας από αυτούς, ο Αίμων ήταν ο «Κύριος των έργων», όταν ανεγείροντο οι πρώτες πυραμίδες.

Ο Αίμων ήταν υιός του Πελασγού (Στέφανος Βυζάντιος, λ. Αιμονία) και οι απόγονοί του ήσαν φύλο Ηπειρωτικό που αργότερα μετακινήθηκε στην Θεσσαλία.

ζ) Προς τα δυτικά, αφού απλώθηκαν σ' όλη την δυτ. Μεσόγειο, βγήκαν στον Ατλαντικό (Κρόνιαι Στήλαι = Ηρακλέους). Εκεί ίδρυσαν στην ακτή της Ιβηρίας την Ταρτησό και χρησιμοποιώντας την ως βάση εξερεύνησαν όλο τον ωκεανό και έφθασαν στις διάφορες χώρες του. Το έργο τους συνέχισαν οι διάδοχοί τους Μινύες και Αχαιοί (Αργοναύτες, Οδυσσεύς).

Με την τεράστια εξάπλωση των Πελασγών λειτούργησε ο νόμος της διαφοροποιήσεως με αποτέλεσμα την διαμόρφωση διαφόρων λαών (Ετρούσκοι, Λυδοί, Φρύγες, Φιλισταίοι, Ιλλυριοί, Θράκες κ.ο.κ.).

Παράλληλα, η επέκτασις προς τα έξω, εξασθένησε τους Πελασγούς στον ελλαδικό χώρο και υπονόμευσε την ηγεμονική θέση τους, ενώ επέτρεψε στα άλλα Ελληνικά φύλα την ολοκλήρωσή τους. Έτσι γύρω στο 2.000 π.Χ. η ηγεμονία στη νότιο Ελλάδα, αρχίζει να περιέρχεται στο φύλο των Αχαιών. Υποστηρίχθηκε ότι οι Πελασγοί είναι «Ινδοευρωπαϊκός λαός που ήλθε στην Ελλάδα από τον βορρά (ούτε και οι ίδιοι γνωρίζουν από ποια χώρα) κατά την Πρωτοελλαδική εποχή. Ονομάσθηκε έτσι από τις «Ινδοευρωπαϊκές» λέξεις bhel=ανθώ και osgho=κλάδος. Bhel osgho= ανθισμένο κλαδί, άρα Πελασγοί=ανθισμένα κλαδιά, διότι ο ήρως Πελασγός που κατά την παράδοση δίδαξε την γεωργία ήταν η προσωποποίηση του βλαστικού πνεύματος εξού και Πελασγοί οι λάτρεις του.

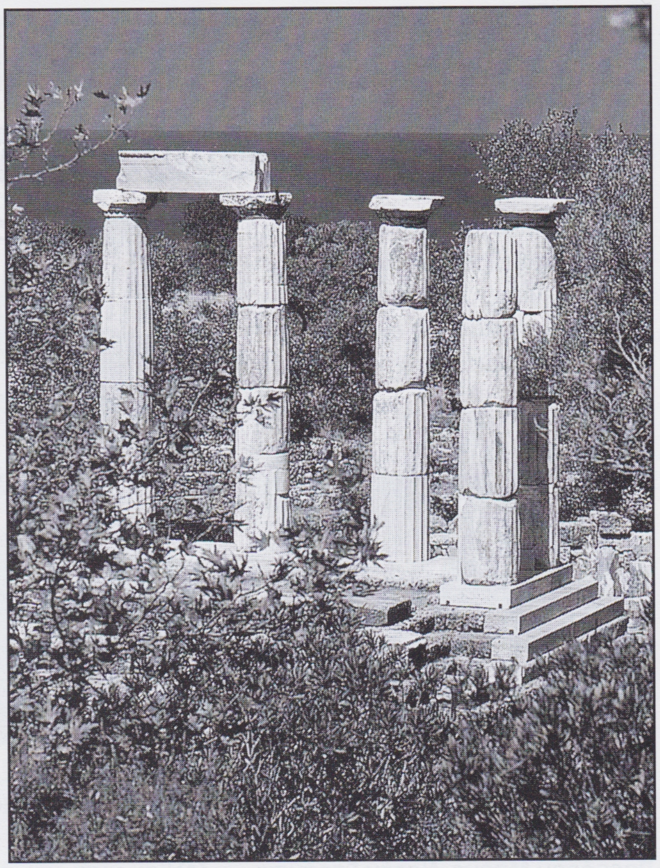
Όμως η συμβατική ιστορία υπο-

θέτει την κάθοδο των «Ινδοευρωπαίων» στην Ελλάδα στο 2.100-1400 π.Χ. ενώ οι Πελασγοί υπάρχουν ήδη σ' αυτήν από πολλές χιλιάδες χρόνια. Ακόμη και η συμβατική ιστορία (Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Τόμος Α, σελ. 362-364) δέχεται ότι έξι ελληνικά φύλα (οι Δαναοί, οι Άβαντες, οι Βοιωτοί, οι Ίωνες, οι Αρκάδες και οι Φλεγύες) προϋπήρχαν της υποτιθέμενης καθόδου των «Ινδοευρωπαίων».

Οι Πελασγοί είναι οι δημιουργοί του πολιτισμού της Άργισας (8.870 - 8.450 π.Χ.), του Σέσκλου (8.830-8.055 π.Χ.), της Νέας Νικομήδειας της Μακεδονίας, πρόκειται για σκελετικά ευρήματα της εποχής του 8.200 π.Χ. και απανθρωκωμένων σπόρων - το αρχαιότερο γεωργικό εύρημα στην Ευρώπη με το οποίο καταρρέει και ο μύθος της ιστορίας που ομιλεί για τον «αρχαιότερο κινεζικό πολιτισμό», αφού η γεωργική εποχή στην Κίνα ξεκίνησε μόλις το 5.000 π.Χ. και η χάλκινη εποχή άρχισε μετά το 3.400 π.Χ. Ο Ελληνικός πολιτισμός της Αρίας εποχής υπήρξε ο πρώτος πολιτισμός της Ανθρωπότητος.

Επίσης οι Πελασγοί είναι δημιουργοί των Πολιτισμών του Σουφλίου - Μαγούλας (προκεραμική εποχή 7.000-6.000 π.Χ.) του Διμηνίου, της Κνωσσού (6.341 π.Χ.), της Χοιροκοιτίας Κύπρου (6.020-5.800 π.Χ.), της Πολιόχνης Λήμνου (5.000 π.Χ.), της Λέρνης (5.000 π.Χ), της Αλεπότρυπας Διρού (6.000 π.Χ.), του Κουφοβούνου Σπάρτης (6.000-5.000 π.Χ.) κ.λπ.

Στο Παγκόσμιο Συνέδριο Ανθρωπολογίας και Εθνογραφίας στο Τόκιο το 1968 από τα παλαιοανθρωπολογικά ευρήματα του αιγαιακού χώρου διαπιστώθηκε ότι ο άνθρωπος ήταν γηγενής στο χώρο αυτό και δεν ήλθε από αλλού και κατέληξε στο εξής συμπέρασμα: «Ο ίδιος κατά βάση λαός έζησε στα Βαλκάνια από την αρχαιότερη τουλάχιστον παλαιολιθική εποχή (600.000) ως τουλάχιστον την εποχή του Χαλκού (1.200 π.Χ.). Ο Ά. Πουλιανός, στο 8ο Διεθνές Συνέδριο Ανθρωπολογικών-Εθνογραφικών Επιστημών στο Τόκιο - Κυότο του 1968 ανεκοίνωσε τα εξής: Πυρήν των πληθυσμών της Ευρώπης, πρώτοι αυτόχθονες Ευρωπαίοι, καρδιά των κατοίκων της, είναι οι Σαρακατσάνοι.

Ο ναός των μεγάλων Θεών στη Σαμοθράκη, όπου ελάμβαναν χώρα τα θρυλικά Καβείρια Μυστήρια.

Απ' αυτούς εξεκίνησε η πορεία από τα βάθη των μυθικών χρόνων και όχι από την Ασία. Με τους Σαρακατσαναίους οι Ευρωπαίοι μπορούν να αποδεικνύουν την αυτόχθονα προέλευσή τους. Αυτοί λοιπόν οι αυτόχθονες πληθυσμοί του Αιγαίου, είχαν απλωθεί από εκείνη την παρωχημένη εποχή στον Ευρωπαϊκό βορρά.

Σήμερα οι αρχαιολόγοι έχουν πολλά στοιχεία ώστε μπορούν να αποστομώσουν τους πολλούς εχθρούς της χώρας μας, οι οποίοι μεθοδευμένα, δεκαετίες, τώρα, προσπαθούν να αλλοιώσουν την ιστορία μας για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα. Θα τολμήσουν; Ίδωμεν.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

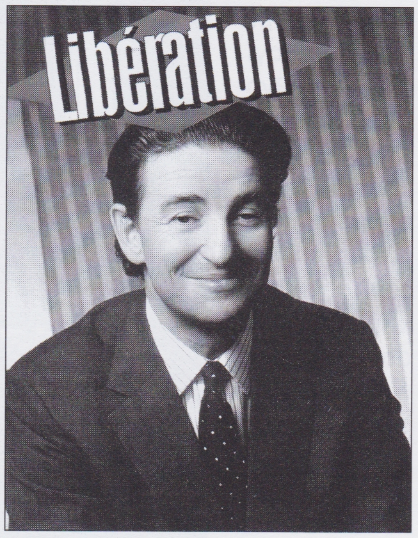
Υπό το πρίσμα των Ελληνικών Ιδεών

◈ Είναι γνωστό ότι οι κινούντες τα νήματα στα εξουσιαστικά παρασκήνια και ενίοτε και στα προσκήνια των ΗΠΑ, τυγχάνουν εβραίοι σιωνιστές ή εβραιόδουλοι υπηρέτες

τους. Για τους έχοντες αμφιβολίες, παραθέτουμε μία ενδεικτική είδηση που αφορά τον «μέντορα» του Προέδρου Μπους, Νατάν Σαράνσκι, ο οποίος όχι μόνο είναι εβραίος, αλλά τυγχάνει και ο διαμορφωτής της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Για όσους δεν το γνωρίζουν, ο εβραιοσιωνιστής Σαράνσκι θεωρεί τον εγκληματία Σαρόν μετριοπαθή (!) και του ασκεί αντιπολίτευση από τα δεξιά... Στην φωτογραφία, διακρίνεται στο κέντρο ο Σαράνσκι, συνοδευόμενος από άλλο εβραϊκό στέλεχος του σιωνιστικού λόμπυ των ΗΠΑ με κιπά, επισκεπτόμενοι τον Πρόεδρο Μπους...

◈ Και για όσους μας κατηγορούν ότι βλέπουμε παντού «εβραϊκά φαντάσματα» και «σιωνιστικές συνωμοσίες» στα ΜΜΕ, στην εξουσία και στην πολιτική, τους αφιερώνουμε την ακόλουθη είδηση: Ο μεγιστάνας του τραπεζικού κεφαλαίου, εβραιοσιωνιστής Ε. Ρότσιλντ, αγόρασε πρόσφατα την μεγάλης κυκλοφορίας γαλλική εφημερίδα «Λιμπερασιόν». Κατά τα άλλα ο έλεγχος παγκοσμίως του τύπου και ευρύτερα των ΜΜΕ από εβραίους μεγιστάνες του πλούτου, Μέρντοχ κ.α. είναι απλή σύμπτωση... Απλά για να ξέρουμε ποιος κατασκευάζει

«ειδήσεις» και ελέγχει την «ενημέρωση» ανά τον πλανήτη...

◈ Και μιας και ομιλούμε περί εβραίων και καθιερώθηκε και στη χώρα μας επίσημη εορτή για τους «εβραίους μάρτυρες και ήρωες του ολοκαυτώματος», να θυμίσουμε ότι δεκαέξι έτη από σήμερα, ο γνωστός αναθεωρητής ιστορικός Ντ. Ίρβιγκ είχε αμφισβητήσει ολοσχερώς τον μύθο του ολοκαυτώματος και είχε προσφέρει 10.000 δολάρια σε όποιον προσκόμιζε στοιχεία για την δήθεν γενοκτονία των εβραίων. Ουδείς ενεφανίσθη να το τεκμηριώσει.

Δεκαπέντε χρόνια πριν το Κέντρο Σύγχρονων Ιστορικών Ερευνών του Λος Άντζελες, προσέφερε 50.000 δολ. σε όποιον στοιχειοθετούσε το ολοκαύτωμα. Ουδείς επίσης παρουσιάσθηκε και τα χρήματα αναμένουν ακόμη δικαιούχο... Έτσι το διαβόητο «ολοκαύτωμα» καθίσταται το μεγαλύτερο ιστορικό ψεύδος όλων των εποχών...

◈ Και μία ακόμη είδηση σχετιζόμενη άμεσα με τον διεθνή σιωνισμό και τις μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ. Ο γνωστός πολυπράκτορας και στέλεχος της Μοσάντ Απόστολος Βαβύλης, παντρεμένος με την εβραία Κοέν, συνομιλητής του Χριστόδουλου και συνεργάτης του Πατριάρχη Ιεροσολύμων Ειρηναίου, έμπορος όπλων, ναρκωτικών και εκπρόσωπος ισραηλινών εταιρειών, και όχι μόνο, είχε χαρακτηρι-

σθεί με απόρρητη αναφορά ανωτάτων αξιωματικών της ΕΛ.ΑΣ. από το 1996, ως ύποπτος εμπλοκής στο δίκτυο της τρομοκρατίας και ενεχόμενος, ενδεχομένως, στην 17η Νοέμβρη. Τα συγκοινωνούντα δοχεία τρομοκρατίας-εβραίων είναι πολυάριθμα...

◈ Η τακτική του Υπουργείου Πολιτισμού, δια του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου, να παραχωρεί, έναντι ενοικίου, χώρους αρχαιολογικής σημασίας και ενδιαφέροντος σε ιδιωτικές εταιρείες, είτε περί του παρακειμένου χώρου του Ποσειδώνιου ναού στο Σούνιο πρόκειται, είτε περί της Στοάς του Αττάλου, είτε περί του Ερεχθείου της Αθηναϊκής Ακροπόλεως, αποτελεί μία σκέψη ολότελα ασεβή και βέβηλη έναντι της εθνικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Έχει υπάρξει όμως και προηγούμενο, νεοεποχίτικες «μουσικές» να ακούγονται στους στύλους του Ολυμπίου Διός, ενώ άσχετοι προς το αρχαίο δράμα να κάνουν καρικατούρες στο Ηρώδειο και στην Επίδαυρο. Αιδώς επιτέλους, κύριοι ιθύνοντες του (Α)πολιτισμού, καλύτερα να προβείτε στους βάρβαρους «πειραματισμούς» σας σε καμία συναγωγή...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Από τον Πολύβιο Μαργιά
Ανώτατο Αξιωματικό ε.α.
Οικονομολόγο-Συγγραφέα

Ο Προμηθεύς Δεσμώτης είναι έργο του μεγάλου Έλληνος τραγικού ποιητού Αισχύλου ο οποίος γεννήθηκε στην Ελευσίνα (525 π.Χ.) και πέθανε στην εξορία, στα πόδια της Σικελικής Αίτνας (456 π.Χ.), εκεί όπου ένας άλλος Τιτάνας-Εγκέλαδος, αγωνιά κάθε τόσο, πιεζόμενος από τα στοιχεία της Φύσεως και της Ανάγκης. Το έργο αυτό αποτελεί μέρος της τριλογίας Προμηθεύς Δεσμώτης-Προμηθεύς Λυόμενος-Προμηθεύς Πυρφόρος. Ασφαλώς θ΄ ακολουθούσε και ένα σατυρικό δράμα με το οποίο συνεπληρώνετο η τριλογία.

Ο πολεμιστής της ιδέας της Ελευθερίας δι΄ έργων, έχει και την πνευματική κατάρτιση και την θεϊκή χάρη και δύναμη να την υποστηρίξει, να την υπερασπισθεί και να την ανεβάσει στα ύψη του ιδανικού. Ο Αισχύλος παρουσιάζει τον επαναστάτη Προμηθέα να αντιδικεί μ΄ αυτόν τον ίδιο τον Δία, την υπέρτατη δύναμη εκείνου του καιρού.

Η εικόνα του καρφωμένου Τιτάνα στα πέρατα της Γης, ενσαρκώνει την αέναη σύγκρουση της Ελευθερίας και της Ανάγκης. Λύση δεν υπάρχει εάν δεν επικρατήσει η δικαιοσύνη η οποία θα φέρει την αρμονία εις τον αντιμαχόμενο κόσμο. Έτσι, κατά τον Αισχύλο, αλλά και σύμφωνα με την ελληνική σκέψη της σφαιρικής θεωρήσεως της ζωής και του κόσμου, πρέπει να προηγηθεί η δυναμική του επαναστατημένου, λόγω αδίκου συμπεριφοράς των κρατούντων, και να ακολουθήσει μετά την τιμωρία (Λυόμενη) η μεγαθυμία της επιεικείας, με παραδοχή της υπερβάσεως του μέτρου, προκειμένου να επιτευχθεί η αναγνώριση των ωφελίμων στοιχείων της δικαίας αντιστάσεως (Πυρφόρος).

Η Πανδώρα ανοίγει την κίστη με τα δώρα, συμβολική παράσταση του ζωγράφου Μορώ, έμφορτη μυστηριακών συμβολισμών.

Η δικαιοσύνη και η αρμονία έρχονται μετά την σκαιά βία-επιείκεια, συμβιβασμό. Ο Προμηθεύς, πατέρας του Δευκαλίωνος, πατέρας του Έλληνος, είναι ο γενάρχης των Ελλήνων οι οποίοι κατ΄ επανάληψη εγένοντο δεσμώτες των Δυνατών της Γης.

Ευρωπαίοι και Ασιάτες μαζί, στο τρίστατο του κόσμου, ίσως, τακτικά θα στέκονται αλυσσοδεμένοι στα «χειμωνοδαρμένα φαράγγια της καταπιέσεως και της ανάγκης», όπως εκείνος ο προπάτορας Προμηθέας.

Η γυναίκα του Προμηθέως ονομαζόταν Ασία-Ησυόνη, εξ ου και οι Έλληνες κάτοικοι της Ασίας Ησιονείς εκαλούντο. Αυτό φανερώνει

Ο Προμηθέας Δεσμώτης, υφίσταται το μαρτύριο του κατασπαραγμού των σπλάχνων του από τον γυπαετό, έργο του ζωγράφου Μορώ.

την σταυροδρομική θέση του Ελληνισμού ο οποίος απ΄ εκείνα τα πανάρχαια χρόνια κρατά και μεταδίδει τον πολιτισμό και την Γνώση και στις τέσσαρες όχθες του μεσογειακού θαλάσσιου χώρου, της Ανατολής, της Δύσης, του Βορρά και του Νότου. Δύσκολη θέση το σταυροδρόμι όπου οι μετακινούμενοι ανήσυχοι λαοί συναντώνται και συγκρούονται.

΄Ετσι μεγάλες ανακατατάξεις των λαών επέφεραν μεγάλες συμφορές σ΄ αυτό τον τόπο αλλά και δόξες τρανές που η αναπόδραστη ανάγκη απαιτούσε. Ο Τιτάνας Προμηθέας είτε γιατί πρόδοσε των Θεών τη γνώση, είτε γιατί κάποιο τρανό μυστικό κρατούσε εις βάρος του πανίσχυρου κατεστημένου, είτε υπήρξε εκ χαρακτήρος αυτόνομος της ελευθέρας σκέψεως υπέρμαχος, πράγμα που δεν επιτρέπει συμβιβασμούς και διαπλοκή, περιέπεσε εις την άκαμπτη Μήνη του μεγάλου Θεού, της υπερτάτης εξουσίας του σύμπαντος. Ο αθάνατος Προμηθεύς, επαναστάτης Θεός, οδηγήθηκε στον απόμακρο και απόγκρεμο Καύκασο για να πληρώσει το τίμημα μίας παλληκαριάς, αντιδράσεως, απειθαρχίας προς τα θέσμια των Θεών. Το Κράτος (δύναμη) και η βία μαζί με τον μεγάλο χαλκουργό ΄Ηφαιστο συνοδεύουν μεταφέροντας τον κατάδικο επαναστάτη Θεό, προκειμένου να τον καθηλώσουν (σταυρώσουν) στα βράχια του χειμωνόδαρτου φαραγγιού του Καυκάσου. Και τούτο, γιατί ο απροσκύνητος επαναστάτης δεν παρακάλεσε, ούτε συγνώμη εζήτησε. Ο ΄Ηφαιστος λυπάται και συμπονεί τον συγγενή κατάδικο, δεν βιάζεται να εκτελέσει την πατρική εντολή, καιροπετά, αργεί δουλειά να πιάσει, μα ο πιστός εκτελεστής των εντολών του Διός, το ανελέητο Κράτος, απαιτεί και απειλεί.

Ο Προμηθεύς, ανεπηρέαστος αλλά υπομένοντας τους ψυχικούς πόνους που τον περιμένουν, απευθύνεται σ΄ όλες τις θεότητες διακηρύττοντας τα παθήματά του καίτοι είναι κι αυτός Θεός, λέγοντας «Ω Δίος αιθήρ και ταχύπτεροι πνοαί, ποταμών τε πηγαί, ποντίων κυμάτων ανήριθμον γέλασμα, παμμήτερ Γη και τον πανεπόπτην κύκλον Ηλίου καλώ. Ιδέσθε μ΄ οία προς Θεού πάσχω Θεός». Περιγράφει με λύπη τους πόνους που περνά και που θα περάσει, γιατί καλά γνωρίζει της Μοίρας του την ακαταμάχητη δύναμη, μα να κλείσει το στόμα του, λέει, δεν μπορεί. Φανερώνει την αιτία της τιμωρίας του. «Για το δώρο που έκαμα στον άνθρωπο, με τέτοιες πέδες ζεύτηκα ο βαριόμοιρος. Μέσα σε κουφόξυλο άρπαξα κλεφτά το σπέρμα της φωτιάς, που κάθε τέχνης δάσκαλος στάθηκε και η πιο μεγάλη πόρεψη για τους θνη-

τούς. Αυτό είναι το κρίμα μου». «Θνητοίς γαρ γερά πορών ανάγκαις ταίεδ΄ενεζεύγμαι τάλας΄ ναρθηκοπλήρωτον δε θαρώμαι πυρός πηγών κλοπαίαν, η διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοίς πέφηνε και μέγα, πόρος». Ο Ζευς βλέποντας την ασυμβίβαστη συμπεριφορά του Προμηθέως, στέλνει τον Τιτάνα Ωκεανό, αδελφό του πατέρα του Ιαπετού προκειμένου να συμβιβάσει τα πράγματα με μειλίχιο-διπλωματικό τρόπο για ν΄ αποφευχθεί η σύγκρουση. Ο Ωκεανός, αναγνωρισμένης ικανότητας διπλωμάτης, φθάνει στον Καύκασο, συνοδευόμενος από τις Ωκεανίδες κόρες, επί άρματος και με λόγια φιλικά και έξυπνα προσπαθεί να μαλακώσει την ψυχή του σταυρωμένου επαναστάτη.

- Ωκεανός: «Ούκουν, Προμηθεύ, τούτο γιγνώσκεις, ότι οργής νεσούσης εισίν ιατροί λόγοι;».

- Προμηθεύς: «Όταν στην ώρα την καρδιά κανείς μαλάξει, κι όχι να πολεμάς να σπάσεις το σπυρί επάνω στον θυμό του».

Και ένας διάλογος υψηλών νοημάτων ξεδιπλώνεται μεταξύ των, μα ο Προμηθεύς παραμένει υπερηφάνως αμετάπειστος.

- Ωκεανός: «Προς κώλον εκτενείς», προς βουκέντρα λακτίζεις... Ξύπνα να σωθείς.

- Προμηθεύς: «Μην κοπιάζεις» (Μηδέν πόνει)... γιατί ποτέ μου εγώ δεν θα ήθελα εξαιτίας μου άλλοι να πάθουν... Κύτταξε να σωθείς κατά πώς ξέρεις (σ΄ εαυτόν σώζ΄ όπως επίστασσαι). Ο Ωκεανός αποσύρεται άπρακτος, συνοδευόμενος από τον χορό των Ωκεανίδων που τραγουδούν, πλέκοντας με γλυκειά κατανόηση του Προμηθέα την βασανισμένη ζωή. Μέσα στα λόγια του Προμηθέα προς τον Ωκεανό, διακρίνεται η περιφρόνηση προς τον υπηρέτη του Διός Ωκεανό, η άρνηση να υποταχθεί στον Δία και η κεκαλυμμένη απειλή πως η δυναστεία του Διός θα έχει σύντομο τέλος. Το μήνυμα του άσματος των Ωκεανίδων με λέξεις υψηλού ποιητικού κάλλους υποδεικνύουν συμβιβασμό, όπως: «Σέβη θνητούς άγαν Προμηθεί», πέραν του μέτρου σέβεσαι τους θνητούς. «Ταν Διός αρμονίαν θνητών παρεξίασι βουλαί». Ο Αισχύλος στο πρόσωπο του Ωκεανού παρουσιάζει την εικόνα του γεννημένου υποτακτικού χαρακτήρος ο οποίος αρέσκεται να προσφέρει λιβανωτό και υπηρεσίες, αρκεί να καρπούται όλων εκείνων των τιμών του περιβάλλοντος του αρχηγού.

Μέσω του Ωκεανού, ο Προμηθεύς στέλλει το μήνυμά του στον πατέρα Δία πως το τέλος του Διός πλησιάζει. Μια απειλή η οποία ξεφεύγει από το έρκος των οδόντων ενός καταδικασμένου σε αιωνία παραμονή, καθηλωμένος στον βράχο των βασάνων και του ποδοπατήματος της Βίας και του Κράτους. Αυτό δεν είναι κάτι το συνηθισμένο, αντί αιτήσεως συγγνώμης και υποταγής που ήταν φυσικό, έρ-

χεται στ΄ αυτιά του μεγάλου Διός η απειλητική ριπή του κινδύνου. Ο ευφυής και διπλωμάτης πρέσβης Τιτάνας Ωκεανός, ερωτά τον Προμηθέα: «Τι γαρ πέπρωται Ζηνί πλων αεί κρατείν;». «Τι δηλαδή πρόκειται να γίνει εκτός της παντοτινής εξουσίας του Διός;».

«Τούτ΄ ουκέτ΄ αν πύθοιο μηδέ λιπάρι». «Όσο γι΄ αυτό μην επιμένεις να το μάθεις». Η απάντηση του Προμηθέα δυναμώνει της απειλής την επίδραση ακόμη και στην ψυχή του μεγάλου Θεού.

Η εμφάνιση στην θεατρική σκηνή της Ιούς, κόρης του Ινάχου η οποία χρησιμοποιηθείσα ερωτικά με τον Δία, περιφέρεται ως τρελή σε όρη και κάμπους ανυπεράσπιστη από τον υπεύθυνο Θεό, ενισχύει την απέχθεια προς τον Δία. Τούτο προκύπτει έντονο εκ της μακράς συνομιλίας μεταξύ Προμηθέως και Ιούς, όπου εκείνη διεκτραγωδεί τα βάσανά της υπαιτιότητι του Διός.

Ο Ωκεανός μεταφέροντας στον Δία όλα όσα άκουσε ως απειλή για το κράτος του Δία, έκαμαν αυτόν να διαπορεί και ανησυχεί για τα μέλλοντα να συμβούν.

Έτσι παίρνει την απόφαση να στείλει τον Ερμή δεύτερο πρεσβευτή στον επαναστάτη, όχι πλέον με διπλωματική γλώσσα αλλά με την γλώσσα της απειλής και της φοβέρας, προκειμένου να φανερώσει το μεγάλο μυστικό που γνώριζε για το επικείμενο τέλος του Διός. Ένας διάλογος μακρύς και σκληρός ανοίγεται. Μεταξύ άλλων, ο Ερμής του λέει: «Πετραία δ΄ αγκάλη σε βαστάσει», εάν δεν μετανοήσεις και δεν ζητήσεις συγνώμη θα τιναθεί η γη με τον βράχο και θα καταπλακωθείς». Ο Προμηθεύς, παραμένει ασυμβίβαστος, «οχλείς μάτην με κύμ΄ όπως παρηγορών», «πάντως εμέ γ΄ ου θανατώσει» και προκαλεί τον Θεό όσο κι αν είναι μεγάλος. Οι καιροί και η γνώση του μυστικού θα υποχρεώσουν την υπέρτατη Δύναμη να παραχωρήσει κάποια επιείκεια προς τον δράστη΄ εκείνος θα υποχρεωθεί να παραδεχθεί την υπέρβαση, εκ μέρους του, του μέτρου και η Δικαιοσύνη θα επικρατήσει.

Δεσμώτης-Τιμωρία-Επιείκεια.

Λυόμενος-Συγνώμη.

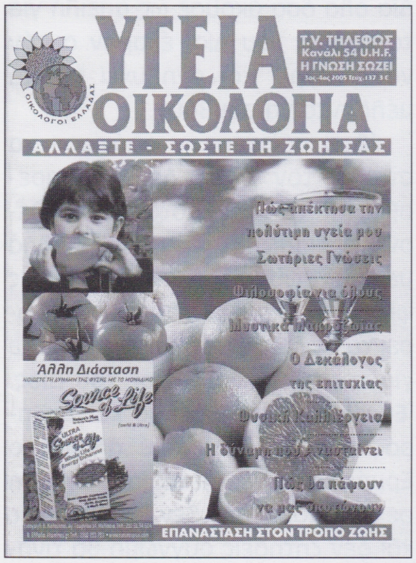
Πυρφόρος-Δικαίωση.

Η βία γεννά βία και μόνον η δικαιοσύνη φέρνει την αρμονία.

Με το έργο του αυτό ο Αισχύλος περιγράφει και διδάσκει τον δυναστευόμενο λαό πως πρέπει να μάχεται για τα δικαιώματα που έχει έναντι της σχετικής αυτονομίας του, στην ελεύθερη σκέψη και θεμιτή υπερηφάνεια ως ατόμου μίας ευνομούμενης κοινωνίας. Ο λόγος του ποιητή, ανάλογος των διαλεγομένων και συγκρουομένων θεοτήτων, έχει την δύναμη και το κάλλος να επηρεάζει ανά τους αιώνιες τον άνθρωπο, προσφέροντάς του την θεϊκή αρμονία που στηρίζεται στον ορθό-θεϊκό νόμο, και στην αποκατάσταση της Δικαιοσύνης.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΥΓΕΙΑ-ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ»

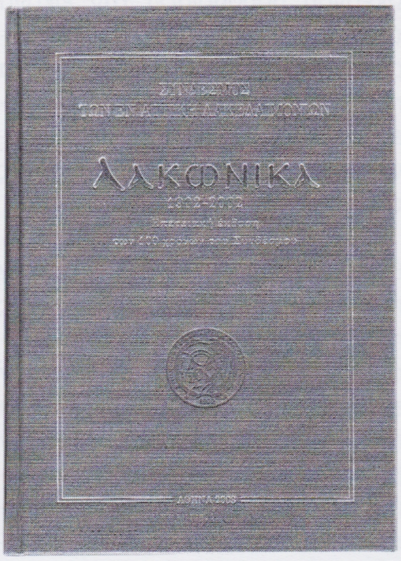

Κυκλοφόρησε σε όλα τα περίπτερα και τους πάγκους των εφημεριδοπωλών, το νέο, ανανεωμένο, τεύχος του φυσιολατρικού-οικολογικού περιοδικού «Υγεία-Οικολογία» το οποίο εκδίδει επί σειράν ετών με συνέπεια ο Κωνσταντίνος Παπανικόλας και το Κίνημα των Οικολόγων Ελλάδος.

Ανάμεσα στα ενδιαφέροντα θέματα που μπορεί ο αναγνώστης να διαβάσει, είναι ένα άρθρο του Εκδότη του «Απολλωνείου Φωτός» Ι. Χαραλαμπόπουλου με θέμα «Οικολογία: Η Φυσική Κοσμοθεωρία για τη σωτηρία της Γης», μία ενδιαφέρουσα έρευνα για τη θεραπευτική δύναμη των χυμών και των φρούτων, θέματα κοινωνικού ενδιαφέροντος, ένα κείμενο για τις Φυσικές Εορτές και την σημασία τους, καθώς και πολλά άλλα άρθρα φυσιολατρικού και οικολογικού ενδιαφέροντος. Οι ενδιαφερόμενοι για το περιοδικό «Υγεία-Οικολογία», μπορούν να το αναζητήσουν επίσης στο κατάστημα επί της οδού Πανεπιστημίου 57, άνωθεν Ομονοίας.

Επίσης αξίζει να αναφερθεί ότι ο τηλεοπτικός δίαυλος «Τηλεφώς», κινείται στο ίδιο πνεύμα, (συχνότητα 54), αποτελώντας ένα φιλοσοφικό βήμα με ενημερωτικές και επωφελείς εκπομπές για τον άνθρωπο και το περιβάλλον.

ΒΙΒΛΙΟ «ΛΑΚΩΝΙΚΑ»

Κυκλοφόρησε από τον Σύνδεσμο των εν Αττική Λακεδαιμονίων, το βιβλίο «Λακωνικά», το οποίο συνιστά μία επίτομη ιστορία της Σπάρτης, αλλά ταυτόχρονα αποτελεί και έναν απολογισμό της δραστηριότητας του ανωτέρω συλλόγου.

Πρόκειται για μια καλαίσθητη έκδοση, η οποία συνοπτικά περικλείει την ιστορία της Λακωνίας και τις παραδόσεις που αναπτύχθηκαν σε αυτήν επί χιλιετίες. Το βιβλίο-λεύκωμα που συμπυκνώνει τις δραστηριότητες των Λακώνων, διατίθεται από τα γραφεία του συνδέσμου Λακεδαιμονίων.

ΟΡΦΕΩΣ ΛΙΘΙΚΑ

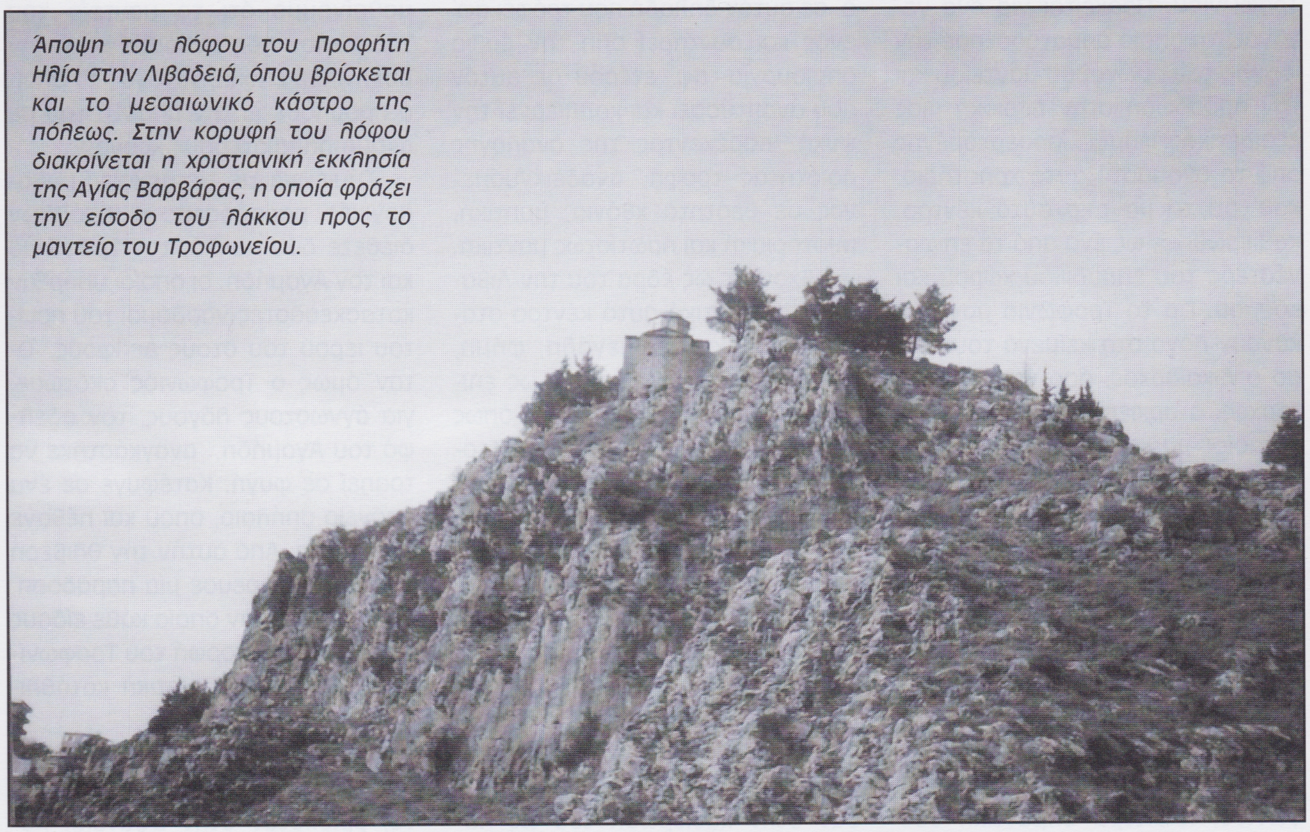

Το βιβλίο αυτό αποτελεί μια καταγραφή αλλά και ανάλυση των ιδιοτήτων των ημιπολύτιμων λίθων και όχι μόνον, όπως αυτοί παρουσιάζονται μέσα από το έργο του Ορφέως «Λιθικά». Πρόκειται για ένα σύγγραμμα το οποίο έγινε ευρέως γνωστό μετά τα Τρωϊκά, και το οποίον περιγράφει με σαφήνεια τις θεραπευτικές ιδιότητες των λίθων, υποδεικνύοντας τους τρόπους με τους οποίους μπορεί ο άνθρωπος να τους χρησιμοποιήσει, προκειμένου να ευεργετηθεί πολύπλευρα από αυτούς. Το βιβλίο της Σεμέλης Τραυλού, διατίθεται από κεντρικά βιβλιοπωλεία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟΥ ΦΩΤΟΣ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Σας γνωστοποιείται οτι το «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ» δεν θα κυκλοφορήσει κατά το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου. Το νέο τεύχος του περιοδικού θα εκδοθεί και θα κυκλοφορήσει στην Αθήνα την 1η Σεπτεμβρίου και στην επαρχία την 1η Οκτωβρίου. Κατά το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου, τόσο στην Αθήνα όσο και στην επαρχία θα διατίθενται σετ προσφοράς 3 τευχών. Σας ευχόμαστε ολόψυχα καλό Καλοκαίρι.

ΤΟ ΤΡΟΦΩΝΙΟ ΜΑΝΤΕΙΟ ΣΤΗΝ ΛΙΒΑΔΕΙΑ

Άποψη του λόφου του Προφήτη Ηλία στην Λιβαδειά, όπου βρίσκεται και το μεσαιωνικό κάστρο της πόλεως. Στην κορυφή του λόφου διακρίνεται η χριστιανική εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας, η οποία φράζει την είσοδο του λάκκου προς το μαντείο του Τροφωνείου.

Ηιστορική πραγματικότητα και συνακόλουθα οι μύθοι και οι δοξασίες που σφυρηλάτησαν την παράδοση του Ελληνισμού επί χιλιετίες, έχουν δυστυχώς σκεπαστεί από τον φθοροποιό χρόνο, έχουν επικαλυφθεί ή εκριζωθεί και στην θέση τους έχει επικρατήσει μία χυδαία πραγματικότητα, που θεοποιεί ό,τι το ευτελές και το εφήμερο, ενώ αφανίζει ό,τι το σημαντικό και ιερό. Θύμα αυτής της ανόσιας και ανίερης τακτικής αφελληνισμού και διαγραφής της ιστορικής μνήμης, δεν θα μπορούσε να μην είναι και το Τροφώνιο μαντείο στην Λιβαδειά.

Οι πάντες σχεδόν γνωρίζουν την Λιβαδειά για το κάστρο της και την συμβολή της στον εθνοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821, ελάχιστοι όμως γνωρίζουν ότι η πόλη αυτή κατά την αρχαιότητα διετέλεσε ένα από τα πιο σημαντικά χρηστηριακά κέντρα του αρχαίου κόσμου. Αν και η αρχαία Λιβαδειά έχει εντοπιστεί και προσδιορισθεί κάτω από το κέντρο της νέας πόλεως και γενικά έναντι των πηγών της Έρκυνας, και μάλιστα ανατολικά και δεξιά, ωστόσο ελάχιστα έχει ανασκαφεί, πέραν των λεηλασιών αλλά και των συστηματικών καταστροφών που έχει υποστεί, με πρωτοπόρο τον διαβόητο λόρδο Έλγιν, ο οποίος χάρισε στον εκεί τούρκο διοικητή ένα χρυσό ρολόϊ, προκειμένου να του επιτραπεί να τυμβωρυχήσει στα ερείπια της αρχαίας αυτής πόλεως και του ιστορικού μαντείου της...

Σε πολλά αρχαία κείμενα, η Λιβαδειά, αναφέρεται ως ιερή πόλη, ακριβώς λόγω της παρουσίας του ιερού άλσους και του Τροφωνίου μαντείου στην περιοχή της. Το ιερό άλσος απλωνόταν στο φαράγγι των πηγών της Έρκυνας και στον λόφο όπου σήμερα δεσπόζει το κάστρο της πόλεως, ενώ αξίζει να αναφερθεί ότι στον ευρύτερο χώρο ανευρέθησαν ακέφαλα αγάλματα πεπλοφόρων γυναικών, αποδιδόμενα στην Δήμητρα-Ευρώπη, στην Ρέα-Κυβέλη, καθώς επίσης έχει διαπιστωθεί ότι ανθούσε η λατρεία του Ηλίου και της Σελήνης στην περιοχή, αλλά όχι μόνον...

Η Λιβαδειά, κτισμένη σε μία ειδυλλιακή τοποθεσία, έλκει την ονομασία της από τον μυθικό ήρωα Λέβαδο. Η εγκατάστασή του στην περιοχή αυτή, νοτιοδυτικά της κοιλάδας της Κωπαΐδας, είχε ως αποτέλεσμα την μετονομασία της πόλεως από Μήδεια, που λεγόταν αρχικά, σε Λεβάδεια μεταγενέστερα.

Η Λεβάδεια, συγκαταλεγόταν στις πλουσιότερες πόλεις του Ελληνικού Κόσμου, κτισμένη επί των λόφων της περιοχής. Μέλος της βοιωτικής συμμαχίας, υπέστη τις οδυνηρές συνέπειες της λεηλασίας κατά την επέλαση του Λυσάνδρου το 395 π.Χ. Καταστράφηκε εκ νέου απ΄ τα στρατεύματα του Μιθριδάτη, το 86 π.Χ. και ανοικοδομήθηκε κατά την περίοδο της κυριαρχίας της

ρωμαϊκής αυτοκρατορίας επί του ελλαδικού χώρου.

Σε αυτή την ιστορική πόλη, η Ειμαρμένη επισφράγισε το τραγικό τέλος ενός θεϊκού τέκνου, του Τροφωνίου. Πρόκειται για ένα γεγονός, το οποίο σηματοδότησε την ίδρυση του ομώνυμου μαντείου και την πρόσδωση στην περιοχή μίας εξαιρετικής φήμης, προερχομένης από το ονομαστό αυτό χρηστήριο, καθ΄ ότι το μαντικό αυτό κέντρο, καθιερώθηκε ως ένα από τα επιφανέστερα του ελλαδικού χώρου και κόσμου. Για το Τροφώνιο μαντείο, κάνουν λόγο στα κείμενά τους τόσο ο Δικαίαρχος, όσο και ο Πλούταρχος, ο αρχιερέας των Δελφών, ο οποίος μάλιστα αφιερώνει και ολόκληρο έργο («Περί της εις Τροφωνίου καταβάσεως»).

Το Τροφώνιο μαντείο, είχε αναπτύξει μία έντονη χρησμοδοτική δραστηριότητα η οποία βασιζόταν στην ύπνωση αλλά και στην ενδελεχή ερμηνεία ονειρικών καταστάσεων, στις οποίες μεσολαβούσε η επενέργεια του ίδιου του μύστη και αναχθέντος στην θεϊκή τάξη Τροφωνίου. Ιδιαίτερα σημαντική όσο και συμβολική η επωνυμία της τοπικής αυτής θεότητας. Τροφώνιος σημαίνει «ο φέρων την τροφή» (Τροφή+ώνεια). Από συμβολικής πλευράς επομένως, ο Τροφώνιος αναδεικνύεται στον τροφοδότη Θεό, σε αυτόν δηλαδή που τρέφει αφ΄ ενός και συντηρεί όλη την έμβια δημιουργία, αφ΄ ετέρου σε αυτόν που αναπτύσσει και καλλιεργεί την ψυχή, παρέχοντάς της ανάλογης ποιότητας τροφή, αναδεικνυόμενος σε θεότητα χθόνια, μυητική, μυστηριακή και πρωτίστως μαντική.

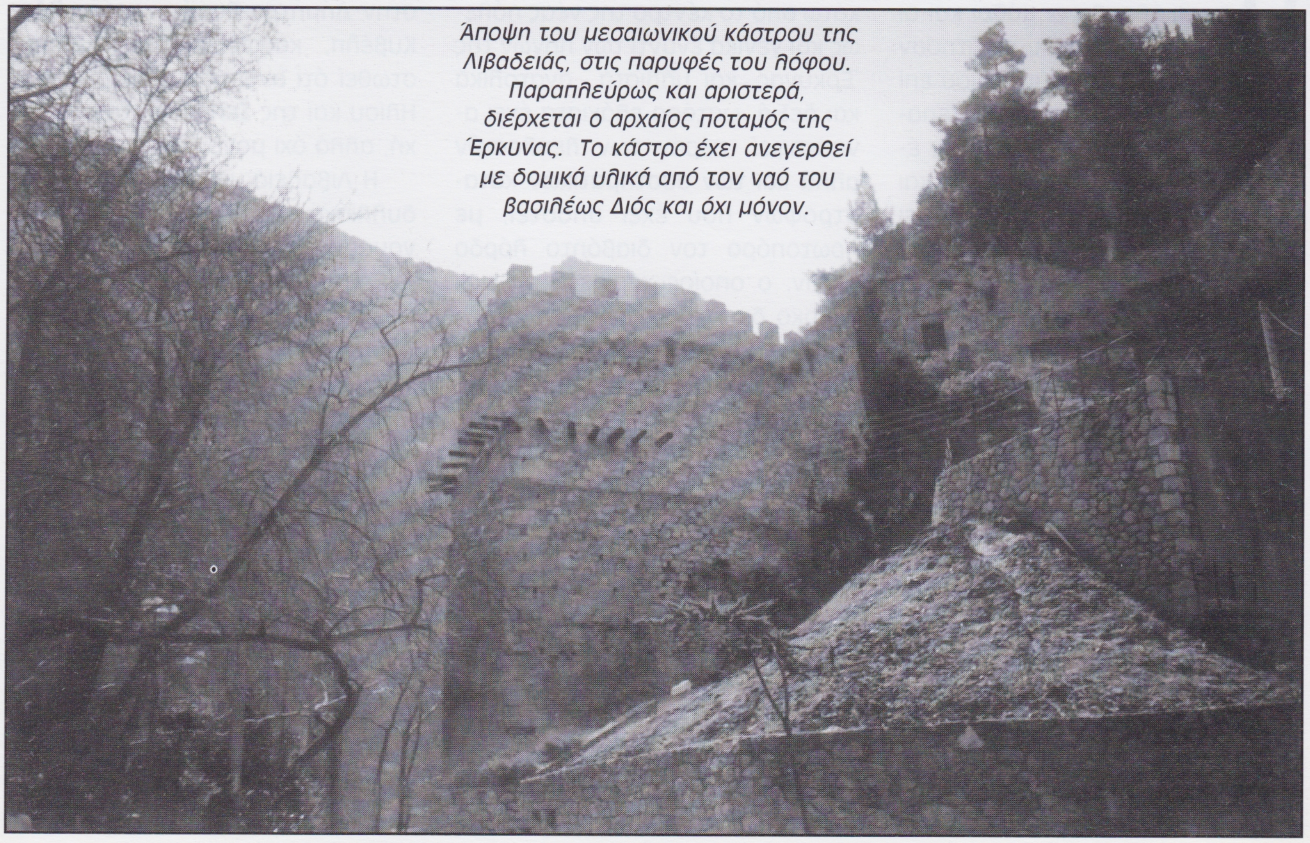
Έχοντας ως έδρα του την Λιβαδειά, το μαντικό αυτό κέντρο σταδιακά απέκτησε μεγάλη φήμη, γνωρίζοντας κατά καιρούς ως επισκέπτες επιφανείς μορφές, όπως τον Λύδο βασιλιά Κροίσο, τον Μεσσήνιο ήρωα Αριστομένη, τον Θηβαίο ηγέτη Επαμεινώνδα, τον βασιλιά Φίλιππο τον Β΄, τον φιλόσοφο Απολλώνειο τον Τυανέα, αλλά και αυτόν ακόμη τον περιηγητή Παυσανία.

Οι ιστορικές συνθήκες οι οποίες κυοφόρησαν την ίδρυση του μαντείου, είναι αδιευκρίνιστες, καθώς τα δρώμενα εκείνα που οδήγησαν στην καθιέρωσή του ως λατρευτικό κέντρο με χρησμοδοτικές ιδιότητες, ανάγονται στο απώτατο παρελθόν και κατά συνέπεια χάθηκαν στο πέρασμα του φθοροποιού χρόνου.

Από διάσπαρτες πληροφορίες, μαθαίνουμε ότι το μαντείο του Τροφωνίου ήδη ανθούσε κατά την μυκηναϊκή εποχή, γεγονός το οποίο προϋποθέτει την ύπαρξή του σε ακόμη παλαιότερους χρόνους.

Σύμφωνα με τις αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, ο Απόλλων διέθετε δύο παιδιά, τον Τροφώνιο και τον Αγαμήδη, οι οποίοι υπήρξαν κατασκευαστές-ναοδόμοι του πρώτου ιερού του στους Δελφούς. Όταν όμως ο Τροφώνιος σκότωσε, για άγνωστους λόγους, τον αδελφό του Αγαμήδη, αναγκάστηκε να τραπεί σε φυγή. Κατέφυγε σε ένα υπόγειο σπήλαιο, όπου και πέθανε από ασιτία. Από αυτήν την θλιβερή ιστορία, απέρρευσε μία παράδοση, σύμφωνα με την οποία κάθε είδους επαφή με την μορφή του Τροφωνίου προκαλούσε οριστική κατάθλιψη.

Αρχικά, το μαντείο του Τροφωνίου δεν ήταν αρκετά διαδεδομένο, βρισκόταν στην αφάνεια. Καθώς όμως η προσέλευση στο δελ-

Άποψη του μεσαιωνικού κάστρου της Λιβαδειάς, στις παρυφές του λόφου. Παραπλεύρως και αριστερά, διέρχεται ο αρχαίος ποταμός της Έρκυνας. Το κάστρο έχει ανεγερθεί με δομικά υλικά από τον ναό του βασιλέως Διός και όχι μόνον.

φικό ιερό αυξανόταν σε σημείο τέτοιο ώστε η χρησμοδοσία να απαιτεί ακόμη και πολύμηνη παραμονή του επιζητούντος τον χρησμό στον χώρο των Δελφών, οι ιερείς του Απόλλωνος προέτρεπαν τους υπεράριθμους ικέτες του Θεού να μεταβούν στο γειτονικό μαντείο της Λιβαδειάς. Το γεγονός αυτό, είχε ως αποτέλεσμα να καταστεί το Τροφώνιο ιδιαίτερα διαδεδομένο.

Κατά την ιστορική διαδρομή της αρχαιότητας δεν υφίστανται αξιόλογα στοιχεία αναφορικά με την λειτουργία του χρηστηρίου, εάν εξαιρέσουμε την περίοδο που περιγράφει ο Παυσανίας. Ο περιηγητής Παυσανίας επισκέφθηκε προσωπικά το μαντείο, καταγράφοντας σημαντικά γεγονότα ως προς αυτό και το έργο που επιτελούσε. Κατά τη συγκεκριμένη λοιπόν περίοδο, που χρονικά ανταποκρίνεται στον δεύτερο μεταχριστιανικό αιώνα, το Τροφώνιο μαντείο υπερείχε καταφανώς του άλλοτε κραταιού και ενδόξου δελφικού ιερού, το οποίο είχε ήδη τρωθεί και συνεπώς είχε αρχίσει να παρακμάζει.

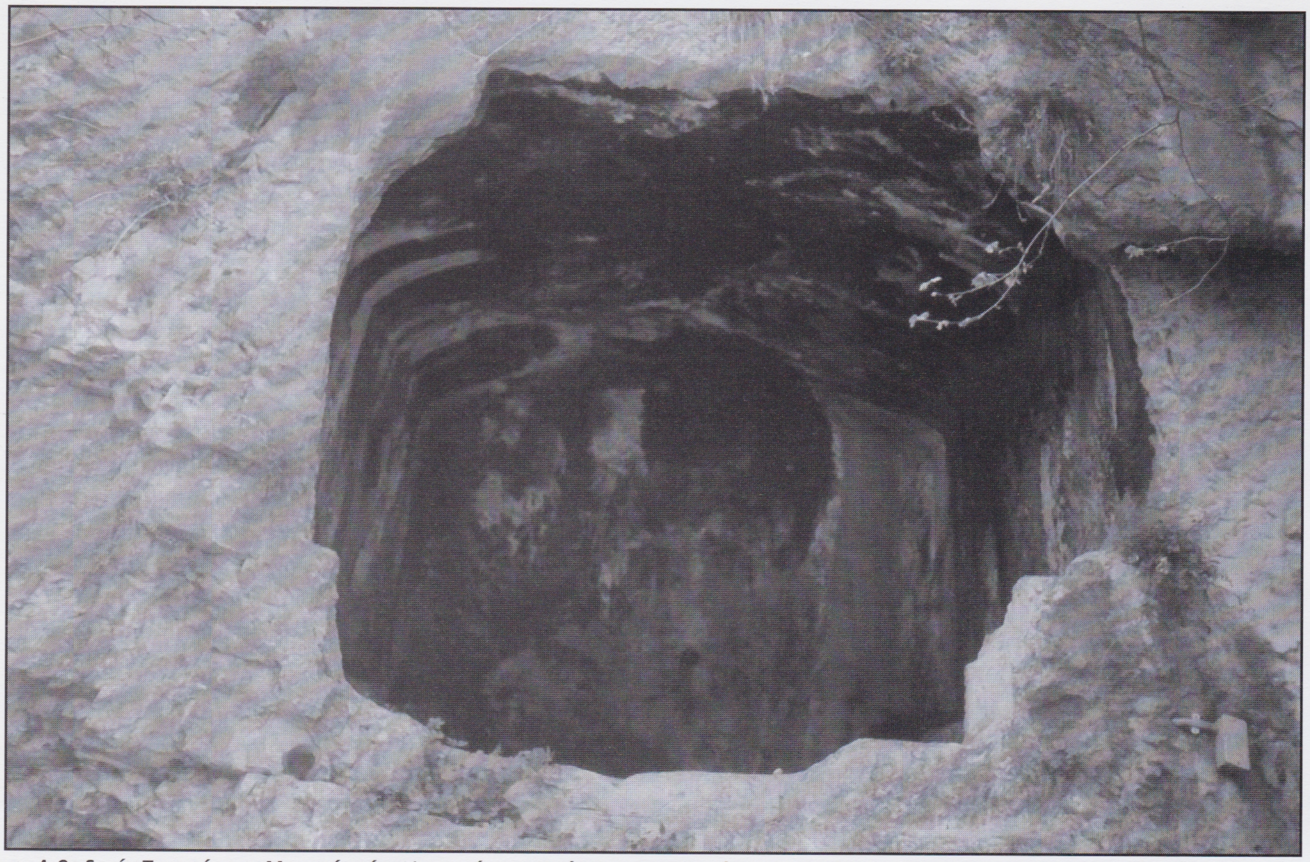
Ο περίγυρος του Τροφωνίου μαντείου, σύμφωνα με τις περιγραφές που μας παρέχει ο Παυσανίας, έδινε την εικόνα ενός ιδιαίτερα φροντισμένου πάρκου. Καλλίμορφα αγάλματα το περιέβαλλαν, ενώ από την πόλη της Λιβαδειάς το απέκοπτε ένα φυσικό εμπόδιο, ο πάντοτε ρέων ποταμός Έρκυνας. Στην ουσία, στις εγκαταστάσεις του μαντείου περιλαμβάνονταν εκτός από τον Ναό τον αφιερωμένο στον ήρωα και μύστη Τροφώνιο, ένα στάδιο και ένα θέατρο. Επίσης υφίστατο ένας ναός του Διός και ένας βωμός αφιερωμένος στην Δήμητρα. Η χρησμοδοτική διαδικασία δεν ήταν απλή. Ακολουθούσε ένα συγκεκριμένο τυπικό, το οποίο καταφανώς κατείχε συμβολική σημασία.

Κατ΄ αρχήν, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς και τα βιώματα του ίδιου του Παυσανία (Βοιωτικά, 9.39.5), ο επισκέπτης που επιθυμούσε να επικαλεσθεί την χρησμική δύναμη του Τροφωνίου, έπρεπε να παραμείνει επί ολιγοήμερο διάστημα σε ένα κτίριο αφιερωμένο στο Καλό Πνεύμα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο ικέτης του Θεού όφειλε να πραγματοποιεί καθημερινά εξαγνισμούς στον παρακείμενο ποταμό Έρκυνα, ενώ παράλληλα όφειλε να προσφέρει θυσίες προς τους Θεούς και να επιδίδεται σε εγκοιμήσεις. Προ της τελετουργικής ρίψεως του θυσιαζόμενου ζώου στην πυρά, ο πιστός ήταν υποχρεωμένος να εκφωνεί προσευχές και επικλήσεις που απευθύνονταν στον Τροφώνιο, στον Κρόνο, στον Δία, στην Δήμητρα για την οποία πίστευαν ότι ήταν τροφός του Τροφωνίου, στον αδελφό του Αγαμήδη και τέλος στην Ήρα Ηνιόχη. Ιερέας του μαντείου, εξέταζε προσεκτικά τα εντόσθια του ζώου και από τα σημάδια που υπήρχαν, αποφαινόταν για το εάν ο Τροφώνιος ήταν ευαρεστημένος από την προσφορά. Εφ΄όσον οι οιωνοί ήταν θετικοί, την επόμενη ημέρα επακολουθούσε η κατάβαση του πιστού στο μαντικό σπήλαιο.

Κατά την έλευση της νύκτας, γινόταν η θυσία ενός κριαριού, ενώ οι ιερείς εξέταζαν τα σπλάχνα του ζώου. Αν υπήρχε κάποιο δυσοίωνο σημάδι, η διαδικασία διακοπτόταν, ακόμη και σε αυτό το στάδιο. Εάν

Λιβαδειά, Τροφώνειο Μαντείο, υπόγεια στοά απ΄ όπου ανέβλυζε το νερό της πηγής της Λήθης.

Λιβαδειά, Τροφώνειο Μαντείο, άποψη από την Κρύπτη της Ανανήψεως. Εδώ προσέρχονταν οι λαβόντες τον χρησμό, έχοντας πιεί από το νερό της πηγής της Μνημοσύνης, προκειμένου να επανέλθουν στα εγκόσμια.

όμως τα σημάδια ήταν ευοίωνα, ο ιερείς οδηγούσαν τον επιζητούντα τον χρησμό στον ποταμό Έρκυνα, όπου υποβαλλόταν σε τελετουργική κάθαρση δια ψυχρού λουτρού, χρίσματος ελαίου και κατάλληλης ψυχικής προπαρασκευής. Φορώντας, εν συνεχεία, έναν λινό χιτώνα και σανδάλια, τον οδηγούσαν σε δύο πηγές που έφεραν τις ονομασίες Πηγή της Λήθης και Πηγή της Μνημοσύνης. Πρώτα έπινε νερό από την πηγή της Λήθης, ώστε να ξεχάσει όλα όσα τον απασχολούσαν εκείνη την στιγμή, ώστε απερίσπαστος πλέον να υποβληθεί στην χρησμοδοτική διαδικασία, η οποία πραγματωνόταν δια του εικονικού περάσματος από τον κόσμο των Νεκρών.

Στην συνέχεια, έπινε νερό από την πηγή της Μνημοσύνης, προκειμένου να διατηρήσει στην μνήμη του όλα όσα θα έβλεπε και θα συναντούσε κατά την κάθοδό του στον Τροφώνιο άντρο. Συνοδευόμενος από τους ιερείς, μέσα στην νύκτα, ανερχόταν στον λόφο όπου βρισκόταν το μαντικό σπήλαιο, το οποίο περιβαλλόταν από μία πλατφόρμα, κατασκευασμένη από λευκή πέτρα. Η κάθοδος στον μαντικό χώρο πραγματοποιούνταν διαμέσου ενός χάσματος το οποίο είχε υποστεί μία αρχιτεκτονική διαμόρφωση ώστε να μοιάζει με καμίνι.

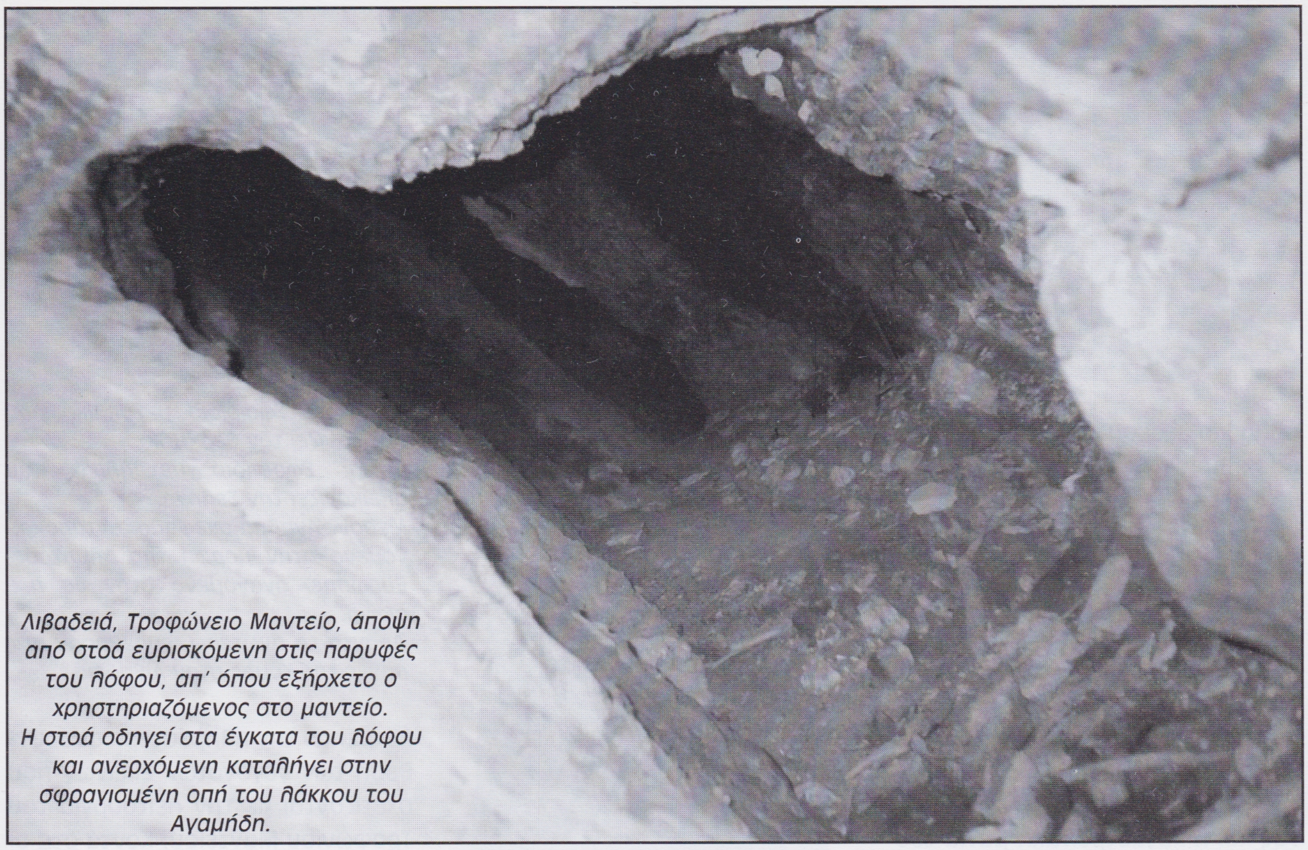
Ο επισκέπτης που επιζητούσε την χρησμική συμβουλή του Τροφωνίου, ήταν υποχρεωμένος αντί κάποιας άλλης εισφοράς, για την είσοδό του στο μαντείο να αγοράσει πανάκριβες μελόπιτες, τις οποίες προσέφερε στον θεωθέντα Τροφώνιο εν είδει θυσιαστικής προσφοράς καθώς και στα φίδια του Θεού που κατοικούσαν στον υπόγειο αυτό χώρο.

Όταν ολοκληρωνόταν η κατάβαση στο μαντικό σπήλαιο, ο πιστός μπορούσε να αντικρύσει την ύπαρξη ενός ανοίγματος στον τοίχο του σπηλαίου και στο πάτωμα, πλάτους 60 εκατοστών. Ο πιστός κατερχόταν από το άνοιγμα αυτό με δυσχέρεια, αισθανόμενος ένα ορμητικό ρεύμα να τον παρασύρει και να τον τραβά, χωρίς αυτός να είναι σε θέση να διατηρήσει τον έλεγχο της πορείας του. Φθάνοντας στο μαντικό κελί, ο πιστός συναντούσε τον μάντη-ιερέα, ο οποίος και τον καθοδηγούσε μυσταγωγικά.

Αξίζει να τονισθεί ότι, σύμφωνα με υφιστάμενες περιγραφές και κυρίως αυτές του Παυσανία, καθ΄ όλη τη διάρκεια της χρησμοδοτικής διαδικασίας, κυριαρχούσε στην ψυχή του πιστού το δέος απέναντι στον Θεό, συναισθηματική κατάσταση την οποία επέτειναν οι ιδιόμορφες συνθήκες καθόδου στον μαντικό χώρο, σε συνάρτηση με την έντονη υποβολή την οποία υφίστατο.

Ο Παυσανίας, αν και είχε και ο ίδιος υποστεί την διαδικασία της χρησμοδοσίας, δεν αποκαλύπτει κάποια ουσιαστική πληροφορία σε σχέση με τα όσα διαδραματίζονταν στον μαντικό θάλαμο. Η υπόσχεση του «αρρήτου» επέβαλλε την σιγή, σε ενάντια περίπτωση ο επίορκος διέπραττε μία ύβρη έναντι του Θεού, προς τον οποίο δεσμευόταν.

Ωστόσο, ο περιηγητής Παυσανίας γίνεται αποκαλυπτικός, εξιστορώντας τα συμβάντα που επακολουθούσαν της ανόδου του πιστού

Λιβαδειά, Τροφώνειο Μαντείο, άποψη από στοά ευρισκόμενη στις παρυφές του λόφου, απ' όπου εξήρχετο ο χρηστηριαζόμενος στο μαντείο. Η στοά οδηγεί στα έγκατα του λόφου και ανερχόμενη καταλήγει στην σφραγισμένη οπή του λάκκου του Αγαμήδη.

και πάλι από την μαντική στενωπό. Όταν λοιπόν ο πιστός ανερχόταν, οι ιερείς του μαντείου τον τοποθετούσαν στον θρόνο της Μνήμης, πλησίον του ιερού χώρου και εν συνεχεία τον υπέβαλλαν σε ερωτήσεις οι οποίες σχετίζονταν με τις εμπειρίες και τις ονειρικές καταστάσεις απ΄ τις οποίες είχε προηγουμένως διέλθει.

Κατόπιν, τα οικεία του πρόσωπα ανελάμβαναν την μεταφορά του στο κτίριο της Καλής Τύχης όπου αρχικά διέμενε. Καθ΄ όλη τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, σύμφωνα με τα όσα μας είναι γνωστά από περιγραφές, ο πιστός δεν διέθετε απόλυτη επίγνωση της πραγματικότητας. Το γεγονός αυτό εξηγεί πειστικά το γιατί μεταφερόταν στον χώρο διαμονής από τους οικείους του. Τόσο στο μαντείο του Τροφωνίου όσο και στο Νεκρομαντείο της Εφύρας, ο επιζητών τον χρησμό πλησίαζε στο σημείο της αναισθησίας, της απώλειας δηλαδή των πέντε αντικειμενικών του αισθήσεων, εξ΄ αιτίας των καπνών και των ευωδών θυμιαμάτων που εισέπνεε, εισερχόμενος στον μαντικό θάλαμο. Εκεί, περιερχόταν σε μία κατάσταση υπερβατική, υποχωρούσε δηλαδή η ισχύς των αντικειμενικών του αισθήσεων και ενισχύονταν οι υποσυνείδητες λειτουργίες του, ερχόμενος κατ΄ αυτόν τον τρόπο σε επικοινωνία με τον Θεό, διασχίζοντας, έστω και κατά τρόπο προσωρινό και μη συνειδητό, την όχθη των νεκρών. Πρόκειται για ένα φαινόμενο το οποίο επιτυγχανόταν μέσω της εμπειρίας της εκστάσεως από τις Πυθίες και όχι μόνο.

Στο Τροφώνιο μαντείο, κατέφυγε μεταξύ άλλων, και ο Τίμαρχος ο Χαιρωνεύς, φίλος του Λαμπροκλέα, γιου του Σωκράτη. Ο Τίμαρχος διακατεχόταν από την απορία τι ήταν το σωκρατικό δαιμόνιο και γι΄ αυτό κατέφυγε στο μαντικό αυτό κέντρο, επιζητώντας μία ανάλογη ψυχική-συνειδησιακή εμπειρία. Οι ιερείς, αφού του εξήγησαν την τάξη του κόσμου, τον κατατόπισαν περί των δαιμονίων, υπό την έννοια και την ερμηνεία της λέξεως «δαίμων» ως αγαθή πνευματική οντότητα. Οι ιερείς μάλιστα τόνισαν στον Τίμαρχο ότι όλα αυτά θα τα μάθει και θα τα γνωρίσει καλύτερα σε τρεις μήνες. Πραγματικά, σε διάστημα τριών μηνών από την επίσκεψή του στο Τροφώνιο μαντείο, η επίγεια ζωή του Τιμάρχου έλαβε τέλος, ανυψωμένος σε ανώτερους κόσμους, πλησίον των δαιμονίων, των αγαθών δηλαδή εκείνων πνευμάτων, περί της φύσεως και συστάσεως των οποίων διερωτάτο.

Οι αρχαιολόγοι επίσημα δεν έχουν εντοπίσει το άνοιγμα του Τροφωνίου μαντείου. Εάν όμως ενδιατρίψουμε στα αρχαία κείμενα, και κυρίως στις σχετικές αναφορές του Παυσανία (Βοιωτικά, «Ελλάδος Περιήγησις», 39:5-14) αλλά και του Φιλοστράτου, προκύπτει ότι «το μαντείο είναι στο βουνό, πάνω από το άλσος», ενώ αξίζει να αναφερθεί ότι σύμφωνα με τις μαρτυρίες το άνοιγμα του λάκκου του Αγαμήδη και το μυστικό πέρασμα σήμερα θάβεται κάτω από τον διώροφο ναό της Αγίας Βαρβάρας, που βρίσκεται στην άκρη, στο υψηλότερο σημείο του λόφου του κάστρου, δίπλα στον γκρεμό. Το ιερό του υπόγειου ναού της Αγ. Βαρβάρας, φράζει στην κυριολεξία την είσοδο προς το μαντείο, η δίοδος του οποίου συνδεόταν με ένα ολόκληρο σύστημα στοών το οποίο διέτρεχε

αλλά και εξακολουθεί να διατρέχει ολόκληρη την Λειβαδιά, φθάνοντας μέχρι και τους Δελφούς.

Σημαντικές πληροφορίες περί των ιδιοτήτων του Τροφωνίου ως ήρωος και Θεού αλλά και περί του ιδίου του Τροφωνίου μαντείου, μας παρέχει ο Λουκιανός, διαμέσου των έργων του «Μένιππος ή Νεκυομαντεία» και διαμέσου των Νεκρικών Διαλόγων του.

Δυστυχώς, ο φθοροποιός χρόνος και η καταστρεπτική μανία του άλογου και θρησκόληπτου ανθρώπου, δεν έχει επιτρέψει την διάσωση περισσοτέρων ιστορικών στοιχείων, τα οποία ενδεχομένως θα επέτρεπαν την πληρέστερη ανασύνθεση των γεγονότων εκείνων που σχετίζονται με την λειτουργία του Τροφωνίου Μαντείου. Κοντά στα ερείπια, σήμερα του Ναού του Βασιλέως Διός, τα δομικά μέρη του οποίου χρησιμοποιήθηκαν για την ανέγερση του μεσαιωνικού κάστρου

Αριστερά: Σφαιρίδιο μεταλλικό που απεικονίζει τον θεό Ήλιο.
Δεξιά: Σφαιρίδιο μεταλλικό που απεικονίζει την Σελήνη.
Μέσον: Άγαλμα ακέφαλο ανταποκρινόμενο στην μορφή της Δήμητρας-Ευρώπης, αναγόμενο στον 4ο π.χ. αιώνα.
Άπαντα τα ανωτέρω, ευρέθησαν στις πηγές της Κρύας στην Λιβαδειά.

Άποψη της εισόδου - εξόδου του συστήματος στοών στο Καταβάσιο Μαντείο του Τροφωνείου. Η βεβήλωση του χώρου δια της αναγραφής συνθημάτων με σπρέϋ από περιθωριακά στοιχεία είναι εμφανής.

Σπόνδυλοι από κίονες στον ευρύτερο χώρο των πηγών της Κρύας, ό,τι περισώθηκε από την ιουδαιοχριστιανική λαίλαπα.

της Λιβαδειάς, από τους Φράγκους και τους Καταλανούς κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα, το μαντείο του Τροφωνίου παραμένει στην αιωνιότητα του χρόνου.

Κανείς σήμερα δεν δίνει σημασία στις υπόγειες στοές που διατρέχονται από νερά, στοές που άλλοτε εφημολογείτο ότι έφθαναν στα έγκατα της γης, ούτε καν στις κόγχες των βράχων που άλλοτε φιλοξενούσαν αναθήματα και αγαλματίδια προς τιμήν του Θεού Τροφωνίου και των λοιπών θεοτήτων που εφόρευαν του ιερού αυτού χώρου. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι πλησίον των πηγών της Έρκυνας, λάμβαναν χώρα και αγώνες προς τιμήν του Τροφωνίου, ενώ στην ευρύτερη περιοχή του ιερού του άλσους, υπήρχαν ναοί και άλλα καθιδρύματα τα οποία σήμερα δεν διασώζονται ούτε υπό την μορφή ερειπίων.

Ωστόσο και τα όσα λιγοστά ιστορικά στοιχεία διασώζονται έως τις μέρες μας, αρκούν για να αναπλάσουμε την αλήθεια και να καταταγεί το Τροφώνιο μαντείο στα σημαντικότερα χρησμοδοτικά κέντρα της αρχαιότητας, σ΄ έναν μυσταγωγικό χώρο όπου η αρχαία ψυχή αναζήτησε ιεροπρεπώς την επικοινωνία και καθοδήγηση από τις θεϊκές οντότητες, λαμβάνοντάς την σε όλη της την μεγαλειώδη διάσταση...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

Παράσταση καθόδου στο Τροφώνιο Μαντείο.

Δεξιά: Γκραβούρα που απεικονίζει τον θεωθέντα μύστη Τροφώνιο, κρατώντας μία κυψέλη μελισσών, χαρακτηριστικό γνώρισμα των εντόμων που εντόπισαν το μαντικό χάσμα της σήραγγας του Τροφωνίου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Από τον Ιωάννη Κυπαρισσό

Η αρχαιοελληνική φιλοσοφική σκέψη διακρίνεται για την καθολικότητα, την διαφορετικότητα, την αντιπαλότητα, τον πνευματικό υπερβατισμό, ακόμα τις έριδες και τις αντιδικίες που πολλές φορές έφθαναν έως και στην επιβολή ηθικών και υλικών κυρώσεων και καταδικαστικών αποφάσεων, για την αντίθετη προς τα εκάστοτε κυρίαρχα και επιβεβλημένα ιδεολογικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυρίαρχης στη δεδομένη ιστορική περίοδο, κοινωνικής κατηγορίας. Εξαίρεση από τον νομοτελειακό αυτόν κανόνα αποτελεί η ακμάζουσα κατά τον 4ον - 5ον π.Χ. αιώνα Αθηναϊκή Πολιτεία, όπου η ελευθερία της σκέψης, της έκφρασης και της γνώμης των πολιτών, αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο της επίτευξης των μεγαλουργημάτων του αποκαλούμενου «Χρυσού Αιώνα» του Περικλέους.

Μούσα που παίζει κιθάρα. Παράσταση σε αττική λήκυθο του 440 π.Χ. Η ελληνική θρησκεία ήταν συνυφασμένη με τις τέχνες και τις επιστήμες και δεν αντέβαινε προς αυτές, όπως πράττουν οι ιουδαιογενείς μεσσιανιστικές θρησκείες.

Είναι γνωστές οι απόψεις τις οποίες εξέφραζαν τα διάφορα φιλοσοφικά ρεύματα της αρχαιότητας, η κάθε μια από τις οποίες είχε ιδιάζοντα χαρακτηριστικά γνωρίσματα συγγενών απόψεων, εν ολίγοις μιας διττής φιλοσοφικής κοσμοαντίληψης. Ιστορικοί και ερευνητές των φιλοσοφικών ρευμάτων κατατάσσουν αυτήν την διττή φιλοσοφική δημιουργία των αρχαίων Ελλήνων σε δύο διαφορετικές, διακριτές εποχές. Την προσωκρατική ή την εποχή των ορθολογιστών Ιώνων φιλοσόφων, κύρια ενασχόληση των οποίων ήταν η μελέτη της φύσεως και των οικονομικών προβλημάτων, και η μετασωκρατική εποχή που χαρακτηρίζεται από την φιλοσοφία του εξωσυμπαντικού ΄Οντος και την σχέση και εξάρτηση της ανθρώπινης πνευματικής και υλικής υπόστασης από αυτό.

Ιστορικά η προσωκρατική εποχή, με την χαρακτηριστική ονομασία του Ιωνικού Διαφωτισμού, διήρκεσε από τον 7ον έως τον 4ον περίπου π.Χ. αιώνα. Αυτήν διεδέχθη η μετασωκρατική εποχή της υπερβατικής φιλοσοφίας με χρονικά όρια από τότε έως και την μ.Χ. εποχή μας. Θεμελιωτές και κύριοι εκφρα-

στές της ορθολογικής σκέψεως ήταν ο Θαλής ο Μιλήσιος, γνωστός ως ένας από τους επτά σοφούς της αρχαιότητας, ο Αναξιμένης, ο Αναξίμανδρος και άλλοι επώνυμοι ομοϊδεάτες διανοητές.

Το βάθος των ιδεών και η γοητεία των προσωκρατικών σοφών εξετιμήθη και κυριάρχησε στην διαρκώς τελειοποιούμενη μορφή της, δια μέσου των αιώνων έως και την εποχή μας όπου εδραιώθηκε ως ο ακρογωνιαίος λίθος της σύγχρονης επιστημονικής σκέψης. Η διττή αυτή φύση της αρχαιοελληνικής κληρονομιάς θα μπορούσε να εκφρασθεί σήμερα με το δίπτυχο Θρησκεία-Επιστήμη με κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα, όπως και στους αρχαίους χρόνους, την αντιπαλότητα των δύο αυτών κύριων φιλοσοφικών κατευθύνσεων, με εμφανείς τάσεις συνδιαλλαγής...

Η προσωκρατική εποχή της ορθολογικής εξήγησης των φυσικών φαινομένων, αναγκαία επιλογή της τότε υπάρχουσας συγκυρίας, δεν συνεχίσθηκε πέραν του 5ου μ.Χ. αιώνα. Η τυχαιότητα και αναγκαιότητα των αδήριτων κοινωνικών νόμων, συνετέλεσαν στην δημιουργία νέων σχέσεων εξουσίας, οργάνωσης και παραγωγής. Γνωστές είναι οι ιστορικές φάσεις μεταβολής της πολιτικής και κοινωνικής μορφής των καθεστώτων, με τις εναλλαγές της Δημοκρατίας, της Ολιγαρχίας η άλλων συναφών πολιτευμάτων. Οι αλλαγές αυτές τροποποίησαν όχι μόνον την οικονομική δομή της κοινωνίας αλλά και τον ιδεολογικό της προσανατολισμό και την ροπή της προς απομάκρυνση από τον ορθολογισμό και την μεταστροφή προς τον υπερβατισμό και την ιδεοκρατία.

Οι επώδυνες επαναστατικές αλλαγές των καθεστώτων και οι πολεμικές συρράξεις και καταστροφές, οδήγησαν στην οικονομική εξαθλίωση και δυσπραγία, την ένδοια των λαϊκών μαζών, την απογοήτευση και την προσφυγή σε πνευματικές αναζητήσεις. Η επικρατούσα κοινωνική κατηγορία για τον κατευνασμό της κοινωνικής αναταραχής, καταφεύγει στην εξήγηση και αιτιολόγηση των δεινών αυτών σε μοιραία ανεξήγητα αίτια ανεξέλεγκτων δυνάμεων. Οι επώδυνες αυτές συγκυρίες δημιούργησαν το απαραίτητο υπόβαθρο για την μεταστροφή της κοινωνίας από την ορθολογική φιλοσοφία της γνώσης και μελέτης των φυσικών και κοινωνικών φαινομένων και την προσφυγή για την εξήγησή τους, σε υπερφυσικές, εξωτερικές δυνάμεις και άϋλες οντότητες που οδηγούν στον μυστικισμό και στην μαγεία. Προσέτρεξαν στα έργα της πρώϊμης ελληνικής φιλοσοφίας του Ησιόδου, Ορφέα, Ερμή του Τρισμέγιστου και των μεταγενεστέρων τους, τα εμπλούτισαν με τις κοσμογονικές και μονοθεϊστικές τους ιδέες και ειδικώς τα επεξεργάσθησαν, που να συνάδουν με την ανερχόμενη και επικρατούσα τότε ιδεολογία της χριστιανικής κοσμοαντίληψης και των θεολογικών προτεραιοτήτων της Εκκλησίας, Ανατολικής και Δυτικής.

Ο Απόλλων υποδέχεται τον Διόνυσο στους Δελφούς, παράσταση από ερυθρόμορφο κρατήρα του 4ου αιώνα π.Χ. Απόλλων και Διόνυσος ανταποκρίνονται στις δύο φύσεις που χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη προσωπικότητα.

Η μετάφραση στα λατινικά των έργων του Πλάτωνα έδωσαν την δυνατότητα στους Αγίους Πατέρες

να μελετήσουν, να γνωρίσουν και να αφομοιώσουν την πλατωνική φιλοσοφία περί Ουσιών και Ιδεών και να ενσωματώσουν στην φιλοσοφία αυτήν στην χριστιανική θεολογία. Η πλατωνική φιλοσοφία του «σπηλαίου», η αντίληψη περί του ότι η αντικειμενική πραγματικότητα είναι μια ψευδαίσθηση και πλάνη, ως αντανάκλαση του αληθινού ΄Οντος που υπάρχει πίσω απ΄ αυτήν και εκφράζεται με την ουσία του «Καθόλου» (Θεού) και του «Μερικού» (Ανθρώπου) ερμηνεύθηκε ως η θεϊκή και ανθρώπινη υπόσταση του Ιησού και του ανθρώπου, διότι ως ουσίες είναι απόλυτα «μεθεκτές», δηλαδή η μία εισχωρεί στην άλλη και ο άνθρωπος προσλαμβάνει θεϊκές ιδιότητες.

Ο Ιερός Αυγουστίνος, υπέρμαχος της πλατωνικής φιλοσοφίας περί Ιδεών και Ουσιών ως δογματικός θεολόγος, παραδέχεται την πλατωνική μέθεξη η οποία ορίζει τον άνθρωπο ως ψυχή που χρησιμοποιεί ένα σώμα. Ψυχή και σώμα είναι επομένως ένα μοναδικό πρόσωπο, ο άνθρωπος.

Καθ' όλη την μεσαιωνική περίοδο έως τον 12ο αιώνα, επικρατεί η φιλοσοφία του Πλάτωνα στα ιδεολογικά δρώμενα του χριστιανισμού. Οι Πατέρες της εκκλησίας και ο Ιερός Αυγουστίνος θεωρούν σαν κυρίαρχο δόγμα της πίστεως την προτεραιότητα της ψυχής, η οποία ταυτιζόμενη με το «Καθόλου» του Πλάτωνα είναι αθάνατη, αιώνια και άφθαρτη. Το σώμα του ανθρώπου ως δευτερεύον, ασήμαντο, θνητό και πρόσκαιρο, εθεωρείτο αμελητέο στην χριστιανική φιλοσοφία της τότε εποχής. Αφού λοιπόν ο άνθρωπος συμμετέχει στο θείον, μπορεί να πραγματοποιήσει την θέωση, δηλαδή την συγγένεια και ομοίωση μεταξύ του «Καθόλου» (Θεού) και του «Μερικού», (Ανθρώπου) και κατά τον Πλάτωνα, του αρχετύπου, ουσιώδους και της εικόνας, φαινομενικού.

Οι ιδεολογικο-κοινωνικές επιπτώσεις μιας αθάνατης ψυχής έναντι του ασήμαντου, πρόσκαιρου και φθαρτού σώματος, ήταν τόσο ισχυρές που συνετέλεσαν στην δημιουργία και επικράτηση ανάλογης ψυχοσωματικής συμπεριφοράς στο κοινωνικό σύνολο. Στην διαμόρφωση αυτού του ιδεολογικο-ψυχικού προσανατολισμού του ανθρώπου του Μεσαίωνα συνετέλεσε, επιπροσθέτως, η απογοήτευση και η οικονομική καχεξία που ήταν σχεδόν καθολική εξ' αιτίας πολεμικών και κοινωνικών αναστατώσεων της εποχής. Κάτω από αυτές τις δυσοίωνες συνθήκες, πνευματικές και υλικές, και υπό την καθοδήγηση του συντηρητικού κλήρου και την πιστή αφομοίωση της θεολογίας του Πλάτωνα από τον ΄Αγιο Αυγουστίνο, της Ιεραρχίας, θρησκευτικής και πολιτικής, δημιουργήθησαν οι κατάλληλες και ικανές συνθήκες για την εμφάνιση και εξάπλωση των χριστιανικών ιδεών στην συνείδηση του κοινωνικού ιστού, με αποτέλεσμα: 1) Την τροποποίηση της αρχαιοελληνικής ρήσης «Νους υγιής εν σώματι υγιές» και την συμπλήρωσή της από το ιδεολόγημα «ψυχή υγιής εν σώματι ασθενές». Το σύνθημα αυτό στο πρόσφορο ιδεολογικό έδαφος του Μεσαίωνα δημιούργησε τον αποκλεισμό από τα εγκόσμια, τον μοναχισμό, την υποβάθμιση του σώματος και τον απομονωτισμό σε σπήλαια, κατακόμβες και μονές, μακριά από την αμαρτωλή κοινωνία και τους ανθρώπους. Το μοναστήρι έγινε η πιο ιδανική κατοικία γι' αυτόν που θα απαρνιόταν τις πρόσκαιρες απολαύσεις αυτού του κόσμου για να κερδίσει τον αιώνιο και ευτυχισμένο μετά τη ζωή παράδεισο...

Το κύρος της θεοκρατίας του Μεσαίωνα, ιδεολογικές, μεταξύ άλλων, απόρροιες της πλατωνικής και εν μέρει αριστοτελικής φιλοσοφίας, έδωσαν την δυνατότητα σε πολλούς μετέπειτα λόγιους και διανοητές, να εκτιμήσουν επιφυλακτικά την όλη αυτήν θεοσοφία. Μερικοί εξεδήλωσαν ακόμη και ακραίες απόψεις για τις αρνητικές αυτές επιπτώσεις, γράφοντας: «.... τον Πλάτωνα τον θεώρησαν σαν τον πρόδρομο του χριστιανισμού και εξ' αιτίας αυτού της παρακμής του αρχαίου κόσμου. (Gold-schmidi: «Ο Πλατωνισμός και η σύγχρονη σκέψη»). Ακόμα εξέφρασαν ακραίες εκτιμήσεις όπως ο Ιώσηππος Μοισιόδαξ ο οποίος καταδικάζει όσους, με ιδιαίτερη μάλιστα αναφορά στον Πλάτωνα, «δεν ξεκινούν από τα δεδομένα της φύσης, του φυσικού κόσμου, αλλά από προκατειλημμένες γνώσεις, γι΄ αυτό θεωρεί την φιλοσοφία του Πλάτωνα «ιδεοπλαστικήν και εντελώς αλλόκοτον»).

Οι επικρίσεις αυτές της πλατωνικής φιλοσοφίας είναι εν μέρει δικαιολογημένες, όσον αφορά τις ιδεολογικο-κοινωνικές τους επιπτώ-

σεις στην παράλογη και ανώμαλη εποχή έως τον 12ο μεσαιωνικό αιώνα. Η πλατωνική φιλοσοφία έγινε η κύρια πηγή έμπνευσης για την χριστιανική ιδεολογία. Παρ΄ όλα αυτά επιφανείς διανοούμενοι και ερευνητές, Καντ, Καρτέσιος, κ.λ.π., αντέδρασαν επειδή η φιλοσοφία του Πλάτωνα με την θεωρία περί Ιδεών και Ουσιών Αθανασίας της Ψυχής και άλλα, βασικές αρχές της χριστιανοσύνης, συμφωνούσαν με το παντοδύναμο και κυρίαρχο θρησκευτικό δόγμα. Άλλοι λόγιοι όπως ο Συνέσιος (411 μ.Χ) είχαν ασπασθεί τον χριστιανισμό και έγραφαν θρησκευτικο-φιλοσοφικά βιβλία με τα οποία προσπαθούσαν να συμφιλιώσουν τον χριστιανισμό με τις ιδέες του Πλάτωνα.

Η πλατωνική φιλοσοφία έγινε η κύρια πηγή έμπνευσης για την χριστιανική ιδεολογία και θεολογία, διδασκαλίες οι οποίες βγήκαν μέσα από τα επί μέρους εδάφια, κυρίως από τη Δυτική Εκκλησία, του βιβλίου του Πλάτωνα «Τίμαιος», μέσα από το οποίο, ο εξέχων σοφός της αρχαιότητος διακηρύττει «... ο δε εν γενέσει και αρετή προτέραν και πρεσβυτέραν ψυχήν σώματος ως δεσπότιν και άρξουσαν αρξομένου συνεστήσατο εκ των δε τε και τοιώδε τρόπω», (Τ34γ). (Ο Θεός όμως δημιούργησε την ψυχή πριν από το σώμα και έτσι είναι ανώτερή του... για να εξουσιάζει και όχι να εξουσιάζεται από αυτό την έφτιαξε δε από την ύλη και με τον τρόπο που θα σας περιγράψω), «επεί δε κατά νουν τω συνιστάντι πάσα η της ψυχής σύστασης εγεγένντο, μετά τούτο παν το σωματοειδές εντός αυτής τεκταίνετο» (Τ36ε). (όταν ολοκληρώθηκε η σύνθεση της ψυχής με την θέληση του Δημιουργού, τότε Εκείνος δημιούργησε το σώμα...». Τα εδάφια που ανταποκρίνονται στην χριστιανική ιδεολογία ενσωματώθηκαν στη διδασκαλία της και απετέλεσαν τον κορμό της από του άμβωνος διάδοσής τους.

Αυτά είναι μόνον ολίγα από τα πολλά παραδείγματα τα οποία όμως είναι αρκετά για να αποδειχθεί γιατί η θεολογία της χριστιανοσύνης ενώ στηρίζεται ιδεολογικά στην πλατωνική διδασκαλία των Ιδεών και Ουσιών, απορρίπτει τον Πλάτωνα και δεν τον αναγνωρίζει ως έναν θεωρητικό έστω των αρ-

Προτομή από το ολόσωμο άγαλμα της Θεάς Αθηνάς, ευρισκόμενο στο αρχαιολογικό μουσείο Πειραιώς.

Άποψη της θόλου της Θεάς Αθηνάς, στους Δελφούς.

χών της χριστιανικής ιδεολογίας. Εάν όμως αντικειμενικά κρίνουμε το έργο του μεγάλου σοφού στην ολότητά του, βλέπουμε ότι η προσφορά του στις θεωρητικές και θετικές επιστήμες και ανθρωπιστικές σπουδές είναι ανεπανάληπτη, μοναδική και μεγαλειώδης. Σε αυτό ακριβώς εναπόκειται η διττή φύση της αρχαιοελληνικής μας κληρονομιάς, ότι δηλαδή αγκαλιάζει ολόκληρο το φάσμα των δραστηριοτήτων του ανθρώπινου λογικού, στο πεδίο των θετικών όπως και σε αυτό των θεωρητικών ανθρωπιστικών σπουδών. Ακόμα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας την σημερινή ιδεολογικο-κοινωνική ατμόσφαιρα και την αντιπαλότητα Επιστήμης-θρησκείας και την εμφανή διαίρεση των ανθρώπων σε αυτές τις δύο βασικές ιδεολογικές κατευθύνσεις. Γι' αυτό η εκτίμηση των όποιων έργων μόνον από την μια τους πλευρά, μας οδηγεί αναπόφευκτα στον δογματισμό και την μονομέρεια, αρχή που αντιβαίνει στο αρχαιοελληνικό ιδεώδες της ελευθερίας της σκέψης, της έκφρασης και της γνώμης... Σαν επαλήθευση των ως άνω απόψεων μπορούμε να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι όλοι σχεδόν οι μεγάλοι επιστήμονες, όλων των εποχών, αρχίζουν τα επιστημονικά τους έργα, συγγράμματα και βιβλία ανατρέχοντας στις θεμελιώδεις αρχές των αρχαίων Ελλήνων σοφών, τα έργα των οποίων αποτελούν την φωτεινή πυξίδα των επιστημονικών επιτευγμάτων και της εποχής μας. Αναφέρω εδώ ένα μόνο παράδειγμα από τα πολλά που υπάρχουν, της ευφυίας του Πλάτωνα στην προώθηση της σύγχρονης και νεωτάτης επιστήμης της Τεχνητής Νοημοσύνης, όπου ο γνωστός επιστήμων D. Delmet, του κλάδου αυτού, στο βιβλίο του «Η Εξέλιξη της Συνείδησης», αναφέρει τον Πλάτωνα στον οποίον προστρέχει για την λύση ενός από τα δυσκολότερα προβλήματα της νέας αυτής επιστήμης.

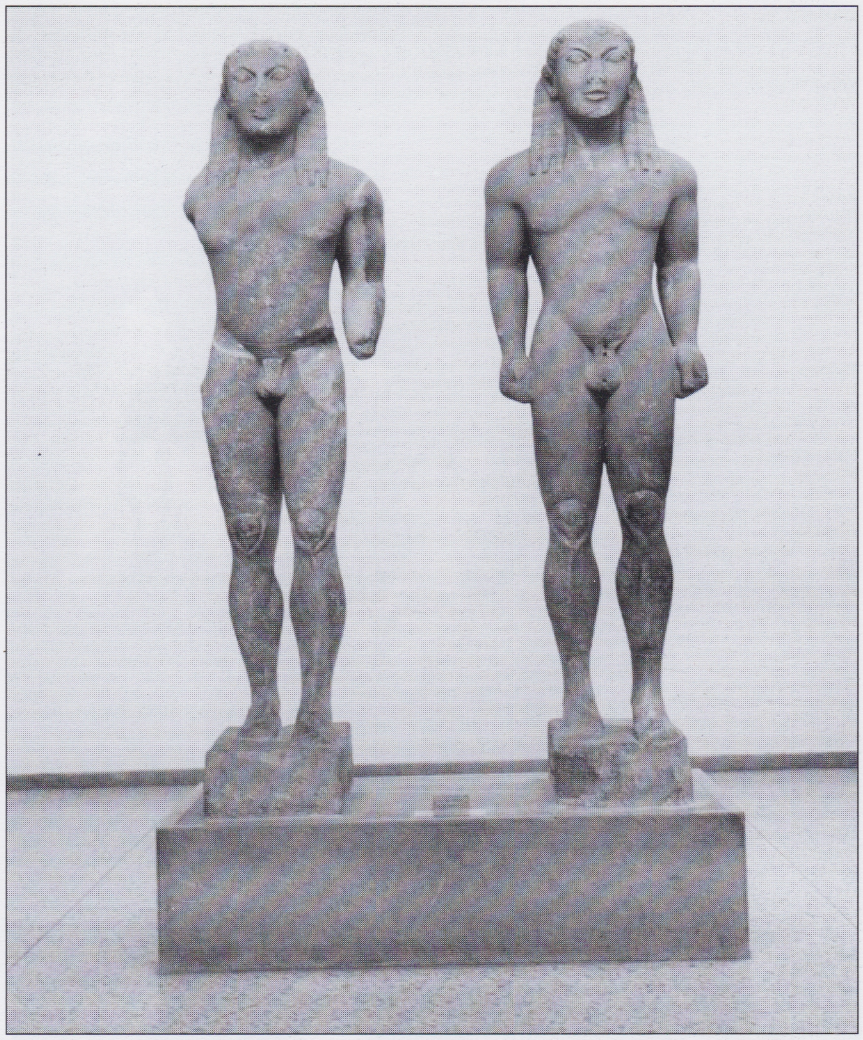
Τον 13ον αιώνα εισερχόμεθα σε μια νέα εποχή όσον αφορά την πάρα πέρα εξέλιξη της χριστιανικής ιδεολογίας και την καθοριστική επίδραση σε αυτήν της άλλης μεγάλης ιδιοφυίας του αρχαιοελληνικού πνεύματος, αυτής του Αριστοτέλη. Ο σοφός, αν και μαθητής του Πλάτωνα, δεν συμφωνούσε απόλυτα με τις θεοκρατικές ιδέες του και δεν παραδεχόταν την θεωρία του «Σπηλαίου», ότι δηλαδή η αντικειμενική πραγματικότητα, η έξω φύση είναι μια ψευδαίσθηση, δεν υπάρχει διότι πίσω από αυτήν ευρίσκεται η πραγματικότητα των Ιδεών (Θεού) του Πλάτωνα.

Για τον δάσκαλο υπάρχουν δύο κόσμοι, ο ιδεατός, υπεραισθητός, τον οποίον μόνον με την αφηρημένη νόηση μπορούμε να πλησιάσουμε (θέωση) και ο αισθητός, πραγματικός κόσμος τον οποίο μπορούμε να τον γνωρίσουμε μόνον με τις αισθήσεις μας. Ο πραγματικός κόσμος του Πλάτωνα είναι μόνον αντανάκλαση ή σκιές του Ιδεατού, αντίγραφο των υπεραισθητών ιδεών, των μόνων αληθινών που όμως είναι αδύνατον να γνωρίσουμε γιατί υπάγονται στην αποκλειστική

γνώση και αρμοδιότητα του υπέρτατου Όντος. Ο Αριστοτέλης αντίθετα παραδεχόταν την πραγματικότητα του εξωτερικού κόσμου και την δυνατότητα γνώσης του από τον άνθρωπο. Η ιδέα του πράγματος διεκήρυτε, δεν είναι χωρισμένη από το ίδιο το πράγμα, όπως πίστευε ο Πλάτων, αλλά ταυτίζεται με αυτό.

Ο Αριστοτέλης αντί της πλατωνικής ιδέας του πράγματος, παραδέχεται την Μορφή του πράγματος. Αυτή κατά τον σοφό είναι προϊόν της βιολογικής εξέλιξης του ανθρώπινου νου, σε αντιδιαστολή με την Ιδέα του Πλάτωνα η οποία είναι εξωσυμπαντικό προϊόν του υπερβατού Όντος. Κατά την γνώμη του το κάθε πράγμα, αντικείμενο, αποτελείται από δύο βασικά στοιχεία. Την ύλη και την μορφή. Η ύλη, μάρμαρο σίδηρος κ.λ.π., είναι το δυνάμει-δυνατότητα, κατά τον Αριστοτέλη ενώ η μορφή είναι το ενέργεια- η ανθρώπινη νοητική οντότητα που υλοποιείται, πραγματοποιείται, λαμβάνει την τελική μορφή της ως άγαλμα, γέφυρα κ.λ.π. Η μορφή από άϋλη οντότητα του νου υλοποιείται (ενέργεια) στο κατασκευασμένο αντικείμενο (άγαλμα π.χ.).

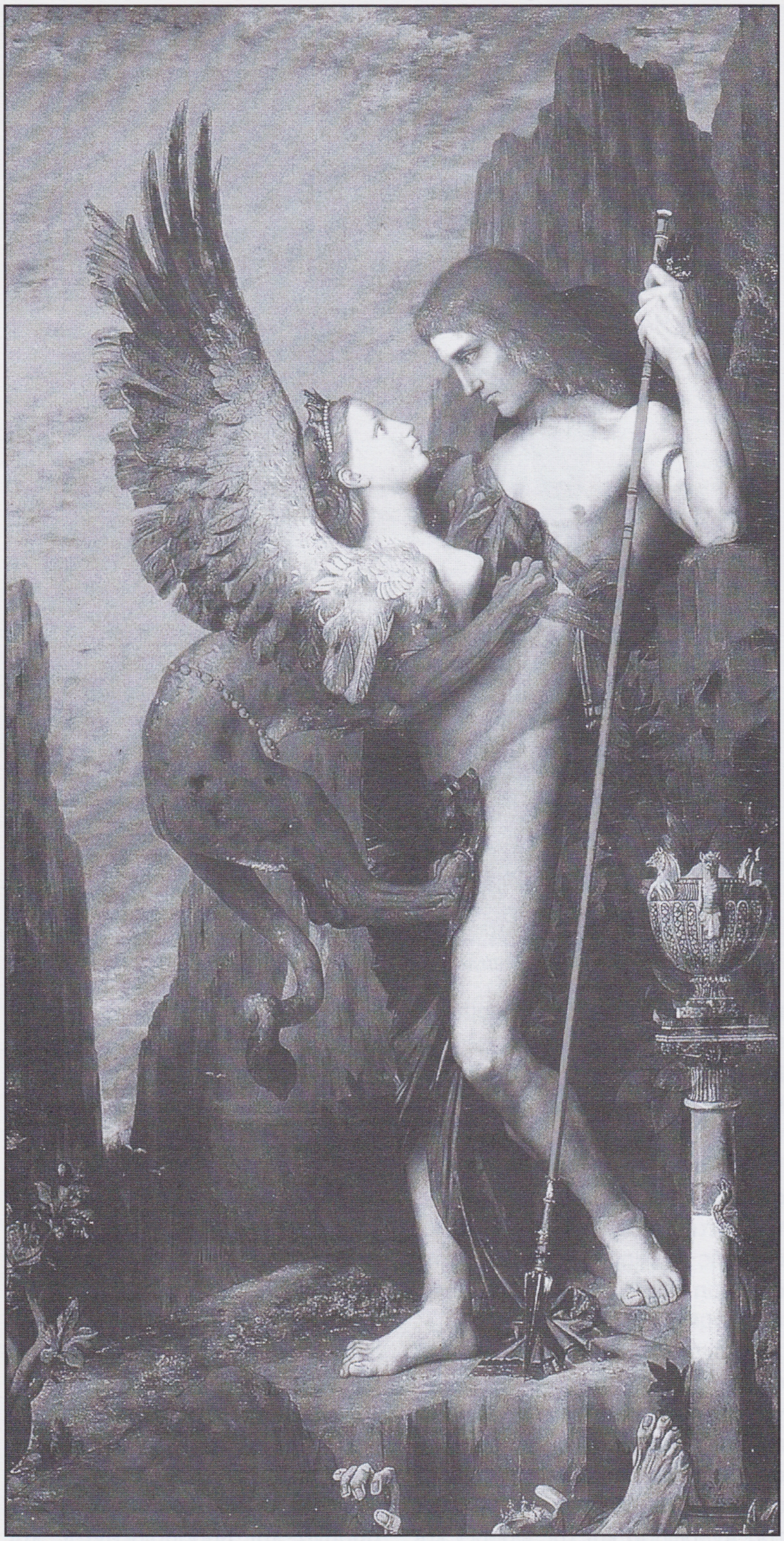
Οι επαναστατικές αυτές ιδέες του Αριστοτέλη, ειδικά δε η αρχή - δυνάμει ενέργεια- είναι οικουμενικές μορφές και εφαρμόζονται από τις σημερινές φυσικές επιστήμες για την πλήρη ερμηνεία αφανών υποατομικών διαδικασιών και όχι μόνον. Επιπροσθέτως η επικράτηση των φιλοσοφικών αρχών του Αριστοτέλη, η μη-μέθεξη, μη-καθολικού -μερικού (ψυχής-σώματος, Θεού-ανθρώπου), επέφεραν επαναστατικές προοδευτικές αλλαγές στην χριστιανική θεολογία. Αυτές αφομοιώθηκαν και διεμορφώθησαν από τους μεταγενέστερους σοφούς, Καρτέσιο, Καντ, Μεταρρυθμιστές, και οδήγησαν στην εδραίωση και ανάπτυξη του σύγχρονου ελληνοδυτικού πολιτισμού. Το γεγονός αυτό συνδυαζόμενο με τις τεράστιες θριαμβευτικές νίκες των αρχαίων Ελλήνων στις μάχες του

Τα αδέλφια Κλέοβις και Βίτων, εκτιθέμενα τα αγάλματά τους Δελφούς.

Μαραθώνα, Πλαταιών, Σαλαμίνας, Θερμοπυλών κ.λ.π., διέσωσαν τους λαούς της Ευρώπης, από την εξάπλωση της ανατολικής βαρβαρότητας και σκοταδιστικών ιδεολογιών. Όλα αυτά είναι η πιο αυθεντική ιστορική απόδειξη για την σημασία της διττής αρχαιοελληνικής φιλοσοφικής σκέψης και δράσης στην διάσωση, διάδοση και ανάπτυξη του σημερινού πολιτισμού.

Συνεχίζοντας την αναφορά μας στα μετά τον 13ον αιώνα συμβάντα, ας ανατρέξουμε εκτός άλλων πηγών και στο έργο του αείμνηστου συγγραφέα Philip Sherrard, ο οποίος με το βιβλίο του «Ο Βιασμός του Ανθρώπου και της Φύσης» και παρά την πλήρη αφοσίωσή του και υπεράσπιση των πλατωνικών αρχών, μας δίνει μια αρκετά λογική εικόνα της επίδρασης και διαμόρφωσης της χριστιανικής ιδεολογίας από τις πλατωνικές και αριστοτελικές ιδέες. Σε αυτό συνέτεινε αποφασιστικά το γεγονός της μετάφρασης στην λατινική γλώσσα και των έργων του Αριστοτέλη που έγινε σε συνέχεια της μετάφρασης των έργων του Πλάτωνα. Η προτεραιότητά του μεν από το δε, ίσως να κρύβει και κάποια πατερική σκοπιμότητα την οποία δεν μπορούμε να επιβεβαιώσουμε. Οι Πατέρες της εκκλησίας εγνώρισαν τότε και τις φιλοσοφικές ιδέες του Αριστοτέλη οι οποίες ήταν εκ διαμέτρου αντίθετες με αυτές του Πλάτωνα και παρ' όλα αυτά τις προσήρμοσαν στην χριστιανική ιδεολογία διαφυλάσσοντας τον ορθολογικό τους πυρήνα και παρουσιάζοντας και αυτές ως θεϊκές. Αντιστοίχως γράφει γι' αυτές ο Sherrard. Ο Θωμάς ο Ακινάτης, πιστός Πατέρας της Εκκλησίας δεν απαρνήθηκε τελειωτικά τις πλατωνικές ιδέες του «Καθόλου» αλλά προσπάθησε να τοποθε-

Εικαστική σύνθεση απεικονίζουσα τον Οιδίποδα με την Σφίγγα, έργο του συμβολιστή ζωγράφου Γουσταύου Μορώ.

τήσει την αντίληψη αυτήν μέσα στα αριστοτελικά πλαίσια ανοίγοντας έτσι την πόρτα για μια κατανόηση πραγμάτων που κλόνισαν ριζικά την ισχύουσα χριστιανική θεολογία... Τότε ολόκληρη η θεωρία πάνω στην οποία στηρίζεται η ησυχαστική παράδοση (μοναχισμός, μυστικισμός, αποκρυφισμός), χάνουν ουσιαστικά κάθε νόημα».

Εν αντιθέσει με τον Πλάτωνα, το «καθόλου» ή θεϊκές ιδέες, κατά τον Αριστοτέλη, δεν είναι πρότυπα που μπορούν να υπάρχουν δια μέσου της μέθεξης-συμμετοχής σε άλλα επί μέρους πράγματα. Γύρω από αυτήν την εκδοχή έγινε η κύρια και αποφασιστική σύγκρουση της ερμηνείας περί Ιδεών και Ουσίας μεταξύ των δυο μεγάλων φιλοσόφων της αρχαιότητας, σύγκρουση που είχε βαθιές αλλά ανανεωτικές συνέπειες στην έως τώρα πλατωνική και χριστιανική φιλοσοφία... Κατά τον Αριστοτέλη μια ουσία ή «οι πρώτες ουσίες» είναι η γενεσιουργός αιτία κάθε πράγματος, αυτό που κάνει κάθε πράγμα να είναι αυτό που είναι και όχι ένα άλλο είναι οι ιδιότητες του που το χαρακτηρίζουν, γιατί υπάρχουν μέσα του, μόνο σε αυτό σε αντιδιαστολή με κάποιο άλλο.

Οι Ουσίες κατά τον Αριστοτέλη σε αντίθεση με την θέση του Πλάτωνα, δεν μπορούν να γίνουν μεθεκτές και επομένως το «καθόλου» -θεϊκή Ιδέα- ως ουσία δεν μπορεί να μεθέκτεται, να συμμετέχει, ενωθεί, να εισχωρεί, σε άλλες ουσίες και να είναι παρούσα σε πολλά άλλα «μερικά» (ανθρώπους). Ο Θεός επομένως σαν ουσία δεν μπορεί να υπάρχει στις επί μέρους ουσίες, δηλαδή στους ανθρώπους.

Η νέα αυτή ερμηνεία και η εισαγωγή των αριστοτελικών ιδεών, έφερε πράγματι επανάσταση και βαθιά σύγχυση, αναταραχή και απογοήτευση. Ο Sherrard, όπως και άλλοι διανοητές και φιλόσοφοι αναγνωρίζει αυτήν την επανάσταση, αντιδρά ως γνήσιος πλατωνιστής και την αποδοκιμάζει γράφοντας: «Η προσπάθεια να υποταγεί το υπάρχον δόγμα σε αυτές τις αριστοτελικές ιδέες επέφερε καταστροφικό αποτέλεσμα και άνοιξε την πόρτα σε μια κατανόηση πραγμάτων που κλόνιζε ριζικά την χριστιανική θεολογία, τότε ολόκληρη η θεωρία πάνω στην οποία στηρίζεται η ησυχαστική παράδοση (εγκράτεια, απομονωτισμός) και ολόκληρη η διδα-

Άποψη του, δωρικού ρυθμού, ναού του Απόλλωνα στους Δελφούς.

σκαλία περί θεώσεως καταρρέει και χάνει ουσιαστικά κάθε νόημα.

Ο Sherrard θέλει να παραμείνουμε στο μεσαιωνικό πρότυπο και να ενισχύσουμε τον μοναχισμό διότι μόνον έτσι ο άνθρωπος θα επιτύχει την θέωση. Παρ΄ όλες όμως τις αντιδράσεις επεβλήθη τελικά η αριστοτελική φιλοσοφία, ως αρχή.

Οι Πατέρες της εκκλησίας συνέχισαν να ανθίστανται σε αυτήν και εν τέλει κατόρθωσαν να την τροποποιήσουν...

Ο Θωμάς ο Ακινάτης παρεδέχθη υπό όρους την αριστοτελική άποψη, ότι ο Θεός ως ουσία δεν μπορεί να είναι παρών σε άλλες ουσίες, δηλαδή στους ανθρώπους. Το αδιέξοδο αυτό στο οποίο είχαν περιέλθει οι δύο αντικρούόμενες απόψεις των σοφών Πλάτωνα και Αριστοτέλη, και η όλη χριστιανική ιδεολογία, ελύθει από τον ίδιο τον Ακινάτη, ο οποίος ως πιστός θεολόγος δεν μπορούσε να συμβιβασθεί με την επαπειλούμενη υπονόμευση της χριστιανοσύνης. Η λύση που διετύπωσε είναι ότι ο Θεός μπορεί να υπάρχει στον άνθρωπο, αν όχι ως ουσία, αλλά ως κτιστό φως», που σημαίνει ότι ο «Θεός φωτίζει τον άνθρωπο, προικίζοντάς τον με νόηση αλλά δεν μπορεί να είναι ο ίδιος ο ενεργός νους της ανθρώπινης ψυχής.

Προχωρώντας πιο κάτω στις αριστοτελικές απόψεις, ότι μια ουσία είναι «ενοειδής», δηλαδή υπάρχει από μόνη της, συμπεραίνουμε ότι και η ψυχή σαν ουσία είναι η μορφή του σώματος, οπότε ο άνθρωπος δεν είναι παρά φθαρτό δημιούργημα που υπόκειται στον θάνατο, εξαφανίζεται, δεν μεταβαίνει σε άλλη μετά θάνατον ζωή. Κάτω από αυτόν τον αριστοτελικό συλλογισμό, το χριστιανικό μήνυμα καταλήγει σε μια άρνηση, γιατί έτσι καταστρέφεται το δόγμα της αθανασίας. Ο Ακινάτης για να υπερπηδήσει αυτό το εμπόδιο αναγκάζεται να παραβιάσει αυστηρές αριστοτελικές αρχές και προτιμά αυτό για να διασώσει την υπερβατικότητα του θείου: Πέφτοντας και σε άλλες τέτοιου είδους θεωρητικές και φιλοσοφικές αντιφάσεις και για να διασώσει και ενδυναμώσει την χριστιανοσύνη καταλήγει στο αναγκαστικό συμπέρασμα ότι εφ' όσον δεν μπορούν να συνυπάρξουν δύο ουσίες σε μια οντότητα, στον άνθρωπο, τότε για να βγούμε από το αδιέξοδο αυτό πρέπει να υποθέσουμε ότι η ψυχή είναι μια ουσιώδης πραγματικότητα. Ξαναγυρίζουμε δηλαδή στην πλατωνική άποψη της προτεραιότητας της ψυχής, αυτή μόνον υπάρχει αιωνίως. Με αυτές τις υπερβατικές προϋποθέσεις το θρησκευτικό δόγμα διαφυλάττει το ιδεολογικό του οικοδόμημα...

Στην εποχή μας η επιστήμη αντιπροσωπευόμενη προσπαθεί να συνδιαλλαγεί με την θρησκεία και με την αρωγή αυτών των θετικών επιστημών να επαληθεύσει την ύπαρξη ψυχής. Με το θέμα αυτό ασχολήθηκε ο δημοσιογράφος M. Brown, όπου με αποκαλυπτικό και ενδιαφέρον άρθρο του στην New York Times με τίτλο «Στα βραβεία για τις επιστήμες και τη θρησκεία, ο άνθρωπος της πίστης βγαίνει πλουσιότερος» γράφει: Είναι γνωστό ότι περισσότερα χρηματικά ποσά διατίθενται κάθε χρόνο για κάθε είδους θρησκευτικά παρά για επιστημονικά βραβεία. Ο Dr. Jones, καθηγητής του πανεπιστημίου του Newcastle, Αγγλίας, σε ιδεολογική αντιπαράθεση μεταξύ αντιπροσώπων της επιστήμης και της θρησκείας προτείνει μεταξύ άλλων, υποστηρίζοντας τις δικές του πλατωνικές απόψεις περί ύπαρξης ψυχής, διενοήθη να

το αποδείξει και επιστημονικά: «... να συνδέσουμε ευαίσθητους πιεζοηλεκτρονικούς ανιχνευτές, επιταχυνσιόμετρα και άλλα τεχνολογικά όργανα σε αποθνήσκοντες ανθρώπους, για να να αποτυπώσουμε την στιγμή της εγκατάλειψης του σώματος από την ψυχή, να μετρήσουμε την μάζα, την ταχύτητα και την κβαντομηχανική περιδύνησή της.

Τα μεγάλα προβλήματα της εξωσυμπαντικής ψυχής και του εσωσυμπαντικού σώματος ήρθε να λύσει ο μεγάλος φυσικομαθηματικός και φιλόσοφος του 16ου αιώνα Καρτέσιος. Ξεπερνούσε τον μεσαιωνικό δογματισμό της προτεραιότητος της αθάνατης ψυχής ως προς το θνητό σώμα και έτσι η φιλοσοφία του έτεινε να συμβιβάσει την θρησκεία και την επιστήμη. Ως θετικός επιστήμων πλησίαζε προς τον ιωνικό ορθολογισμό διερευνώντας τους νόμους της φυσικής αντικειμενικής πραγματικότητας.

Παράλληλα όμως φημίζεται και ως δημιουργός της θεωρίας των «εμφύτων Ιδεών», όπως οι ιδέες του Θεού και των πνευματικών ουσιών. Ήταν επομένως υπέρμαχος των πλατωνικών Ιδεών και Ουσιών. Συνδυάζοντας τις δύο αυτές πνευματικές αλλά αντιφατικές ιδιότητες του επιστήμονα-θεολόγου, έθετε επί ίσοις όροις την θρησκεία και την επιστήμη, εγχείρημα επαναστατικό στις επικρατούσες τότε αντιλήψεις της μεσαιωνικής θρησκευτικότητας.

Κατά τον Sherrard, «...ο Καρτέσιος ακολουθώντας τον δρόμο που άνοιξε ο Θωμάς ο Ακινάτης διενοήθη ένα ριζικό δυϊσμό μεταξύ σώματος-ψυχής, ύλης-πνεύματος». Κατά τον Καρτέσιο η ύπαρξη αυτών των δύο ουσιών καθορίζεται από μια τρίτη ουσία- αρχή, τον Θεό. Έτσι απέρριψε τη φιλοσοφία του Μεσαίωνα και δεν παρεδέχθη την αυθεντία της Εκκλησίας σε αυτά τα προβλήματα. Προσπάθησε να αναδείξει την ορθολογική σκέψη σε αντιπαράθεση με την άλογη θρησκευτικότητα. Παρ' όλα αυτά η εποχή του δεν του επέτρεπε να ελευθερωθεί από τα δεσμά του υπερβατισμού και προσπάθησε να συμβιβάσει την επιστήμη με την θρησκεία. Ο δυϊσμός αυτός ανταποκρινόταν στις νέες προοδευτικές τάσεις της ανερχόμενης αστικής δύναμης όπως εκδηλωνόταν με την γαλλική επανάσταση, τις θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις (Λούθηρος, Καλβίνος κ.λ.π.) και άλλων απελευθερωτικών εξεγέρσεων σε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής.

Η φιλοσοφία του Καρτέσιου είχε απώτερες ευνοϊκές επιπτώσεις για τον άνθρωπο ο οποίος εθεωρείτο πια ως οντότητα ανεξάρτητη από τον μεσαιωνικό υπερβατισμό και ελεύθερος για δράση και δημιουργία σύμφωνα με τις νέες διαμορφούμενες σχέσεις της καπιταλιστικής αναγκαιότητας για μια νέα οικονομική και τεχνολογική κοσμοαντίληψη.

Περαιτέρω προέκταση του φιλοσοφικού ρεύματος του Καρτεσίου ήταν η φιλοσοφία του μεγάλου Γερμανού φιλοσόφου και ανθρωπιστή Καντ, τον 18ον αιώνα. Ο Καντ ονόμασε την φιλοσοφία του Υπερβατικό Ιδεαλισμό, σύμφωνα με τον οποίο οι «a priori» μορφές της συνείδησης προϋπάρχουν της πείρας. «Το πράγμα καθ' εαυτό» του Καντ, συμβολίζει τον αγνωστικισμό, την αδυναμία του ανθρώπινου λογικού να γνωρίσει την εξωτερική φυσική πραγματικότητα. Με αυτόν τον συλλογισμό προσεγγίζει την θεωρία του «Σπηλαίου» και του «Καθόλου» του Πλάτωνα, που αναφέραμε, και όπως αυτό έτσι και το «πράγμα καθ εαυτό», ανάγεται στην υπερβατική έννοια του Θεού προς την οποία είναι αδύνατον να προσεγγίσει η λογική του ανθρώπου και επομένως να γνωρίσει την αντικειμενική πραγματικότητα.

Σε αυτό το σημείο μπορούμε να αναφερθούμε και στο αξίωμα της απροσδιοριστίας του Heisenberg που στην απλοποιημένη του ερμηνεία συμφωνεί με τις θέσεις του Πλάτωνα και του Καντ. Το αξίωμα αυτό και ορισμένες φιλοσοφικές αρχές της Κβαντικής θεωρίας, αντικρούονται από άλλους ερευνητές του επιστημονικού ρεαλισμού ως μη επαρκείς.

<u>Συμπεράσματα:</u>

1) Η διττή φύση της αρχαιοελληνικής φιλοσοφίας εκδηλώνεται στην εποχή μας με την αντιπαλότητα επιστήμης-θρησκείας. Στην αρχαία Ελλάδα ο δυϊσμός αυτός ήταν ασαφής και συγκεχυμένος και εκφραζόταν με την ρήση «εν το πάν», η ενότητα σώματος και πνεύματος, αρχή με την οποία συμφωνούσε και ο Καντ. Η ρήση αυτή είναι ορθή εάν παραδεχθούμε ότι ως πνεύμα εννοούμε το εσωσυμπαντικό ανθρώπινο πνεύμα. Ο Αναξαγόρας το έθεσε έτσι «... η ύλη δεν είναι νεκρό στοιχείο αλλά είναι ωργανωμένη έτσι ώστε να σκέπτεται και να νοεί». Όταν όμως θεωρήσουμε το πνεύμα ως εξωσυμπαντικό, όπως παραδεχόταν ο Πλάτων («Καθόλου»), ή ο Καντ (πράγμα καθ' «εαυτό») τότε μεταπίπτουμε στον δυϊσμό σώματος-πνεύματος (ψυχής). Η επικρατούσα σήμερα κοσμοαντίληψη είναι η διττή αρχαιοελληνική φιλοσοφική σκέψη του δυϊσμού θνητού σώματος-αθάνατης ψυχής, ή σε προσεγγιστική έννοια θρησκείας-επιστήμης, χαρακτηριστικό γνώρισμα των οποίων είναι η ασίγαστη και διαρκής διαφορετικότητα.

2) Διανοητές και λόγιοι παραδέχονται ότι η επίδραση των φυσικών κυρίως επιστημών στην φιλοσοφία κάθε δοσμένης εποχής είναι καθοριστική και αναμφισβήτητη. Η πρόοδος των θετικών επιστημών ανακαλύπτοντας όλο και πιο βαθιά την αλήθεια των φυσικών νόμων, επιδρά στην φιλοσοφική σκέψη και θρησκευτική ιδεολογία και επιφέρει αλλαγές προσαρμογής στα νέα δεδομένα.

Η θρησκεία στις δεδομένες κοινωνικο-ιδεολογικές συνιστώσες της εποχής μας προσαρμόζεται έστω και με αρκετή καθυστέρηση, και αφομοιώνει επαναστατικές επιστημονικές αλήθειες, -ηλιοκεντρικό σύστημα, θεωρία του Δαρβίνου, Μεγάλη έκρηξη, κ.λ.π. , και επαληθεύει την διττή φύση της αρχαιοελληνικής μας κληρονομιάς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΩΝ ΘΕΩΝ

Από τον Λουκά Γ. Σταύρου

Στους έμπνευους συγκινήσεως φιλοσοφικούς μας διαλόγους, αναφερθήκαμε πολλές φορές στο νόημα και το περιεχόμενο του Λόγου που αποτελεί τον κεντρικό άξονα της φιλοσοφίας του Νεολογικού Υλοθεϊσμού μας. Τον Λόγο συνάγουμε εκ της σπουδής και της σχέσεως του συνειδέναι με την αισθητή πραγματικότητα και ότι δεν είναι ο Λόγος κάτι το απρόσιτο και μυστηριώδες, αλλά νόμος και τρόπος υπάρξεως απάντων των όντων. Δια του Λόγου λοιπόν που αποτελεί και τον νέο τρόπο του νοείν, υψωθήκαμε σε μια νέα αντίληψη για τον κόσμο που αποτελεί συμπλήρωμα και επέκταση ολόκληρης της ένδοξης και πρωϊκής ελληνικής φιλοσοφίας, γεγονός μείζον εκ της απείρου συμβαντικότητας που υπόσχεται να ανοίξει καινούριους δρόμους στην ανθρωπότητα και με λαμπρά στεφάνια δόξας να στέψει τον πανίερο ελληνισμό μας.

Δεν είναι του παρόντος να αναφερθούμε λεπτομερώς περί του τρόπου και του Είναι, αλλά έχει σημασία να πούμε ότι εκ του τρόπου συνάγουμε ότι εκείνο που σηματοδοτεί την διαφορά των όντων είναι η εγγενής ταχύτητα η συνθέτουσα τη μορφή των και ότι άπαντα τα όντα αποτελούν διαφοροποιήσεις της μιας υπερτάτης ταχύτητος-ουσίας, εντός της οποίας επιτελείται η μεγίστη δυνατή διαφοροποίηση και ότι εις αυτήν την υπέρτατη ταχύτητα την υπέρ-εκτατή επιστρέφουν πάντα τα κοσμικά γένη περιοδικώς. Έτσι ο κόσμος δεν είχε ποτέ αρχή ούτε θα έχει τέλος αλλά και τίποτα το ίδιον δεν επιστρέφει και δεν επαναλαμβάνεται εις τα σύμπαντα και πάντοτε νέος εκπτύσσεται ο κόσμος.

Εκ της απειρώσεως της ταχύτητος που σημαίνει την μεγίστη διαφοροποίηση εν αντιθέσει της ελαχίστης που απαντάται στην βαρυτική ενσύμπαντη ύλη, απορρέει μια μεσολαβούσα της βαρυτικής και της απείρου ταχύτητα που έχει συμπεριφορά νοήσεως, κατερχόμενη δε αποκτά συμπεριφορά φωτός έως την ελαχίστη διαφοροποίηση, πυκνότητα και μεγίστη ταυτόχρονα βαρύτητα. Η εν λόγω ταχύτητα του συμπαντικού νοός δεν είναι βαρυτικής τάξεως αλλά λεπτοφυούς αιθερίας μορφής που συνενώνει την υπερβατική ταχύτητα και την βαρυτική των πολλαπλών συμπάντων. Τρέφεται δε αυτή η αιθερία μορφή τόσο εκ της ανοδικής κινήσεως, της άρσεως της εκτάσεως όσο και εκ της καθοδικής κινήσεως της μεταπτώσεως της απείρου ταχύτητος και διαφοροποιήσεως. Ο κόσμος λαμβάνει συνεχώς εναλλασσόμενη μορφή εκ της παλιρροϊκής κινήσεως της ύλης-ουσίας του από την υπερτάτη στην κατωτάτη ταχύτητα και αντιστρόφως.

Είναι λοιπόν εύκολα κατανοητό ότι η αιθερία μορφή της κινήσεως ουδέποτε αίρεται και ουδέποτε φθείρεται, ενώ οι εκτατοί βαρυτικοί κόσμοι γεννώνται και αίρονται στην πρωταρχική ουσία χωρίς να επιστρέφουν ποτέ αΐδιοι. Η θεωρία της αιωνίας και μη διαφοροποιημένης ανακυκλήσεως ή επαναστροφής, δεν χωρεί στον διάκοσμο του νέου Λόγου. Ουδέν επαναλαμβάνεται.

Η τροπή επίσης της απείρου τα-

χύτητος δεν επιτελείται μονοδιάστατα αλλά δια πολλών τρόπων εις εκτατήν ύλη κατερχόμενη, αλλά και εις αιθερίαν. Είναι τουτέστιν η αιθερία μορφή της κινήσεως αυτοδύναμη και αυτόροπη ως τρόπος εκφράσεως της υπερβατικής μορφής της ύλης, συνεπώς αενάως έλκουσα την ενέργειά της εκ του υπερβατικού. Ώστε ο νους είναι άφθαρτος και άσβεστος μέσα στον κόσμο. Αλλά δέον να τονισθεί ότι και η εκτατή ύλη των κοσμικών γενών ή πολλαπλών συμπάντων δεν εμφαίνεται δια της τροπής του νοός αλλά αυτοδυνάμως και αυτορόπως επίσης εκφέρεται εκ της απείρου ταχύτητος.

Συνεπώς η ροπή της εκτατής ύλης ενέχει αυτοδυναμία και αυτοζωία και δεν είναι απλό απείκασμα μιας ιδεατής πραγματικότητας όπως ο Πλάτων ενόμιζε. Λαμβάνει η εκτατή ύλη ενδογενώς μορφή και αυτόνομη έκπτυξη ακόμα και αν δεν υπήρχε νούς παρεμβαίνων στη δημιουργία. Διότι αυτό είναι το έργο του νοός, να παρεμβαίνει-συμμετέχει στην διαμόρφωση του κόσμου, σ' όλη του την πληρότητα.

Αλλά εκ της αρχής τούτης απορρέει η ύπαρξη των Θεών. Διότι εκ του νοός απορρέει η βουλητική ενέργεια, εξ αυτής δε η ψυχή η επιμεριζομένη επ' άπειρον καθοδεύουσα, αρξαμένης της μορφοποιήσεώς της εκ των ψυχών και μορφών των Θεών και δια της μεσολαβήσεώς των κατέρχεται η ψυχή του κόσμου την κλίμακα των οντοτήτων και φθάνουσα ως τον άνθρωπο διαχέεται στα ζώα και στα φυτά συναντώσα την ανοδική κίνηση της σωματικής ύλης που διαμορφώνεται έτσι ώστε να είναι ικανή να προσδεχθεί την ψυχή. Η σύμμειξη της ψυχής με την βαρυτική ύλη δίδει τη ζωή. Συναντώνται οι δύο ποταμοί της συμπαντικής ροής, της βαρυτικής ύλης και της αιθερίας ύλης, σε ένα αγώνα αδιάκοπο για να παραχθεί η ζωή της οποίας και εμείς οι άνθρωποι τυγχάνουμε. Ούτε η σωματικότητα αναδίδει νοητική κίνηση ούτε η νοητικότητα ποιεί αφ εαυτής ζωήν, αλλά εκ της συμμείξεως και μόνον παράγεται αυτή. Διότι και η ύπαρξη των Θεών, έργο συμμείξεως είναι καθότι η αιθερία νόηση εδράζεται στην εκτατή ύλη του σύμπαντος και άνευ αυτής καταρρέει. Κατά συνέπεια και οι μορφές των Θεών δεν είναι αθάνατες αλλά ακολουθούν τον νόμο της άρσεως και της εκφράσεως-γενέσεως του σύμπαντος με το οποίο προσδένονται. Από την κατάσταση της θνητότητος εξαιρείται ο παγκόσμιος νους ως μορφή ανόλεθρη καθώς και η σκοπούσα διάνοια η υπερσυμπαντική, η υπεράνω των κοσμικών γενών την οποία οι μεγάλοι έλληνες μυθολόγοι και φιλόσοφοι του προκατακλυσμιαίου πολιτισμού μας, Δίαν ονόμασαν.

Παράγει ο παγκόσμιος νους τη συνείδηση που θέτει σκοπούς και προσμετρά και αξιολογεί και αναθρεί και βούλεται και δρά και ενοράται και ποιεί. Αυτός είναι ο μέγας άναξ των ουρανών ο αεί -μορφού-

μενος και αεί νέος Ζεύς, πατέρας των ενσύμπαντων Θεών. Εκ του Διός εκφέρονται οι κεντρικές ροπές της δημιουργίας που κατά την τάξη του Λόγου διαφοροποιούνται δια έ-να έκαστο των κοσμικών γενών.

'Ετσι οι ροπές αυτές θεόμενες, ήτοι λαμβάνουσες τις μορφές των Θεών, επιδέχονται κατά ένα μέρος της ύπαρξής τους την θνητότητα κατά την άρση του κοσμικού γένους στο οποίο διαχέονται. όχι ό-μως η εν γένει ύπαρξή τους που παραμένει συνδεδεμένη με τα έτερα υπάρχοντα κοσμικά γένη. Έτσι η θεότητα γνωρίζει μέσω αυτού του συμβάντος την θνητότητα μέσα στην ενιαία σύλληψη και συνειδητότητά της. Τρεπόμενη λοιπόν η αιθερία ύλη της ψυχής στις ροπές της σκοπούσας νοήσεως, γεννά τους Θεούς, υπάρξεις αυτοδύναμες αιθερίας συνθέσεως προικισμένες με ελευθερία και βούληση και αρετή μεγίστη, διότι εγγύτερα στην γενεσιουργό νόηση ευρισκόμενες μετέχουν του βαθύτερου γνωρίσματός της που είναι η μέριμνα και η αγάπη και η δικαιοσύνη και η αιώνια επαγρύπνιση. 'Ετσι χαίρουν της μεγίστης τελειότητας οι Θεοί, ενώ κατερχόμενη η τροπή της ψυχής και συμμειγνυόμενη με στοιχεία της βαρυτικής ύλης απομακρύνεται από την ενόραση, την εσωτερική δηλαδή όραση του γενεσιουργού νοός και μετέχει αμυδρώς και κατόπιν αγώνος επανευρίσκει την μνήμη και τη ροϊκή σχέση της με τις μεγάλες αξίες και αρετές των γεννητόρων της.

Εξαιρούνται οι ψυχές εκείνες οι προερχόμενες από μακρά εξελικτική διαδικασία οι ερχόμενες από αλλού και όχι οι εν τω παρόντι σώματι γεγενημένες, οι φωτισμένες ψυχές που συνεπικουρούν το έργο των Θεών, οι απεσταλμένες, που δεν συγχέουν την ελευθερία με την ασυδοσία, την ανταρσία και την εγωϊκότητα, αλλά ταυτίζουν αυτήν με το καθήκον και την εν δράσει εναρμόνιση με τον Λόγο και την βούληση των Θεών. Τίποτα όμως δεν θα μπορούσε να γεννηθεί μέσα στα βαρυτικά πεδία εάν δεν κατερχόταν εντός τους η θεότητα. Αυτή δε η ροπή της θείας ψυχής μορφοποιείται στον πάσχοντα, τον πολεμοχαρή, τον ενθουσιαστικό, τον θυσιαζόμενο, τον εγγύτατον στην ημετέρα ύπαρξη, τον μέγα και λαμπρό ζωηφόρο Ζαγρέα-Διόνυσο. Πόσο θαυμάσια περιέγραψαν την ενύλωση του Θεού οι ένδοξοι πατέρες μας!

Η θεά Εκάτη εν μέσω ουρανίων συμβολισμών.

Κύριο έργο του Ζαγρέως είναι να προετοιμάσει την δάδα εντός της οποίας πρόκειται να ανάψει η φλόγα της ψυχής. Επιτελείται δε το έργον του Θεού μέσα στην εσωτερική δομή της ύλης, αφού εδέχθηκε προηγουμένως την βουλητική παρέμβαση του άλλου μεγάλου ενσύμπαντου Θεού, του κραταιού Ποσειδώνος, που εκ της τάξεως του ουρανού τροπεύει την ύλη προς το θεμελιώδες στοιχείο της ζωής που είναι το ύδωρ. Προηγείται όμως στις αχανείς εκτάσεις του ουρανού το φοβερό σφυροκόπημα της κοσμικής ύλης από τον φλογερό Ήφαιστο. που αντανακλάται η ύπαρξη και δράση του στην δική μας συνείδηση ως εφευρετικότητα και τεχνουργία, διότι και η δική μας διάνοια είναι αντανάκλαση της θείας διάνοιας και εξ αυτής δέχεται την ροή και όσο ανεβαίνει την κλίμακα της κατανοήσεώς της, τόσο περισσότερο ταυτίζεται με αυτήν. Διεισδύουσα η θεότητα του Ζαγρέως στην εσωτερική δομή της ύλης και διελθούσα όλη την διεργασία

Ο Διόνυσος Ελευθερεύς, ο απελευθερωτής των αγνών ψυχών της γης.

της ζωής, αναδύεται εκ της βουβής ύλης ο μέγας Θεός πλήρης ορμής και ενθουσιασμού για την επιτέλεση του έργου του ώστε να καταστεί δυνατή η αφή της ψυχής από την ουρανία θεότητα, τον εκλαμπρότατο, τον εκηβόλο, τον μουσηγέτη Απόλλωνα. Εξ αυτού του Θεού προέρχεται η ψυχή και αυτός επιλέγει να μοιράσει τα λαμπρά των Μουσών δώρα. Συναντάται με ένα λόγο μέσα στην ύπαρξή μας ο Διόνυσος με τον Απόλλωνα, δυο ροπές της παγκόσμιας νοήσεως. Γεγονός μεγάλο και δοξαστικό, γι' αυτό και εμείς δοξαστικά οφείλουμε συνείδηση προς τη ζωή και τους Θεούς ακόμη και αν σε μύριες θλίψεις περιπέσουμε.

Δεν είμαστε διωγμένοι και εξόριστοι σε αυτή τη γη, αλλά ευλογημένοι και αγαπημένοι των Θεών που μονάχα η λησμοσύνη τους μας ρίχνει σε κατάσταση ζοφώδη και δυστυχή. Ενθυμούμενοι τους Θεούς που είναι μέσα μας και γύρω μας, αναβιβάζουμε τη ζωή μας στο φως τους και έλκει η ψυχή και η διάνοια μας εξ αυτών την ενέργεια και την χαρά και την υγεία και το σθένος και την αγαθότητα. Διότι όπως λέγει και ο θεϊκός Ηράκλειτος το ήθος της ψυχής είναι ο Θεός, δηλαδή η διάνοιξή της προς την ροή του Θεού, ήθος ανθρώπω δαίμων.

Μια άλλη θεότητα, σύμμειξη της αιθερικής ουσίας με τη βαρυτική ύλη είναι η Αφροδίτη, η Θεά που διαπλάθει τη θηλυκή μορφή της ζωής, Θεά μεγάλη, πανίερη και τραγική όπως ο Διόνυσος, διάχυτη στη πολλαπλότητα των ατομικών υπάρξεων, πάσχουσα και προσδοκούσα την επάνοδό της στον ουρανό, επιθυμία και ροπή που ανιχνεύουμε και εμείς οι άνθρωποι στην ψυχή μας. Τούτος άλλωστε είναι ο εσωτερικός σκοπός του έρωτος και της αρμονικής κοινωνίας, σκοπός που διαφεύγει της ατομοκεντρικής μας αντίληψης, να επανενώσει την διαμελισθείσα θεότητα και να παροντοποιήσει στην γνωρίζουσα νόηση, μέσα από τις αμέτρητες περιπλανήσεις της την απόκρυφη θέληση της γενεσιουργού νοήσεως. Ο έρωτας χωρίς την ενθύμηση του Θεού επενεργεί ως σκοτεινή ροπή που ρίχνει πολλάκις τους ανθρώπους στο έγκλημα και το μίσος. Ο έρωτας που θολώνει και τυφλώνει το νου, ο έρωτας που υποκινεί το έγκλημα δεν είναι έρωτας στην πραγματικότητα αλλά πάθος και εγωϊσμός που σκοπό έχει την επιβεβαίωση της παραπαίουσας ατομικότητος. Ο έρωτας στην ενσυνείδητη ζωή, είναι χαρά μαζί και πόνος και υπέρβαση του εαυτού και διάνοιξη προς το κεκρυμμένο νόημα της ζωής. Όμως πέρα από τον έρωτα που σκοπεί κυρίως στην διαιώνιση της ζωής, επανευρίσκει η διαμελισθείσα θεότητα την ενότητά της στη λατρευτική κοινωνία που δια της γιορτής και της ενθύμησης του Θεού βρίσκει η ίδια τον προορισμό της, καθιστώντας την πολιτεία και την κοινωνία τόπο διανοίξεως του όντος και φανερώσεως του θεϊκού και της θεϊκής διαστάσεως του παρόντος μας και της παρουσίας μας. Για να αποτρέψει όμως ο γενεσιουργός νους την σύγχυση και τον συμφυρμό των στοιχείων εκ των ελκτικών δυνάμεων, πανσόφως εγέννησε τον ενσύμπαντο Θεό, τον αρρενωπό, τον αγέρωχο, τον ορμητικό Άρη. Μέγας ο Θεός Άρης, προσκείμενος στο Λόγο, όχι μόνο συμβάλλει στην διαμόρφωση του άρρενος, αλλά επιτρεί την διατήρηση της μεταλλάξεως και ροής του ταυτού μαζί με την θηλυκή έκφραση αυτής της ενεργείας, την ονομαζομένη Αρτέμιδα. Θεά πάναγνη που αποτρέπει τον συμφυρμό της πολλαπλότητος και πνέει εις το δάσος των όντων τον αέρα της αυτοτελούς ροπής και της ευζωίας. Ενώ ο μαχητικός Άρης φροντίζει περί της διατηρήσεως της ταυτότητος δια του πολέμου και της εντάσεως των αντιθέτων. Το γεγονός τούτο είναι σημαντικότατο δια την ζωή, διότι απωθεί το έτερο με το έτερο και επιτρέπει την συγκέντρωση των προσομοίων εκ της οποίας συγκεντρώσεως γεννώνται τα σώματα και εντός αυτών τα όργανα που τα συναποτελούν.

Τούτο αν κατανοήσει η ιατρική θα ανοίξει καινούριους ορίζοντες στην επιστήμη και τη δημιουργία. Η συμμετοχή στο έργο των Θεών, δη-

Ο Θεός Ύπνος και ο Θάνατος, υπό την εποπτεία του ψυχοπομπού Ερμή, μεταφέρουν την σωρό του ήρωα Σαρπηδόνα, προς το βασίλειο του Πλούτωνα, στον κόσμο των νεκρών.

λαδή στη δημιουργία, θα εγκαινιάσει την ιερή επιστήμη του μέλλοντός μας. Αλλά αλίμονο εάν πορευθούμε προς αυτό το μέλλον άθεοι, αγνώμονες, ανίεροι, με το πνεύμα σε βαθιά νύκτα βυθισμένο, επηρμένοι και επηρεαζόμενοι από την πλάνη των μονοθεϊστικών θρησκειών της γης που στέκονται δίπλα σε διεφθαρμένες και ανίερες εξουσίες. Η συμμετοχή στη συμπαντική δημιουργία προϋποθέτει την κατανόηση αυτής και των Θεών, δηλαδή της συνειδήσεως δυνάμει της οποίας επιτελείται αυτή η δημιουργία, και την επάνοδό των στη ζωή μας, την επάνοδο των ανθρώπων στους γκρεμισμένους ναούς των που περιμένουν επί τόσους αιώνες την αναστήλωσή τους από την ευσέβεια και την γνώση.

Άλλη μεγάλη Θεά, αποκορύφωση της σκοπούσας νοήσεως του Διός, μη σύμμεικτος μετά της ύλης Θεά, αιθερικής μορφής και διαχύσεως πνευματικής, η πολεμική, η ακηλίδωτη σοφία του νου, η υπέρλαμπρη Θεά Αθηνά διατρέχει αμόλυντη την βαρυτική ύλη τροπεύουσα κατά την τάξη της σοφίας και της παγκόσμιας επιγνώσεως τα όντα, καθοδηγούσα τις ενσύμπαντες θεότητες που αν και γνωρίζουν τα συμβαίνοντα στο δικό τους σύμπαν, αγνοούν τα εις έτερα σύμπαντα συμβαίνοντα, καθ' ότι αυτά συσσωρεύονται στην υπέρτατη σοφία της Θεάς που επικοινωνεί με τα πολλαπλά κοσμικά γένη.

Μια τέτοια επικοινωνιακή θεότητα με πολλαπλό έργο και μυστηριακό είναι ο αιθερικός, ο δίκαιος, ο ψυχοδηγός Ερμής. Ούτος ο μέγας Θεός οδηγεί τις ψυχές από το βασίλειο του Πλούτωνος στην περαιτέρω εξέλιξή τους αφού ενδυθούν το σώμα των ροπών τους και των οσμώσεών τους από τον αδέκαστο Πλούτωνα, τον παμβασιλέα του Αδη που διαφυλάττονται εντός του η άνω και η κάτω οδός, η μεν άγουσα στην βαρυτική τροχαιά, η δε προς την αιθερική ανέλιξη. Καθότι οι ψυχές που έμειναν βυθισμένες στην εαυτότητά τους, παμφάγες, εγκληματικές, ανόσιες, που η θεότητα απέστρεψε το πρόσωπο της εξ' αυτών, καταβυθίζονται στην ύλη και μεταπίπτουσες από σώματος εις σώμα συνθλίβονται τέλος στις μέγιστες βαρυτικές πιέσεις που τυγχάνει να είναι εκεί που αρχίζει εις τον ουρανό η παραγωγή του χρυσού. Εκεί συνθλίβονται και εκεί τελειώνει το θλιβερό ταξίδι τους. Ο Χρυσός είναι ο τάφος των ψυχών.

Έτσι εξηγείται που ο χρυσός είναι το ίνδαλμα των κακών και των ανοήτων. Διότι έλκονται καθ' όσμωσιν εκ του χρυσού, διαισθανόμενες τον τελευταίο τους τύμβο. Έλκει επίσης το χρυσάφι την κακία, αφυπνίζει τα αισθήματα του κακού και απορροφά ενέργεια αρνητικής τάξεως, προερχομένη εξ όλης εκείνης της ροής των ποταπών πλασμάτων που οδεύουν προς τελειωτικό θάνατο επιθυμώντας να συμπαρασύρουν στη πορεία τους ολόκληρο το σύμπαν.

Δια τούτο οι σώφρονες και θεόφρονες άνθρωποι αποποιούνται τον χρυσό και τον αποστρέφονται ως το σύμβολο του φρικτού θανάτου, και εργάζονται για ένα κόσμο που θα παύσει να λατρεύει το χρυσάφι αλλά αντί αυτού την αρετή. Τα σύμβολα ενός διεφθαρμένου κόσμου, που αναδύθηκε από το έγκλημα κατά των Θεών και της ελληνικής ψυχής που τους παροντοποιούσε στη ζωή μας, τα σύμβολα αυτά θα καταρρεύσουν μαζί με το τέλος και την συντριβή αυτού του ανίερου κόσμου. Δεν είναι τυχαίο που στο ναό του Απόλλωνος στους

Εικαστική σύνθεση του ερωτοτροπούντος Διονύσου.

Δελφούς, το ιερό Ε επί του αετώματος ήταν ξύλινο. Όταν δε έγινε χρυσό από τους αμύητους Ρωμαίους, άρχισε η πορεία του προς την καταστροφή. Διότι μιάνθηκε το ιερό και απέστρεψε το πρόσωπο του εξ αυτού ο κάλλιστος Θεός.

Μένει τέλος να τιμήσω μεν δια της αναφοράς αυτής την ιερή μητέρα, την αρχή του θήλεως, την υπάτη μητρική φροντίδα, την ουράνια μέριμνα και αγάπη προς τη ζωή, την σύνθρονο του Διός που ο παγκόσμιος νους εγέννησε, την αυτοδύναμη Ήρα, τον θηλυκό νου, που μαζί με το αιώνιο άρρεν, τον υπέρτατο Δία, επικεντρώνουν την πολλαπλότητα και την αποτρέπουν από την χαοτική έκπτυξη. Πόλοι του κόσμου οι δύο θεότητες, ο Δίας και η Ήρα.

Οι δυο μεγάλοι ποταμοί της δημιουργίας που περιελίσσονται και περιέλκουν την πολλαπλότητα.

Συνοψίζοντας λοιπόν λέγομε ότι εκ του Λόγου και της γενεσιουργού πρωταρχικής νοήσεως γεννήθηκαν οι Θεοί που έργο τους είναι η περιφρούρηση του Λόγου του ανυπέρβλητου και του αιώνιου και η τροπή της πρωταρχικής εκπτύξεως κατά τρόπο χαοτικό σε διάκοσμο του νοός. Η ζωή στην ενδότατη ουσία της είναι εκδήλωση και τροπή της υπερβατικής ουσίας άνευ σκοπού και σχεδίου, πέραν του καλού και του κακού, του ωραίου και του άσχημου, συνθέτουσα εν εαυτή την τυχαιότητα με την αναγκαιότητα υπό του συμφυούς Λόγου που επικεντρώνεται στην αιώνιια διαφοροποίηση. Τα κατηγορήματα της ηθικής και της αισθητικής ανήκουν στη τάξη του νοός και της σκοπούσας νοήσεως των Θεών και των υποδεεστέρων πλασμάτων ως είμαστε εμείς οι άνθρωποι: Ένας ανεξάντλητος αμοραλισμός και παραλογισμός είναι το απώτατο βάθος της ζωής που στην έκπτυξη της βαρυτικής της διαστάσεως ακολουθεί πορεία αυτοφυή. Δια τούτο η παρουσία των Θεών είναι ο υπέρτατος και κάλλιστος αγώνας. Διότι χωρίς τη δράση των Θεών ο κόσμος θα μετατραπεί σε κυκεώνα.

Να γιατί η πρωταρχική έκπτυξη τής βαρυτικής ύλης ονομάσθηκε έρεβος και νύκτα, για να υποδηλώσει την φοβερή κατάσταση την οποία περιγράψαμε. Με την δράση των Θεών αυτό το έρεβος μετατράπηκε σε ουρανό και γη και σύμπαν και κόσμο. Περιγράφουν αυτές οι ονομασίες καταστάσεις της ύλης και κακώς ο Ησίοδος τις ονομάζει θεότητες μακράν ευρισκόμενος νοητικώς των μεγάλων μυθολόγων τους οποίους ο Πλάτων ονομάζει αστρονόμους και φιλοσόφους.

Εκ των Θεών επίσης, απορρέουν πολύτροπες δυνάμεις και ενέργειες και οντότητες που καλόν είναι εμείς οι θνητοί και ευάλωτοι άνθρωποι να τιμούμε εξαιρέτως, όπως είναι οι εράσμιες Μούσες, ο Έρως, η Νέμεσις, η Δικαιοσύνη, η Νίκη. Έτσι τιμούμε ιδιαιτέρως τις ιδιότητες και ενέργειες των Θεών.

Οφείλουμε επίσης τιμή στην ιερή Εστία, τον αιθερικό τόπο του ακαύστου πυρός εντός του οποίου κατοικούν οι Θεοί οι αιθερικοί και εφέστιοι, ο Δίας, η Ήρα, η Αθηνά, ο Ερμής, ο Απόλλων, η Άρτεμις. Τιμούμε το σύμπαν εντός του οποίου ενοικούν οι ενσύμπαντοι Θεοί, ο Ποσειδών, ο Άρης, ο Ήφαιστος, ο Πλούτων, η Αφροδίτη και τέλος ο ενθουσιαστικός, ο Θυρσοφόρος Διόνυσος.

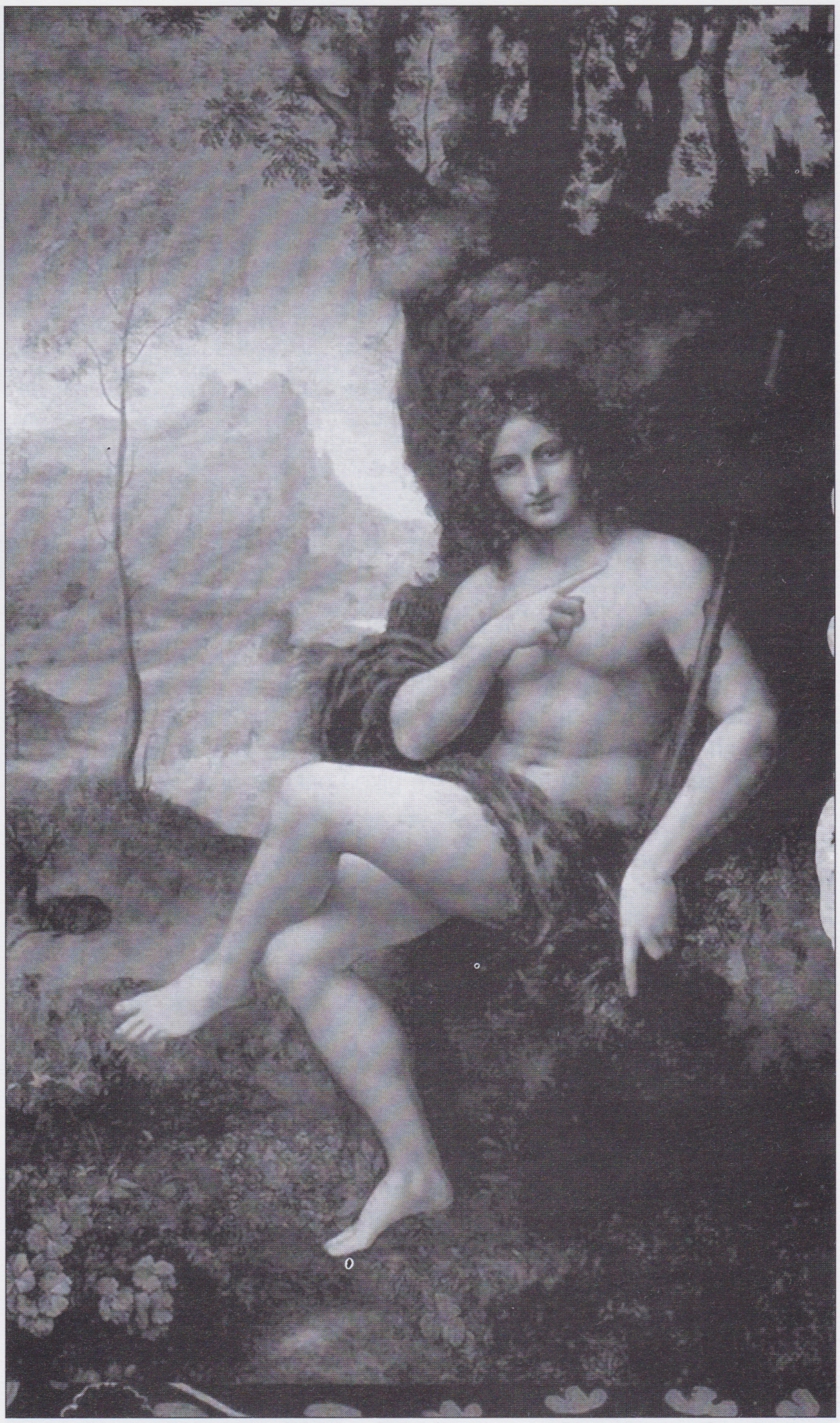
Τιμούμε τη Φύση, τον Ουρανό, τον ήλιο και την έναστρη νύκτα, ως ιερές μορφές εκ της ενεργείας των Θεών διαμορφωμένες. Ομοίως τιμούμε τη γη και τα φυτά και τα ζώα και τον αέρα, διότι όλα θυμίζουν

τους Θεούς μας και την ενέργειά τους. Τιμούμε τη ζωή και το παν, τιμούμε τις Νύμφες των δασών και των υδάτων, τιμούμε την ομορφιά και την ποίηση της ζωής, τιμούμε τους ήρωες, τους φιλοσόφους και τους συνέλληνες και συνενθυμητές των Θεών, σεβόμενοι αλλήλους διότι έτσι προσφέρουμε τιμή προς το θείο διάκοσμο που μας περιέχει, τιμούμε την τάξη και την αρμονία. Πολεμούμε δε την αμάθεια, την ατιμία, την υπεροψία την εγωλαγνεία, την ασέβεια, την ασχημοσύνη, την κακία.

Ζώντες σε ένα κόσμο χθαμαλής σκέψεως και χαμερπούς συνειδήσεως, κινδυνεύουμε να απορροφηθούμε από την ισχυρή δύνη της μάζας των ουτιδανών και να βουλιάξουμε στη λασπώδη ζωή τους. Γι' αυτό επιβάλλεται να περιβάλουμε τη ζωή μας με την ασπίδα του ουράνιου σθένους, τον μικρό διάκοσμο που αντικατοπτρίζεται εντός του ο μέγας και ιερός Διάκοσμος των Θεών. Και αυτός ο μικρός ανθρώπινος διάκοσμος δημιουργείται από τη τέχνη και από την τελετουργική πράξη αποδώσεως τιμών προς τους Θεούς. Τα σπίτια μας και οι ναοί μας πρέπει να γίνουν χώροι ευάρεστοι στη θεία συνείδηση, να διακοσμηθούν με αγάλματα και εικόνες και να αντηχήσει εντός τους η ιερή μουσική και η ποίηση να προσφέρει τους ύμνους της προς τους Θεούς και οι χορευτές στις εορτές μας, οι ηθοποιοί, οι τραγουδιστές, όλοι από κοινού άδοντες να εκπέμψουμε τον ευχαριστήριο ύμνο.

Για την ημέρα αυτή της παλινορθώσεως της μνήμης των Θεών, οφείλουμε άοκνως να εργαζόμαστε ώστε να ανοίξουν πάλιν οι ναοί μας και να αντηχήσουν ξανά στην ιερή γη της Ελλάδος οι ύμνοι στην ομορφιά και τη Δικαιοσύνη.

Τούτες τις υπέρτατες αξίες θα ενθρονίσουμε στη ζωή με την επάνοδο της λατρείας των Θεών. Διότι αντίκειται στην παρουσία και παρεύρεση τους μια κοινωνία τυραννική, αδικοπραγούσα, συσσωρεύουσα θλίψη, ατίμωση, δυστυχία. Η

Εικαστική σύνθεση, απεικονίζουσα τον θεό Διόνυσο, τον γεννήτορα της ψυχικής ευφορίας και της αληθινής-φυσικής ψυχικής εκστάσεως.

κοινωνία των Θεών είναι κατά το ανθρωπίνως δυνατόν, κοινωνία δικαίου και αρμονίας με κεντρικό άξονα της φιλοσοφίας της την αποτροπή της υπερβολής, του ατομοκεντρισμού, υπέρ του γενικού, κοινωνικού καλού. Εις αυτή την Κοινωνιοκεντρική αντίληψη θα προσαρμόσουμε όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικο-πολιτικού βίου, χωρίς να παραβιάζουμε τη φύση και την Απολλώνεια αρχή της εξατομικεύσεως της δράσεως.

Στην αρμονική μας κοινωνία επειδή το μέγιστο είναι η άρση του όντος από την κρυπτότητά του και η διαρκής διάνοιξη της ανθρώπινης συνειδήσεως προς αυτό, λογικό είναι αυτή η κοινωνία να στηρίζεται στην ελευθερία της σκέψεως, της έρευνας και της δημιουργίας. Κατά συνέπεια η παιδεία με όλη την ιε-

Άποψη των μελών που διεσώθησαν από τον δωρικό ναό του Απόλλωνα στην Κόρινθο.

ραρχική δομή της θα αποτελεί τον κεντρικό άξονα διευθύνσεως της κοινωνίας που στην κορυφή της θα άρχει η φιλοσοφία, ολόκληρη η φιλοσοφική εμπειρία του πλανήτη έχουσα ενώπιόν της τη γνώση, την εμπειρία και τα συνεχώς νέα δεδομένα της επιστημονικής έρευνας, μια φιλοσοφία αντιδογματική, ιστορικού σκεπτικισμού που θεωρεί ως υποκείμενο δράσεως όχι το άτομο, αλλά ολόκληρη την ιστορία ως διανοιγώμενη και πορευόμενη προς την αλήθεια με προϋπόθεση την ευσέβεια προς το ον, την ελευθερία και την μέριμνα για την δικαιοσύνη. Της φιλοσοφίας θα ακολουθεί η επιστήμη και η τέχνη και θα ακολουθούν στην ιεραρχία ο δάσκαλος, ο δικαστής, ο πολιτικός, ο τελετάρχης ο έχων δημόσιο λόγο και δημόσιο βήμα. Υπό του πολιτικού θα βρίσκεται ο δημόσιος υπάλληλος και η δημόσια διοίκηση.

Ολόκληρη δε αυτή η ιεραρχική δομή θα ενριζώνεται στο λαό εκ του οποίου, μέσα από μια νέα οργάνωση των εκκλησιών του δήμου θα εκπορεύεται ο νόμος και η δυνατότητα διαρκούς αναθεσμίεως της κοινωνίας. Οι δε προτάσεις νόμων θα τίθενται προς έγκριση στο ύπατο συμβούλιο της φιλοσοφίας για να φροντίζει στη συνέχεια για την εφαρμογή των, ο πολιτικός.

Έτσι η συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια του πολιτικού θα πάρει τέλος και η εξουσία θα δοθεί στους φυσικούς δικαιούχους της που είναι η νόηση και η βούληση του λαού. Πάνω σε αυτές τις αρχές θα ορθωθεί η τρίτη μεγάλη αυτοκρατορία του Ελληνισμού μας. Είθε να είναι ανοικτή προς τους Θεούς η ψυχή κάθε Συνέλληνα...

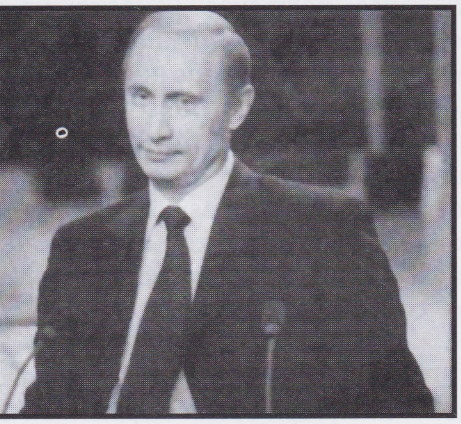
Εικαστική σύνθεση απεικονίζουσα την γέννηση του Διονύσου από την Σεμέλη.

Ο ΙΔΙΑΖΩΝ ΡΩΣΙΚΟΣ ΕΥΡΑΣΙΑΝΙΣΜΟΣ

Από τον Η. Ι. Κωνσταντινίδη

Ο Στάλιν με την πολιτική του εδραίωσε μια ισχυρή πλην όμως ελεγχόμενη από τον εβραϊσμό Ε.Σ.Σ.Δ.

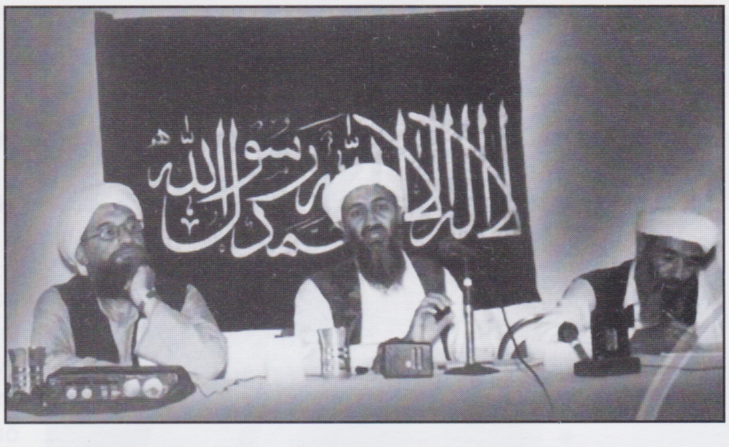
Ο Β. Πούτιν, επιχειρεί να ανδρώσει μια ισχυρή Ρωσία, εν μέσω όμως λεπτών ισορροπιών.

Τώρα που η πολιτική Πούτιν στη Ρωσία χαρακτηρίζεται πια ανοιχτά ως μια ιδιότυπη απολυταρχία (ιδιαίτερα μετά τα τραγικά συμβάντα στο Μπεσλάν και την αντίδραση του Ρώσου προέδρου), οφείλουμε να στρέψουμε την προσοχή μας στο υπόστρωμα που φαίνεται να στηρίζει ιδεολογικά-καθοδηγητικά τον σύγχρονο αυτό «τσάρο». Πράγματι μπορούμε να πούμε ότι οι ρίζες του νεώτερου αυτού ρωσικού φαινομένου είναι πολύ βαθιές σε χρόνο και πολιτικοκοινωνική αξία, σηματοδοτώντας την ύπαρξη ενός ολόκληρου θεωρητικού κύκλου των παρασκηνίων, του οποίου ο ρόλος αναμένεται να είναι κεντρικός στις μελλοντικές εξελίξεις της χώρας αυτής.

Είναι πια σαφές σε όλους όσους ασχολούνται επιστημονικά και δημοσιογραφικά με τη Ρωσία ότι απώτερος σκοπός της πολιτικής του Βλ. Πούτιν είναι η πορεία της χώρας του προς μια ανασύσταση της παλιάς αυτοκρατορίας, προς μια επάνοδο του χαμένου ρωσικού γοήτρου και μεγαλείου. Για την επίτευξη αυτού του στόχου χρησιμοποιείται μια πολιτική διττής κατεύθυνσης, με αντανάκλαση στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας: μέσα στη Ρωσία καταπολεμείται η διαφθορά στο πρόσωπο των «ολιγαρχών» του πλούτου, ενώ παράλληλα γίνονται δειλές προσπάθειες ανάκτησης της σφαίρας επιρροής της Μόσχας από την περίοδο του ψυχρού πολέμου' αυτό το τελευταίο βέβαια δεν είναι και τόσο εφικτό, εφόσον η αμερικανική διείσδυση στις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες της Κεντρικής Ασίας και της Βαλτικής μάλλον θα πρέπει να θεωρείται για πολύ καιρό ακόμα μη αντιστρέψιμη.

Ουσιαστικά, εκείνο που δεν είναι ευρέως γνωστό είναι το ότι η όλη πολιτική πρακτική του Πούτιν διαγράφεται μέσα σε μια ευρασιανική πορεία, είναι δηλ. βασισμένη και εμπνέεται από τα δόγματα μιας παλιάς ρωσικής θεώρησης, του ευρασιανισμού, η οποία αφού παρέμεινε στη «ναφθαλίνη» για αρκετές δεκαετίες, εντούτοις επανεμφανίστηκε έντονα μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, καλύπτοντας σήμερα θεωρητικά το συντριπτικό ποσοστό των εδρών της Δούμας! Και πράγματι μια ματιά στο ρωσικό κοινοβούλιο μας δείχνει ότι τα κόμματα που καταλαμβάνουν τις 416 από τις 450 συνολικά έδρες είναι ευρασιανικών τάσεων: η «Ενωμένη Ρωσία» (κόμμα του προέδρου Πούτιν), το «Κομμουνιστικό Κόμμα Ρωσικής Ομοσπονδίας» (Κ.Κ.Ρ.Ο.) του Γκ. Ζιουγκάνοφ, το «Φιλελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα» του Βλ. Ζιρινόφσκι και η «Πατρίδα - Εθνικοπατριωτική Ένωση» αποδέχονται σκανδαλωδώς τις ευρασιανικές ιδέες και ούτε λίγο ούτε πολύ εργάζονται για την ενδυνάμωση του ρωσικού εθνικισμού στον 21ο αιώνα...

Οι βάσεις της θεωρίας του ευρασιανισμού βρίσκονται στις ιδέες του Ρώσου θεωρητικού του πανσλαβισμού Νικολάϊ Ντανιλιέφσκι (1822 - 1885): το 1871 στο θεμελιώδες έργο του «Ρωσία και Ευρώπη» αποκρυσταλλώνει τις θέσεις του πανσλαβισμού (με κυρίαρχο βέβαια το ρόλο της Ρωσίας), αλλά και θέτει για πρώτη φορά τον «σπόρο» που οδήγησε αργότερα στην ανάπτυξη του ευρασιανισμού ως πλήρους φιλοσοφικής και πολιτικής θεώρησης. Η σημασία του κλασικού αυτού βιβλίου έγκειται στο ότι για πρώτη φορά με επιστημονικοφανή επιχειρήματα αποδεικνύεται η «ιδιάζουσα» θέση της Ρωσίας

ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση, χωρίς να είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, παρά μια υπερβατική σύνθεσή τους στην καρδιά αυτού που αργότερα αποκλήθηκε «γεωπολιτικός άξονας του πλανήτη». Όντως η γεωγραφική θέση της Ρωσίας στο κέντρο της Ευρασίας αποτελεί στην ουσία τον ιστό των απόψεων των κορυφαίων γεωπολιτικών μελετητών της Δύσης, δηλ. του φιλελεύθερου H. McKinder, του εθνικοσοσιαλιστή K. Haushofer και του ατλαντιστή Zb. Brzezinski[1].

Αν το έργο του Ντανιλιέφσκι συνιστά την «Παλαιά Διαθήκη» του ευρασιανισμού, το κυρίως θεωρητικό έργο και η δράση του κινήματος των ευρασιανιστών εντοπίζονται στη δεκαετία του '20 του 20ού αιώνα. Τότε εν μέσω των μετακτωβριανών πολιτικών προσφύγων, των αποκαλουμένων και ως «λευκοί πρόσφυγες», αναπτύχθηκε η ιδιότυπη αυτή ρωσογενής θεώρηση, που αποτυπώνεται κύρια σε συλλογικές εκδόσεις που έλαβαν χώρα στο εξωτερικό της Ρωσίας: στη Σόφια, το Βερολίνο και την Πράγα. Ιδρυτές και βασικοί ιδεολόγοι του ευρασιανισμού υπήρξαν ο πρίγκιπας Νικολάϊ Τρουμπετσκόϊ (1890 - 1938) και ο Πιότρ Σαβίτσκι (1895 - 1968). Στα κείμενα των ευρασιανιστών διακρίνεται ένας κεκαλυμμένος ρωσικός εθνικισμός, με αναφορά στο ρόλο της Ρωσίας ως το κέντρο της Γης, με έναν δικό της «ζωτικό χώρο», που ξεκινά από την Ανατολική Ευρώπη και καταλήγει στην Άπω Ανατολή.

Έντονη είναι στην ευρασιανική ιδεολογία η άρνηση κάθε τι του δυτικού, εφόσον ο πολιτισμός της Δύσης (ο λεγόμενος «γερμανο-λατινικός» πολιτισμός) θεωρείται ως ο σπουδαιότερος, αλλά και ο πιο «πονηρός», εχθρός της Ρωσίας - Ευρασίας στις προοπτικές ανάπτυξης της τελευταίας. Στην πλήρη απόρριψη της Δύσης οι στοχαστές του ευρασιανισμού δεν δίστασαν να αντιπαραθέσουν την ηθική ανωτερότητα του τουρανο-μογγολικού πολιτισμού, ο οποίος τελικά υποδουλώνοντας για ένα χρονικό διάστημα τη Ρωσία, την «έσωσε» από τη σίγουρη δυτική διάβρωση[2]. Οι ευρασιανιστές, που γι' αυτές τις θέσεις τους κατηγορήθηκαν από επιφανείς Ρώσους διανοούμενους [3], καταδίκασαν τους «πιθηκίζοντες» στη Δύση επιρρεπείς στο μιμητισμό συμπατριώτες τους. Οι ευρασιανιστές γρήγορα διαλύθηκαν, κυνηγημένοι και από τους πράκτορες του Στάλιν και σίγουρα αποτελεί ειρωνεία το γεγονός ότι πολλοί από αυτούς προσχώρησαν τελικά στον... σταλινισμό[4].

Μετά από αρκετές δεκαετίες ιδεολογικού λήθαργου [5] ο ευρασιανισμός επανήλθε στο προσκήνιο μετά την πτώση του «σιδηρούν παραπετάσματος», στις αρχές της δεκαετίας του '90. Η επίδρασή του μάλιστα είναι τόσο ραγδαία και κυρίαρχη στη σκέψη των Ρώσων πολιτικών διανοητών, σε σημείο που οι βασικές γεωπολιτικές και πολιτισμικές αντιλήψεις του κορυφαίου ιδεολόγου της σύγχρονης ρωσικής δεξιάς Αλ. Ντούγκιν να ταυτίζονται όχι μόνο μ' εκείνες του Ζιρινόφσκι, αλλά και με του ηγέτη του Κ.Κ.Ρ.Ο. Ζιουγκάνοφ [6]. Όλοι αυτοί ήδη έχουν διαμορφώσει ένα κλίμα που ευνοεί τις κινήσεις του προέδρου Πούτιν στη «διεθνή σκακιέρα» και που δικαιώνουν αυτούς που εξαρχής μίλησαν για μια επάνοδο του πνεύματος της ΚαΓκεΜπε στη χάραξη της ρωσικής εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής [7].

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Η αξία του έργου του Ντανιλιέφσκι είναι μεγάλη, αν αναλογιστεί κανείς και τις «προφητικές» του ιδιότητες, απ' τη στιγμή που στο συγκεκριμένο βιβλίο του προέβλεψε με ακρίβεια τόσο τον ανταγωνισμό στον 20ό αιώνα ανάμεσα στις Η.Π.Α. και τη Ρωσία, όσο και τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[2] Χαρακτηριστικό είναι το «σλόγκαν» των ευρασιανιστών: «Χωρίς τον ταταρισμό δεν θα υπήρχε Ρωσία»...

[3] Όπως από τον φιλόσοφο Ν. Μπερντιάγεφ, που τόνισε ότι οι ευρασιανιστές φανερά προτιμούν τον αμφίβολο πολιτισμό του Τζένγκις Χαν από το χριστιανικό έργο του αγίου Βλαδίμηρου του Βαπτιστή (σημ.: που εισήγαγε τον χριστιανισμό στη Ρωσία).

[4] Κάτι που δεν είναι πάντως και τόσο παράλογο, αφού ο σταλινισμός βασίστηκε και αυτός στα πορίσματα των ευρασιανιστών, στις προσπάθειές του να καταστήσει τη Σοβιετική Ένωση μια αυτοκρατορία της Ευρασίας, κυρίαρχη δύναμη στον κόσμο.

[5] Με φωτεινή εξαίρεση την εργογραφία του Σοβιετικού εθνολόγου Λιεφ Γκουμιλιόφ στη δεκαετία του '60.

[6] Αν ρίξει κάποιος μια ματιά στις απόψεις του Ζιουγκάνοφ για τη θέση της Ρωσίας στον κόσμο και την πραγματική της εθνική ταυτότητα θα πειστεί απόλυτα για κάτι τέτοιο.

[7] Όλο το στρώμα μυστικοσυμβούλων του Πούτιν θεωρείται ευρασιανικών καταβολών και φορέας του δόγματος της Νέας Σοβιετικής Ιδεολογίας, που είναι σφόδρα «μεγαλοϊδεατική» και έχει ως πρώτιστο μέλημα την αφύπνιση της τεράστιας δύναμης της «ρωσικής αρκούδας».

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΟΣ

Οι εκπρόσωποι του τεκτονισμού παγκοσμίως ισχυρίζονται ότι η οργάνωσή τους συνιστά αθρησκευτικό θεσμό. Οι ισχυρισμοί αυτοί όμως είναι καταγέλαστοι, διότι στο τεκτονικό σύστημα οι βιβλικές αναφορές είναι θεμελιώδους σημασίας, οπότε και συνάγεται ο ιουδαϊκός χαρακτήρας της οργανώσεως. Για του λόγου το αληθές, θα αρκεσθούμε στην παράθεση ορισμένων αποσπασμάτων από έντυπα των ιδίων των τεκτόνων, προκειμένου να μην αμφισβητείται η αξιοπιστία των ισχυρισμών μας και των θέσεών μας, αφού οι ίδιοι αυτό-αποκαλύπτονται. Τώρα όποιος δεν μπορεί ή δεν θέλει να δει τις εβραϊκές παρεισφρύσεις, αυτό είναι έτερο θέμα...

Εικόνα από εξώφυλλο του τεκτονικού περιοδικού «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ», της δεκαετίας του 1970, όπου υπό την αιγίδα του τεκτονισμού και της βίβλου βρίσκονται όλες οι μεγάλες ανά τον κόσμο θρησκείες. Όποιος συλλάβει το νόημα της συγκρητιστικής αυτής παραστάσεως, καταλαβαίνει πολύ καλά από ποιους εκπορεύονται οι διεργασίες για μια παγκόσμια θρησκεία και οι συναφείς διαθρησκευτικές συνδιασκέψεις, που αποσκοπούν στην έγερση του ναού της «παγκόσμιας κατανοήσεως», υπό την σκέπη του ιουδαιοχριστιανικού Ιεχωβά...

Σε έκδοση της Συμβολικής Στοάς «Αδελφότης» Αρ. 14 που τελεί υπό την αιγίδα της «Εθνικής Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος», μεταξύ άλλων αναφέρονται και τα ακόλουθα: «Η Βίβλος, ένα από τα καλούμενα Τρία Μεγάλα Φώτα του Ελευθεροτεκτονισμού (τα άλλα δύο είναι ο Γνώμων και ο Διαβήτης) είναι απαραίτητο στοιχείο για την λειτουργία της Στοάς, πλην είναι βέβαιο ότι δεν υπήρχε «επί του βωμού» στα χρόνια των πρώτων επαγγελματιών Τεκτόνων».

- «...Το 1855 η Μεγάλη Στοά του Οχάϊο των ΗΠΑ διεκήρυξε ότι ο Ελευθεροτεκτονισμός απαιτεί από τα μέλη του απαραιτήτως πίστη στην Βίβλο. Στην Μινεσότα προχώρησαν ακόμη πιο πολύ και το 1866 στους ζητούντες να εισέλθουν στο Τάγμα, αδιάφορα με το θρήσκευμά τους, απαγορευόταν η εισδοχή εάν δεν πίστευαν στην Βίβλο».
- «...Σήμερα ο Τεκτονισμός -εκτός μίας εξαιρέσεως, αυτής της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας- έχει συμφωνήσει επί του θεμελίου της Βίβλου, επί της οποίας έχουν παραληφθεί πολλά τμήματα της Ελευθεροτεκτονικής Συμβολικής».
- «Σ΄ όλο τον πλούσιο συμβολισμό του αρχαίου τεκτονισμού, επικρατούν δύο σύμβολα ή συμβολικά θέματα. Το ένα είναι η αναζήτηση του φωτός και το άλλο η εργασία για την ανοικοδόμηση του ναού. Πηγή του φωτός είναι η Βίβλος, και η μεγάλη αντιπροσώπευση της τέχνης των Τεκτόνων, ο Ναός του βασιλιά Σολομώντα».
- «...Το κτίσιμο της Ιερής Σκηνής που επακολούθησε, το σύστημα λατρείας που υϊοθετήθηκε, και η δομή της διοίκησης που αναπτύχθηκε από τον Μωϋσή, κάτω από τη θεία κατεύθυνση, ενέπνευσαν τη φυλή του και εντυπωσίασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα...».
- «...Οι Ισραηλίτες ήταν μία νομαδική φυλή, περιπλανώμενη μεταξύ Ασυρίας και Χαναάν, που τελικά εγκαταστάθηκε στην Αίγυπτο. Ήταν λοιπόν φυσικό να έχουν συγκεντρώσει πλούτο από το εμπόριό τους με τους ντόπιους των χωρών απ΄ όπου περνούσαν, αλλά και με την χαρακτηριστική εργατικότητά τους. Πιθανότατα όμως ο μεγαλύτερος πλούτος τους αποκτήθηκε λίγο πριν εγκαταλείψουν την Αίγυπτο». Απορίας άξιον, που είδαν οι τέκτονες «χαρακτηριστική εργατικότητα» να διακρίνει τους εβραίους, αφού αυτοί μόνο για παρασιτικές και δόλιες δραστηριότητες διακρίνονταν. Έπειτα, ως προς τον πλούτο που απέκτησαν στην Αίγυπτο, δεν μας αναφέρουν πόθεν προήλθε, απλά διότι αποτελούσε προϊόν μαστροπείας και ανομημάτων...
- «Αναμφισβήτητα, ο Ναός του Σολομώντα, ήταν η μεγαλύτερη και δαπανηρότερη κατασκευή που ποτέ ανηγέρθη και αφιερώθηκε στη λατρεία του Αληθινού Θεού...». Ώστε έτσι λοιπόν! Τύφλα νάχουν τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου, μόνο ο σολομώντειος ναός αξίζει! Όσον αφορά τον «Αληθινό Θεό», ή Μ.Α.Τ.Σ., ένα μόνο λέμε: «Χαίρε Ιουδαιοχριστιανικέ Ιεχωβά, οι τέκτονες σε προσκυνούν!».
- «Οι κολώνες του ναού σχημάτιζαν ένα ενδιαφέρον αρχιτεκτονικό κατασκεύασμα... Η αριστερή κολώνα είχε το όνομα Μποάζ, από το ό-

νομα του προπάππου του Δαυίδ, προφήτη και βασιλιά του Ισραήλ. Η δεξιά κολώνα είχε το όνομα Τζακίν, από το όνομα του Μεγάλου Αρχιερέα που ιερούργησε κατά την καθιέρωση του ναού». Και σε άλλο σημείο, αναφέρεται: «Ο Ναός της Ανθρωπότητας, στην ουράνια Ιερουσαλήμ, ήταν και παραμένει ο σκοπός όλων των τεκτόνων».

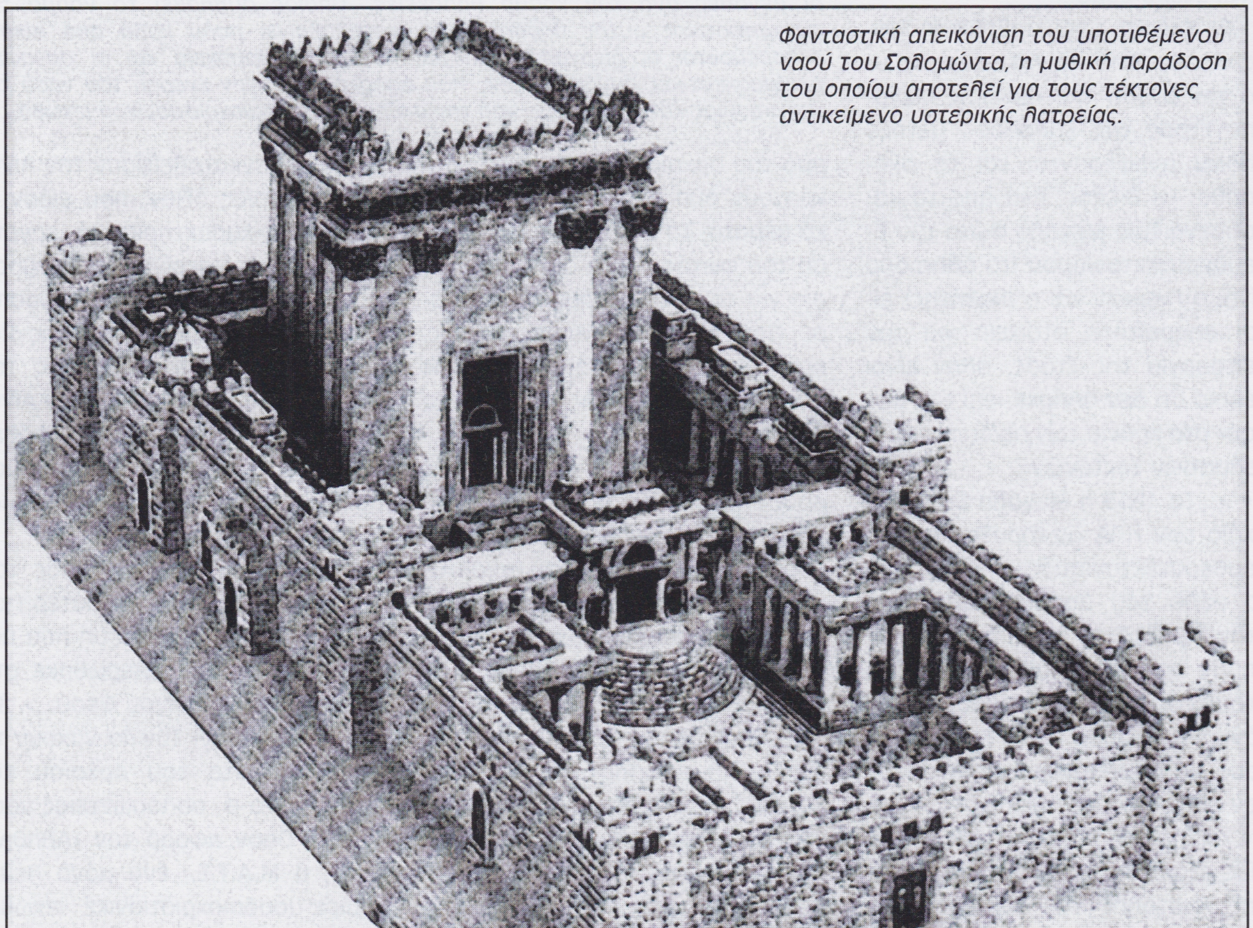
Καταλήγοντας, οι τέκτονες δίνουν το θρησκευτικό στίγμα τους: «Γιατί ο Τεκτονισμός γνωρίζει εκείνο που οι πολλοί ξεχνούν: Ότι, δηλαδή, θρησκείες υπάρχουν πολλές, αλλά πίστη μία: Η ύπαρξη ενός μοναδικού Θεού, Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος», ο οποίος επειδή είναι «βιβλικών προδιαγραφών» (μιας και οι τέκτονες θεωρούν την Βίβλο αναπόσπαστο εγχειρίδιο των τελετουργικών εργασιών τους), δεν πρόκειται περί άλλου από τον απεχθή ιουδαιοχριστιανικό Ιεχωβά...

Ο Γνώμονας με τον Διαβήτη περικλείουν-θέτουν υπό την αιγίδα τους το άστρο του Δαυϊδ-σύμβολο του ιουδαϊσμού, την ημισέληνο, σύμβολο του ισλαμισμού και τον σταυρό, σύμβολο του χριστιανισμού. Όλες οι εβραιογενείς θρησκείες, υπό την σκέπη της παλαιάς διαθήκης και της Μεγάλης Στοάς, του κράτους του Ισραήλ και ο νοών νοείτω...

Αυτά λοιπόν περί τεκτόνων, και δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά, αφού το σύστημά τους, όπως και η φιλοσοφία τους, είναι βαθειά εβραϊκή, έστω και εάν χρησιμοποιεί σε κάποια τυπικά της ή άλλες εργασίες της, έννοιες και ονόματα ελλήνων φιλοσόφων και μυστών, προς συγκρητιστική συγχώνευση-ισοπέδωση των πάντων και παραπλάνηση...

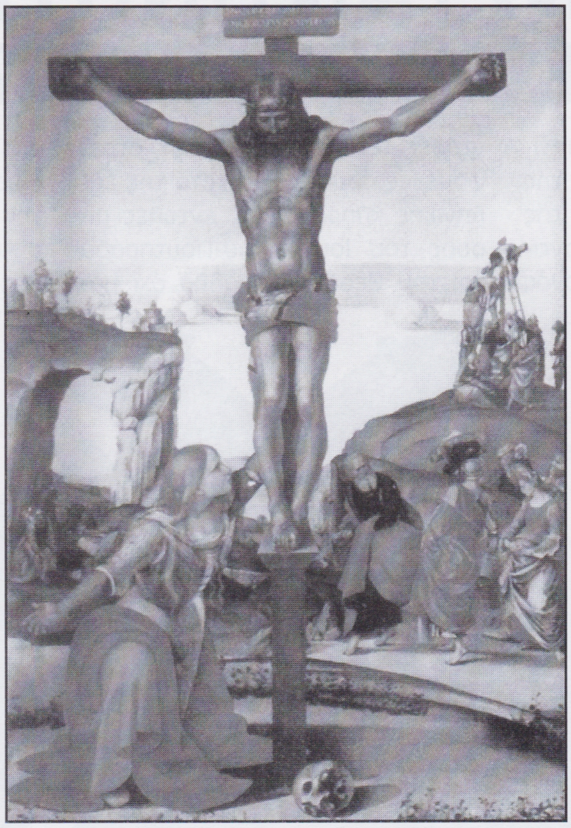
Η μεγάλη αυτή αλήθεια, εμφαίνεται και συμβολικά στην επίσημη σφραγίδα της «Μεγάλης Στοάς του Κράτους του Ισραήλ» (προσέξατε τη διατύπωση, ωσάν να συντηρεί το ίδιο το κράτος την στοά, άρα είναι κρατική), όπου παρουσιάζονται υπό την αιγίδα του γνώμονα και του διαβήτη, τα σύμβολα των τριών μεγάλων μονοθεϊστικών θρησκειών, που όλως «τυχαίως» είναι εβραιογενείς με κοινό άξονα και σημείο αναφοράς τους την Παλαιά Διαθήκη...

Φανταστική απεικόνιση του υποτιθέμενου ναού του Σολομώντα, η μυθική παράδοση του οποίου αποτελεί για τους τέκτονες αντικείμενο υστερικής λατρείας.

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Από τον
Γεώργιο Γρηγορομιχελάκη

Η αλήθεια δεν απαιτεί την πίστη. Οι Επιστήμονες δεν συναθροίζονται κάθε Κυριακή πρωϊ για να τραγουδήσουν τον Ύμνο στην Βαρύτητα ή να ψάλλουν το απολυτίκιο του Αγίου Δημοκρίτου. Εάν συνέβαινε κάτι τέτοιο τότε θα αρχίζαμε να υποψιαζόμαστε πως οι επιστήμονες δεν έχουν μεγάλη εμπιστοσύνη στις θεωρίες τους.

Αντίθετα με αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν, η πίστη στον Θεό δεν είναι ούτε αρετή ούτε δικαιοσύνη. Ούτε είναι απόδειξη ευφυΐας ή ακεραιότητας. Η πίστη σε οτιδήποτε είναι ένδειξη άγνοιας και έλλειψης πολιτισμού.

Η πίστη στον Θεό δεν κάνει κανέναν απολύτως καλό. Αντιθέτως είναι η αιτία πολέμων και συγκρούσεων εδώ και δύο χιλιετίες. Σχεδόν κάθε στρατός πίστευε πως ο Θεός των χριστιανών ή των μουσουλμάνων, ο Ιεχωβάς δηλαδή, βρισκόταν στο πλευρό του. Κάθε χριστιανικό δόγμα που κέρδιζε μία μάχη πίστευε πως ο Θεός του του παραχώρησε τη νίκη, ενώ αν έχανε, πίστευε πως τον εγκατέλειψε.

Μία τέτοια πίστη είναι καθαρός εγωϊσμός. Κάθε στρατός που πιστεύει πως ο Θεός βρίσκεται στο πλευρό του κάνει λάθος. Ας φανταστούμε για παράδειγμα τον Ελληνο-ιταλικό πόλεμο. Σε λαϊκές εικονογραφήσεις βλέπουμε τον Ελληνικό Στρατό προστατευόμενο από την Παναγία.

Ο Ελληνικός όμως στρατός πολεμούσε εναντίον ενός άλλου χριστιανικού στρατού, των Ιταλών. Ποιος προστάτευε τους Ιταλούς; Ας υποθέσουμε πως τους προστάτευε ο Ιεχωβάς, ο πατέρας. Δηλαδή με άλλα λόγια, η Αγία Τριάδα διασπάστηκε και οδηγήθηκε σε εμφύλιο πόλεμο;

Η πίστη ενός πιστού στον Ιεχωβά, στον γιό του ή την μητέρα του γιού του, στους Αποστόλους ή στους αγίους δεν τους κάνει πραγματικούς. Ο μόνος τρόπος που οι πιστοί μπορούν να κάνουν έναν Θεό αληθινό, είναι να δολοφονήσουν ή να προσηλυτίσουν τους άλλους στον εγωϊστικό φυλετικό Θεό τους.

Άσχετα από το πόσο δυνατά πιστεύει κανείς σ΄ αυτόν τον Θεό δεν τον κάνει αληθινό. Η αλήθεια δεν έχει ανάγκη από πίστη. Η πίστη είναι εντελώς άσχετη από την αλήθεια και δεν αποδεικνύει τίποτε. Η τυφλή πίστη είτε στον Θεό είτε σε οτιδήποτε άλλο δεν είναι μόνο κάτι γελοίο και ανώριμο, αλλά είναι και επικίνδυνο.

Και αυτό αποδεικνύεται από τα χιλιάδες εγκλήματα που διέπραξαν οι οπαδοί του ειρηνοποιού Ιησού. Ένας Θεός που σε αποξενώνει από τον εαυτό σου, δεν είναι καθόλου ενάρετος. Αντιθέτως. Πρόκειται για μία συμπεριφορά ταπεινή που αποδεικνύει την έλλειψη ευφυΐας.

Κανένα άτομο που είναι βυθισμένο στην πίστη και στην ψευδαίσθηση δεν μπορεί να είναι ολοκληρωμένο, ούτε κύριος του εαυτού του. Κάθε τέτοιο άτομο γίνεται παίγνιο του ιερατείου, δεν μπορεί να σκεφθεί μόνο του και το χειρότερο αισθάνεται περήφανο που έχει έναν ψυχοπολιτικό να τον ελέγχει, είτε αυτός ονομάζεται «πνευματικός», είτε εξομολόγος.

Για χρόνια προσπαθώ να αποδείξω το αυτονόητο. Στα τρία μου βιβλία «Το βιβλίο που η Εκκλησία σου δεν θέλει να διαβάσεις», «Δεκαπέντε Εσταυρωμένοι και Αναστημένοι Σωτήρες» και «Βίοι Αγίων, Πρότυπα προς Αποφυγήν», έχω αποδείξει με λεπτομερή τρόπο την παραφροσύνη των θρησκευτικών πεποιθήσεων που είναι επιβεβλημένες.

Πιστεύω πως η γνώση είναι επιστήμη. Η απόκτηση της γνώσης μπορεί να γίνει με την μελέτη, τον διαλογισμό, την εμπειρία και όχι μέσω κάποιας πίστης. Δεν υπάρχει κανένας προσωπικός Θεός ζωντανός που όμως είναι ταυτόχρονα και νεκρός, που έχει ανάγκη την πίστη ή θέλει να τον υπερασπιστούμε.

Δεν είναι δυνατόν να προσβάλλουμε ή να βλασφημίσουμε κάτι που δεν υπάρχει. Αντιθέτως βλασφημία είναι το να συμπεριφέρεται το ανεξέλεγκτο ιερατείο στα άτομα, σαν να ήταν αγέλη προβάτων και να έχει το θράσος να τους αποκαλεί «ποίμνιο».

Η συμπεριφορά αυτή όχι μόνο δεν είναι δίκαιη αλλά είναι και προσβλητική. Δίκαιο είναι να θεωρούμε ολόκληρο τον κόσμο θείο και μεγαλειώδη.

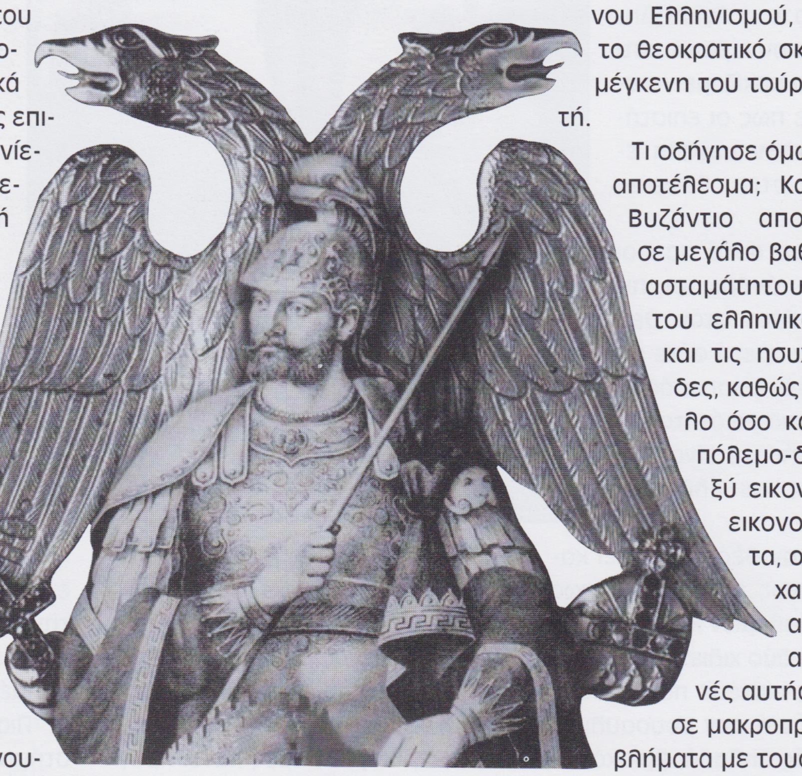
Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Κατά τον μήνα Μάϊο, ο Ελληνισμός θρηνεί την απώλεια της Βασιλεύουσας και μαζί της τον χαμό ολόκληρης της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Είναι γεγονός ότι η αυτοκρατορική δομή του κράτους εκείνου δεν ανταποκρινόταν για μεγάλα χρονικά διαστήματα στα όνειρα και τις επιδιώξεις του Ελληνισμού. Η ανίερη σύμπλευση της πολιτικής εξουσίας με την εκκλησιαστική θεοκρατική κάστα και με καταλύτη τον πολυεθνικό χαρακτήρα της αυτοκρατορίας, είχαν δημιουργήσει μία δυσμενή κατάσταση για τον ελληνικό πληθυσμό του Βυζαντίου. ΄Ομως μέσα στα πλαίσια αυτού του κρατικού μορφώματος δεν έπαυσε να ανασαίνει και να επιβιώνει, άλλοτε υπό διωγμό και άλλοτε δημιουργικά, το γένος των Ελλήνων.

Η πτώση της Κωνσταντινουπόλεως και τα όσα επακολούθησαν τις επόμενες δεκαετίες, οροσήμαναν την κατάρρευση του Μεσαιωνικού Ελληνισμού και την υποδούλωσή του για 4 περίπου αιώνες στον οθωμανό δυνάστη. Ποιά τα αίτια όμως της πτώσεως αυτής και ποιοί παράγοντες συνετέλεσαν σε αυτό το τραγικό αποτέλεσμα;

Κατ΄ αρχήν να διευκρινήσουμε ότι η κατάρρευση της Κωνσταντινουπόλεως έλαβε χώρα σε μία περίοδο κατά την οποία είχε αρχίσει να συντελείται μία πνευματική και ιδεολογική διεργασία για την επανελλήνιση της Αυτοκρατορίας, καθ΄ ότι η ελληνικότητα είχε απωλεσθεί με το Διάταγμα της Ανεξιθρησκείας των Μεδιολάνων, έργο του Κωνσταντίνου, με τις ανθελληνικές εντολές «΄Ες έδαφος φέρειν», στρεφόμενες δολοφονικά κατά της ελληνικής κληρονομιάς, εντολές μίσους του Ιουστιανού-Γιουτπράδα και του Θεοδοσίου, αλλά όχι μόνον. Ενώ ο όρος «΄Ελλην» που από τους ιουδαιοχριστιανούς είχε προσλάβει θρησκευτικό και μόνο περιεχόμενο, άρχιζε να ανακτά την εθνική του σημασία και στον Μυστρά ο Γεώργιος Πλήθων-Γεμιστός έθετε τις βάσεις για μία Ελληνική Πολιτεία κατά τα πρότυπα του Πλάτωνος, σε εξελιγμένη όμως μορφή, τα σύννεφα που έφερναν μαζί τους τα εχθρικά στίφη των οθωμανών κατακτητών ολοένα και σκέπαζαν απειλητικά την αυτοκρατορία, ή ότι τουλάχιστον απέμενε πλέον από αυτήν.

Η ηρωϊκή μορφή του έσχατου Βυζαντινού αυτοκράτορα, Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ο οποίος έπεσε μαχόμενος υπέρ βωμών και εστιών.

Συνεπεία όλων αυτών, η πτώση της Βασιλεύουσας ανέκοψε την διεργασία επανελληνίσεως, εκείνη την μεγάλη πορεία που είχε αρχίσει ο Αυτοκράτορας Ιουλιανός και άλλες μεγάλες μορφές του διωκόμενου Ελληνισμού, επιφέροντας το θεοκρατικό σκότος και την μέγκενη του τούρκου κατακτητή.

Τι οδήγησε όμως σε αυτό το αποτέλεσμα; Κατ΄ αρχήν το Βυζάντιο αποδυναμώθηκε σε μεγάλο βαθμό από τους ασταμάτητους διωγμούς του ελληνικού στοιχείου και τις ησυχαστικές έριδες, καθώς και τον μεγάλο όσο και μακραίωνο πόλεμο-διαμάχη μεταξύ εικονολατρών και εικονομάχων. ΄Επειτα, ο πολυεθνικός χαρακτήρας της αυτοκρατορίας και το αχανές αυτής, δημιούργησε μακροπρόθεσμα προβλήματα με τους φόρου υποτελείς λαούς.

΄Οταν αυτοί οι λαοί εξεγέρθηκαν, διάφοροι κατά καιρούς αυτοκράτορες, προκειμένου να κατάστείλουν τις εξεγέρσεις, κάλεσαν σε βοήθεια, εν είδει μισθοφορικού στρατού, τις αγέλες των οθωμανών μογγολότουρκων. Αυτοί ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή με τα πλούσια εδάφη της βυζαντινής αυτοκρατορίας, γνώρισαν δηλαδή από τα βάθη της Ανατολής έναν κόσμο που ολότελα αγνοούσαν. ΄Ετσι «άνοιξε η όρεξή τους» και είδαν να διανοίγεται εμπρός τους ένας ορίζοντας επικερδής και ελκυστικός, δεδομένου ότι αυτοί ήταν φορείς δυνάμεως, ικανής σταδιακά να επιβληθεί στο ολοένα και περισσότερο αδύναμο Βυζάντιο. Με την πά-

ροδο του χρόνου άρχισαν ολοένα και περισσότερο να αποθρασύνονται και σταδιακά να κατακτούν εδάφη της παραπαίουσας αυτοκρατορίας, φθάνοντας κάποια στιγμή να πολιορκούν τα τείχη της ίδιας της πρωτεύουσάς της.

Ευθύνη τεράστια έχουν συνεπώς πολλοί βυζαντινοί αυτοκράτορες οι οποίοι απερίσκεπτα άνοιξαν το πεδίο στους επίδοξους κατακτητές τούρκους. Έπειτα, σημαντική είναι η ευθύνη της Δύσεως και ακόμη περισσότερο της κοσμικής εκκλησίας. Η δύση, είχε αποδυναμώσει την βυζαντινή αυτοκρατορία, ήδη από το 1204, επιφέροντας μέσω των σταυροφοριών της, την κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως και την λεηλασία απ΄ άκρου εις άκρον αυτής και όχι μόνον. Είναι γεγονός ότι από τότε άρχισε η αντίστροφη μέτρηση, καθ΄ ότι το Βυζάντιο ουδέποτε συνήλθε απ΄ αυτό το κτύπημα. Πέραν όμως τούτου, τεράστιες για να μην πω ολέθριες, είναι οι εγκληματικές ευθύνες της εκκλησίας. Η λεγόμενη ορθόδοξη εκκλησία, ενώπιον του διλήμματος να προβεί σε ένωση με την Καθολική-δυτική εκκλησία καθυποτασόμενη σε αυτή, ώστε να εξασφαλισθεί βοήθεια της Δύσεως έναντι των εισβολέων τούρκων, προτίμησε να διατηρήσει την ανεξαρτησία της και τα απορρέοντα απ΄ αυτήν εξουσιαστικά και οικονομικά προνόμια, παρά να υποταχθεί για το καλό του γένους. «Προτιμότερον ειδέναι φακιόλιον τούρκου παρά τιάρα λατινική» έλεγαν οι εκκλησιαστικοί παράγοντες, καθιστώντας σαφές ότι θα αρνηθούν πάσει θυσία την Ένωση των Εκκλησιών, αφού γι΄ αυτούς η διατήρηση της εξουσίας και πρωτοκαθεδρίας τους, προείχε του εθνικού συμφέροντος και μάλιστα καταφανώς.

Αλλά οι εκκλησιαστικοί δεν αρκέσθηκαν σε αυτή την αδιάλλακτη στάση τους. Προχώρησαν παραπέρα, σε κάτι πολύ επαίσχυντο. Έχοντας συνάψει μυστική συμφωνία με τον Μωάμεθ τον Πορθητή, με αντάλλαγμα την σωματική τους ακεραιότητα και την διασφάλιση των

Το δεσποτάτο του Μυστρά, απ΄ όπου ξεκίνησε ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος για να εγκαθιδρυθεί Βυζαντινός αυτοκράτορας, γνωρίζοντας ότι έχει την τραγική ιδιότητα να είναι και ο τελευταίος...

περιουσιών και των λοιπών προνομίων που διατηρούσαν, καλλιέργησαν επί σειράν ετών, εν είδει «πέμπτης φάλαγγος», ένα πνεύμα και ένα κλίμα νοσηρής ηττοπάθειας. «Είναι θέλημα Θεού η Πόλις να τουρκέψει» ψέλλιζαν, επιχειρώντας να εμφανίσουν την πτώση της Βασιλεύουσας ως τετελεσμένο και μάλιστα θεόσταλτο συμβάν, αποτρέποντας κατ΄ αυτό τον τρόπο και αποθαρρύνοντας τους βυζαντινούς να αγωνισθούν υπέρ βωμών και εστιών.

Μάλιστα, την κρίσιμη περίοδο που προηγήθηκε της πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, ενώ ο ηρωϊκός Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Παλαιολόγος έκανε έκκληση σε κάθε δυνάμενο να φέρει όπλα να αγωνισθεί μέχρις εσχάτων στην τελική μάχη, 100.000 περίπου άλκιμοι νέοι είχαν ενδυθεί το μοναχικό σχήμα και ραχάτευαν στα μοναστήρια του Βυζαντίου, προκειμένου να αποφύγουν την στράτευση και πλανημένοι από τα ηττοπαθή και αποτρεπτικά λόγια της εκκλησίας. Ήταν αυτοί οι μοναχοί και χριστιανοί ιερείς, οι πρώτοι αντιρρησίες συνειδήσεως και όχι οι αναρχικοί του σήμερα που στο κάτω-κάτω της γραφής είναι δεδηλωμένοι διεθνιστές, οπότε δεν αναμένει κανείς απ΄ αυτούς κάποια εθνικοπατριωτική πράξη.

Ενώ οι έσχατοι πολεμιστές έχυναν το αίμα τους και έδιναν την ζωή τους στους προμαχώνες της Κωνσταντινουπόλεως, κάποιοι ρασοφορεμένοι μισέλληνες, του Γενναδίου Σχολαρίου πρωτοστατούντος, έκλειναν και επισφράγιζαν ανίερες συμφωνίες με τον επερχόμενο δυνάστη του Ελληνισμού. Αξίζει ακόμη να σημειωθεί ότι όταν η Πελοπόννησος και η Στερεά Ελλάδα είχαν αποστείλει τον αρματωλό Ράλ-

λη με 300 πολεμιστές σε βοήθεια της Κωνσταντινουπόλεως νωρίτερα, ο εβραίος πρωθυπουργός Απόκαυκος και η εκκλησία φρόντισε να τους δολοφονήσει και μάλιστα εντός εκκλησιαστικού χώρου, προκαλώντας την μήνη της κυρίως Ελλάδας και ιδιαίτερα της Πελοποννήσου, με αποτέλεσμα την ύστατη ώρα άπαντες να είναι αρνητικοί και απρόθυμοι να βοηθήσουν.

Τέλος, καίριο ρόλο διαδραμάτισαν στην άλωση της Βασιλεύουσας, οι πανούργοι και μισέλληνες εβραίοι. Η Κερκόπορτα που βρέθηκε μισάνοιχτη ανήκε στην εβραϊκή συνοικία της Πόλεως, ενώ ο Ουρβανός που βομβάρδιζε και προκαλούσε ρήγματα στα τείχη με την λεγόμενη μπομπάρδα, ήταν επίσης εβραϊκής καταγωγής. Όταν επήλθε η πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, οι εβραίοι συγκέντρωσαν, με τις ευλογίες των τούρκων, χιλιάδες γυναικόπεδα και τα πούλησαν στα σκλαβοπάζαρα, την ίδια στιγμή που οι χριστιανοί παπάδες όλων των βαθμίδων συγκροτούσαν τον διοικητικό μηχανισμό των κατακτητών και εισέπραταν για λογαριασμό τους φόρους...

Ο ρόλος του καθενός και η ιστορική του ευθύνη είναι πέρα για πέρα ξεκάθαρη και δεδομένη. Όσο υφίστανται ανοικτές κερκόπορτες από εσωτερικούς εχθρούς (κόμματα-πρακτορεία, εβραίους που παριστάνουν τους Έλληνες πολίτες, διεθνιστική εκκλησία και πολυεθνικά συμφέροντα), όσο ο λαός δεν έχει εθνική-φυλετική συνείδηση και επίγνωση της αποστολής του, τόσο η Αιωνία Ελλάς θα ματώνει, θα συρρικνώνεται, θα κατακτάκται, ακόμη και εάν αυτής ηγούνται αδιάλλακτες και ηρωϊκές φυσιογνωμίες, όπως εκείνη του ηρωομάρτυρα της Φυλής Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Μία ηγετική φυσιογνωμία που αν και γνώριζε ότι πέπρωται να είναι ο τελευταίος Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, όχι μόνο δεν αποποιήθηκε των ευθυνών του, αλλά έπεσε επί των επάλξεων μαχόμενος, αφού εξάντλησε κάθε δυνατότητα αμύνης και εμψυχώσεως πληθυσμού και μαχητών.

Δεν θα ήταν καθόλου υπερβολικό να παρομοιάσουμε τον Κ. Παλαιολόγο με έναν μεσαιωνικό Λεωνίδα, αφού παρά το γεγονός ότι οι τούρκοι του πρόσφεραν και χλιδή και διαφυγή, εκείνος προτίμησε την ένδοξη θυσία και τον συνεπή στα ιδανικά της Πατρίδας θάνατο από την φυγή και την ατίμωση. Γι'αυτή και μόνο την απόφασή του, ο Ελληνισμός αιώνια θα τον ευγνωμονεί και θα τον τιμά...

Επτά αιώνες μετά την πτώση της Βασιλεύουσας, οι εχθροί είναι και πάλι οι ίδιοι και απαράλλακτοι. Οι ίδιοι εχθροί του Ελληνισμού απεργάζονται όπως και τότε, τον θάνατο της Πατρίδας και του Γένους μας. Οι εβραίοι με υπονόμευση, η εκκλησία καταγγέλλοντας τον Εθνικισμό και τον Εθνοφυλετισμό ως Αίρεση, προάγοντας τον θρησκευτικό και πνευματικό εξιουδαϊσμό, τον κιναιδισμό και την διαφθορά, οι πολιτικοί προδίδοντας τα δίκαια της Πατρίδας και οι τούρκοι επωφθαλμιώντας μία νέα άλωση-εισβολή. Μπορεί οι συνθήκες να άλλαξαν επιφανειακά, οι τούρκοι, οι εβραίοι, η εκκλησία, είναι οι ίδιοι και απαράλλακτοι κίνδυνοι που μας απειλούν με εθνικό αφανισμό. Ας αντλήσουμε από το τραγικό αυτό γεγονός του 1453 τα αναγκαία συμπεράσματα, γιατί οι συγκυρίες είναι κρίσιμες και η έσχατη τραγωδία, αν δεν αντιδράσουμε, προδιαγράφεται εφιαλτική. Το 1453 ειπώθηκε «Εάλω η Πόλις». Όπου να'ναι θα ακούσουμε το σπαρακτικό ΕΑΛΩ Η ΕΛΛΑΣ... Αν θελήσουμε να επιβιώσουμε, ας αφυπνισθούμε και ας αγωνισθούμε...

Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

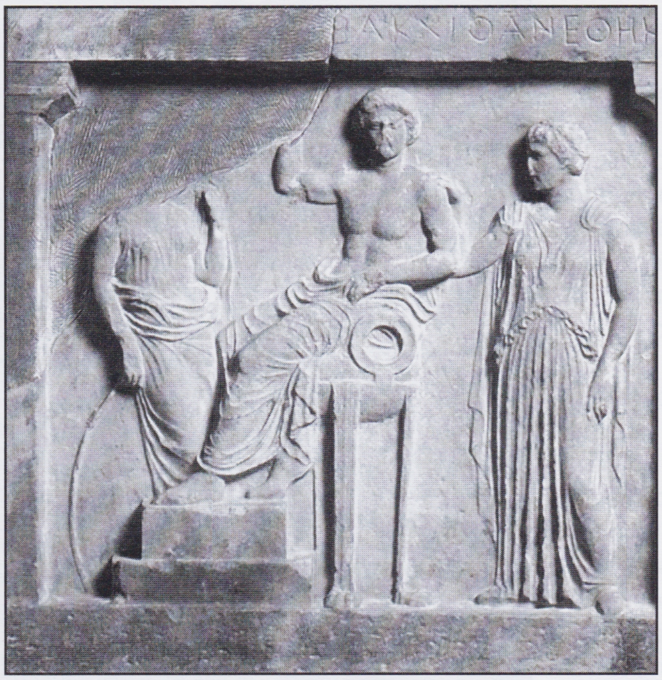
ΚΕΝΤΡΑ ΤΥΠΟΥ

Το Πρακτορείο Διανομής Τύπου ΑΡΓΟΣ ΑΕ εγκαινίασε μία σειρά Κέντρων Τύπου, ανά την χώρα. Πρόκειται για καλαίσθητα καταστήματα, εν είδει βιβλιοπωλείων, στα οποία ο αναγνώστης έχει την ευχέρεια να αναζητήσει τα έντυπα, περιοδικά ή βιβλία, της αρεσκείας του, ανά θεματικές κατηγορίες. Οι αναγνώστες μας, μπορούν, πέραν των περιπτέρων, να αναζητούν το περιοδικό και τις Εκδόσεις του «Απολλωνείου Φωτός» και στα ακόλουθα σημεία πωλήσεως/Κέντρα Τύπου ανά την χώρα:

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΡΗΤΗΣ (Ν. Πλαστήρα 1), **ΑΓΡΙΝΙΟ** (Βότση 15), **ΑΙΓΙΝΑ** (Σπ. Ρόδη και Πηλέως), **ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ** (Ερμού 68), **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ** (Λ. Δημοκρατίας 363), **ΑΡΤΑ** (Σκουφά 44), **ΒΟΛΟΣ/Ν. ΙΩΝΙΑ** (Λ. Ειρήνης), **ΒΟΝΙΤΣΑ** (Ε. Βενιζέλου 63), **ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΗ** (Ιουστινιανού 8), **ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ** (Πλ. Δημαρχείου1), **ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ** (Κ. Λουκάρεως και Μπιτζανίου), **ΙΣΤΙΑΙΑ** (Ιστιαία), **ΙΩΑΝΝΙΝΑ** (Γρ. Σακκά 13), **ΚΑΒΑΛΑ** (Ερ. Σταυρού 34), **ΚΑΛΑΜΑΤΑ** (23ης Μαρτίου 6), **ΚΑΛΛΟΝΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ** (Καλλονή), **ΚΑΜΕΝΑ ΒΟΥΡΛΑ** (Γερ. Βασιλειάδη 59), **ΚΑΤΕΡΙΝΗ** (Ειρήνης 2), **ΚΟΖΑΝΗ** (Γωνία Αριστοτέλους και Τζόνσον), **ΚΟΜΟΤΗΝΗ** (Πλατεία Ειρήνης), **ΚΟΡΙΝΘΟΣ** (Εθν. Αντιστάσεως 12), **ΚΩΣ** (Β. Παύλου 2), **ΛΗΜΝΟΣ** (Μύρινα), **ΛΙΒΑΔΕΙΑ** (Μπουφίδου 24), **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** (Πλ. 25ης Μαρτίου), **ΜΑΛΙΑ ΚΡΗΤΗΣ** (Υπολοχαγού Ζαχαριάδη 1), **ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ** (Χαριλάου Τρικούπη 26), **ΜΟΙΡΕΣ ΚΡΗΤΗΣ** (Μοίρες), **ΜΥΚΟΝΟΣ** (Αγ. Τριάδος 25), **ΜΥΤΙΚΑΣ** (Αγ. Νικολάου), **ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ** (Τζαβέλα και Αγελάου 38), **ΝΑΥΠΛΙΟ** (Σιδηράς Μεραρχίας 24), **ΞΑΝΘΗ** (Καραολή και Σμύρνης), **ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟ** (Ιωάννου Ιωάνου 123), **ΟΡΕΣΤΙΑΔΑ** (Βασ. Κωνσταντίνου 152), **ΠΑΡΓΑ** (Μπάγκα 16), **ΠΑΤΡΑ** (Κατάστημα New Stand/Αγ. Ανδρέου 77, Σούπερ Μάρκετ Carrefour/Περιοχή Περιβόλα), **ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ** (Β. Κωνσταντίνου 2), **ΡΕΘΥΜΝΟ ΚΡΗΤΗΣ** (Μουάτσου 46), **ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ** (Καμαριώτης), **ΣΚΙΑΘΟΣ** (Νυμφώνων και Παπαδιαμάντη), **ΣΚΟΠΕΛΟΣ** (Σκόπελος), **ΣΠΕΤΣΕΣ** (Ντάπια), **ΤΗΝΟΣ** (Β. Κωνσταντίνου 1), **ΤΡΙΠΟΛΗ** (Πλ. Αγίου Βασιλείου 3), **ΦΛΩΡΙΝΑ** (Μεγ. Αλεξάνδρου 1), **ΧΑΛΚΙΔΑ** (Φαρμακίδου 14), **ΧΙΟΣ** (Ελ. Βενιζέλου 9), **ΨΑΧΝΑ ΕΥΒΟΙΑΣ** (Μητροπόλεως 4).

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΝΟΜΟΘΕΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Από τον
Θεόδωρο Παπουλάκο
Νομικό

Ο Αθηναίος νομοθέτης, φιλόσοφος, ποιητής και άρχων με απόλυτη εξουσία των Αθηνών, ένας των επτά σοφών της αρχαιότητος, ζήσας το 630-560 π.Χ., οργάνωσε, το 604 π.Χ., την πολιτεία των Αθηνών και εθέσπισε την αρχή των «ένδεκα», οι οποίοι είχαν την εξουσία να επιβάλλουν την θανατική ποινή στους κλέπτες, λωποδύτες, ληστές και άρπαγες και να εποπτεύουν των φυλακών και των θανατικών εκτελέσεων.

Αφαίρεσε στην Βουλή, που ίδρυσε ο ίδιος και συνέκειτο από 400 μέλη, το δικαίωμα να επιβάλλει την ποινή του θανάτου.

Ο ανθρωποκτόνος νόμος του Δράκοντος επέζησε και κατά την ηγεμονία του Σόλωνος και ξαναγράφηκε επί λίθου. Τούτο το γεγονός καταδεικνύει την εμφανώς εδραία, σταθερή, μόνιμη και ασφαλή αντίληψη του κόσμου για το έγκλημα.

Η προαγωγεία και εκπόρνευση μιας ελεύθερης γυναικός, η αποπλάνησή της δηλαδή, με την μεσολάβηση κάποιου για να την φέρει σε επικοινωνία με ένα άνδρα για αθέμιτες ερωτικές σχέσεις, και η αποδοχή πληρωμής γι' αυτό το προξενιό, εθεωρείτο προσβλητική πράξη τιμωρούμενη από τον νόμο του Σόλωνος με πρόστιμο 20 δραχμών.

Αλλά τον πέμπτο π.Χ. αιώνα ο νόμος κείται και διαλαμβάνει την ποινή του θανάτου, όπως αναφέρει ο Ρήτωρ Αισχύνης και ο αρχιερέας Πλούταρχος στο έργο του «Σόλων» στον κύκλο των «Βίων Παραλλήλων» των μεγάλων ανδρών.

Η ιεροδουλεία και η πορνεία, η γυναίκα που παρεδίδετο επί χρήμασι σε άνδρα προς συνουσία, δεν ήτο άνομη· ο ιδιοκτήτης του πορνείου, του οίκου ανοχής, δεν θα μπορούσε να ενοχοποιηθεί για προαγωγεία και μαστροπεία, ότι εκπορνεύει και προάγει στην πορνεία γυναίκες, κατά την ισχύουσα σήμερα νομοθεσία.

Ο Σόλων εισήγαγε τον θεσμό των Εφετών, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου, που συναποτελείτο από 400 μέλη. Ο Σόλων ήτο φλογερός εραστής της συνεχούς εκπαιδεύσεως, ως αυτή προάγεται και πραγματώνεται στις προηγμένες βιομηχανικά και τεχνολογικά χώρες με προγράμματα διαρκούς παιδείας και μαθήσεως, και διετύπωσε την εξαιρετική αρχή: όσο γηράσκω, τόσο πάντοτε μαθαίνω. («Γηράσκων αεί διδασκόμενος»).

Θεωρούσε την παιδεία ως ύψιστο πολιτικό ενδιαφέρον και σκοπό, τουτέστιν την σύμμετρη και αρμονική διαμόρφωση της ψυχής, του σώματος και του νου του ανθρώπου (καλοσύνη, ευγένεια και τιμιότητα), την αρετή του σώματος και της ψυχής.

Μελαγχολικά παρατηρούμε την σαφή έλλειψη τέτοιας παιδείας και αγωγής στα σύγχρονα σχολεία. Αυτή η απαθανατισμένη πίστη του Σόλωνος, βαρύτατη κληρονομιά και παρακαταθήκη για την οικουμένη και για μας τους Έλληνες ιδιαίτερα, πρέπει να αποτελέσει τον κανόνα, τον φάρο, την πυξίδα και την φρυκτωρία για την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος.

Ο Σόλων πρέσβευε ότι η έρις, η φιλονεικία, η διχόνοια, η διχοστασία, η διαφωνία είναι ο γόνιμος σπόρος, ο προάγγελος, ο πρόδρομος, το κατώφλι της δημαγωγίας και της τυραννίας.

Και η αρχαία και η νέα Ελλάδα ανέθρεψε αναριθμήτους δημαγωγούς, λαοπλάνους, αρχομανείς, εθελόδουλους στα ξένα συμφέροντα, και ηγουμενίσκους, που βεβήλωσαν την ελευθερία και την αξιοπρέπεια των πολιτών τους, όπως απροσμέτρητοι αδίστακτοι ηγέτες εξαπάτησαν, απάτησαν και εφενάκισαν τους λαούς άλλων χωρών της γης, τους οποίους υποδούλωσαν.

Ο Σόλων απήγγειλε την ελεγεία του «ΣΑΛΑΜΙΣ», προσποιούμενος τον συνήθη παράφρονα, διότι ετιμωρείτο με θάνατο ο Αθηναίος πολίτης που θα προέβαινε σε αναφορά της ιστορικής νήσου Σαλαμίνος και θα προέτρεπε την ανάκτησή της εκ μέρους των Αθηνών.

Ο Σόλων έδωσε το δικαίωμα της εφέσεως κατά της αποφάσεως του Εισαγγελέως.

Ο ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

Ο Αθηναίος πολιτικός του 6ου π.Χ. αιώνος εθέσπισε τον νόμο του οστρακισμού, ο οποίος ετέθη σε ισχύ μεθύστρον της μάχης του Μαραθώνος, το 490 π.Χ.

Οι εχθροί του Αθηναϊκού λαού, που επιβουλεύονταν τις ελευθερίες του, εξύφαιναν συνωμοσίες και σκευωρίες ανατροπής του κρατούντος πολιτεύματος, εξορίζονταν. Ο Κλεισθένης ελκύει τον θαυμασμό μας, διότι μετέτρεψε την θανατική ποινή σε εξοστρακισμό, εξορία και απομάκρυνση των συνωμοτών από την Αθήνα, αν και το μέτρο αναδίδει αποτροπιασμό.

Είναι ο πυρσός, που πρέπει να μας ποδηγετεί και οδηγεί, για την κατάλυση της εσχάτης των ποινών. Ο Κλεισθένης καθιέρωσε τον όρκο, που παρείχαν τα μέλη της Ηλιαίας, του Ανωτάτου Λαϊκού δικαστηρίου των Αθηνών, συνισταμένου από 500 μέλη, ενώπιον του οποίου έκαστος πολίτης Αθηναίος ηδύνατο να εφεσιβάλλει και να εκαλέσει και να ασκήσει έφεση.

Οι ενεργεία Δικαστές έδιναν τον ετήσιο οιωθότα όρκο τους, ότι θα διεφύλατταν το πολίτευμα των Αθηνών και θα κατεδίκαζαν σε θάνατο τον επιβουλέα τους. Δεν θα επέτρεπαν ούτε στους εξορίστους, μήτε στους καταδικασθέντες σε θάνατο να επαναπατριστούν.

Από αυτή την παρεχόμενη πληροφορία συνάγεται η ευρεία επιβολή της θανατικής ποινής, όπως άλλωστε επιβεβαιώνεται από τον κατά Τιμοκράτους λόγο του Δημοσθένους και από τον H. Hommel.

Οι υποψήφιοι για εκλογή Δικαστές της Ηλιαίας κηρύσσονταν ένοχοι προσβολής και διέτρεχαν τον κίνδυνο να καταδικασθούν σε θάνατο, αν, πριν την εκλογή τους, απέκρυπταν απατηλά, ότι δεν υπερέβαιναν το 30ο έτος της ηλικίας, ότι ήσαν οφειλέτες του Δημοσίου και είχαν χαρακτηρισθεί άτιμοι.

Εν τέλει οι Ηλιαστές απεφάσιζαν για τον οστρακισμό των πολιτών και ο θεσμός αυτός της Ηλιαίας ίσχυσε την εποχή του Σόλωνος.

Το μέτρο του οστρακισμού είναι μοναδικό, καινοπρεπές, πρωτοφανές, ανατριχιαστικό και φρικτό συνάμα στην ιστορία της ανθρωπότητας, που επινοήθηκε το 488 π.Χ., και αποσκοπούσε να θρυμματίσει, να θραύσει, να αναιρέσει, να αφανίσει, να καταστρέψει και να εξοντώσει τις κορυφές και τις εξέχουσες μορφές της Αθηναϊκής Πολιτείας.

Ο θεσμός αυτός μας θυμίζει και μας φέρει στην μνήμη το φημολογούμενο περιστατικό που έλαβε χώρα μεταξύ του Τυράννου και ενός των επτά σοφών της Αρχαιότητος Περιάνδρου της Κορίνθου και του επίσης Τυράννου της Σάμου Θρασυβούλου. Ο Περίανδρος επιθυμούσε να απαλλαγεί από τους διακεκριμένους και διαλάμποντες άνδρες της Κορίνθου και να διασφαλίσει και να διαιωνίσει την αρχή του και για αυτό το λόγο έστειλε απεσταλμένο του στον Θρασύβουλο για να του ζητήσει συμβουλή περί του πρακτέου, σχετικά με την ασφαλή και αδιάσπαστη διατήρηση της εξουσίας του.

Ο Θρασύβουλος οδήγησε τον απεσταλμένο του Περιάνδρου σε ένα αγρό σπαρμένο με σιτάρι, έτοιμο για θερισμό, και άρχισε να ακροτομεί, να κόπτει τα εξέχοντα και υψηλότερα στάχυα του σιταριού και αφού τα συνέλεξε και τα έκαμε δέμα, του τα επέδωσε και του είπε κατευοδώνοντάς τον «πήγαινε τώρα» δίχως να του διασαφηνίσει την κίνησή του. Ο σοφός Περίανδρος

κατενόησε, ότι πρέπει να θανατώνη τους υπερέχοντες πολίτες της Κορίνθου.

Τον νόμο του οστρακισμού εφήρμοσε ο Θεμιστοκλής το 487 π.Χ. Αποτρόπαιο μέσο ηθικής εξοντώσεως, οδυνηρή σκέψη προκαλεί η λέξη. Εφαρμόσθηκε από τον Θεμιστοκλή με πρώτο θύμα τον Ίππαρχο, συγγενή του Ιππία, ο οποίος αν και ως άρχων των Αθηνών, εκυβέρνησε και ηγήθη δημοκρατικά για να μη εμποδισθεί ο ίδιος (ο Θεμιστοκλής) να θέσει σε εφαρμογή και υλοποίηση τα σχέδιά του, όπως ισχυρίζεται ο C. Hignett.

Ο ΠΛΑΤΩΝ

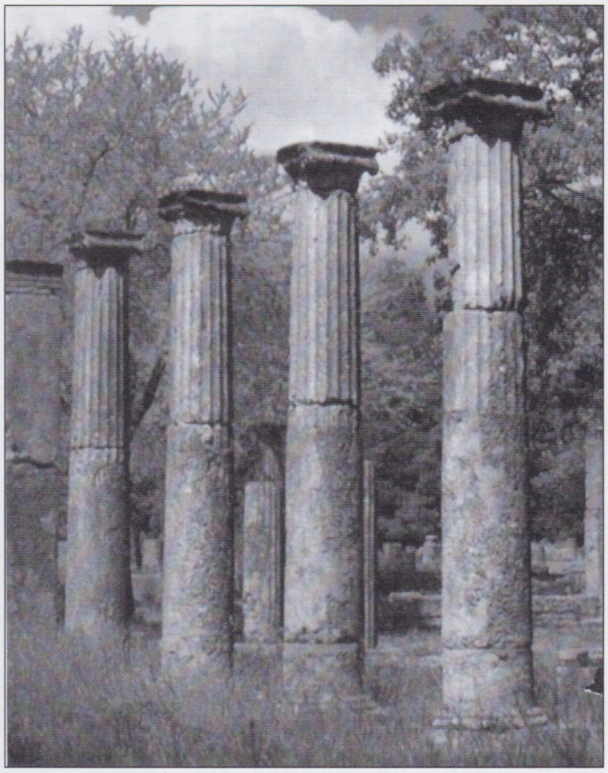
Ο Αθηναίος Φιλόσοφος Πλάτων, μαθητής του Σωκράτους, ένας των κορυφαίων φιλοσόφων της αρχαιότητος και συγγραφέων, βιοτεύσας το 428-347 π.Χ., στον ποινικό του κώδικα ως ειπείν, που περιέχεται στους «Νόμους του», το ωριμότερο και ακμαιότερο οπώρα, ύστατο φιλοσοφικό έργο του, καθορίζει και κείται την ποινή του θανάτου στις περιπτώσεις ιεροσυλίας, διαπράξεως εγκλημάτων προδοσίας και κατά των γονέων.

Στο κύκνειο άσμα του, στην εσχάτη συγγραφική δημιουργία του, ο επιφανής φιλόσοφος κήρυξε ότι ο Θεός ήτο εξ αρχής ο θεμελιωτής και ο συνθέτης των νόμων. Στον Θεό αποδίδεται η πρώτη εύρεση της συντάξεως και θεσμοθετήσεως των νόμων, «ο Θεός είληφεν την αιτίαν της των νόμων διαθέσεως».

Ο περιώνυμος φιλόσοφος ύψωσε τον νόμο και, καθώς ο πρώτος Έλλην νομοθέτης Ζάλευκος της Σικελίας έπραξε, ενεθρόνισε αυτόν, όπως προσήκε, στον θείο θρόνο του. Οι Θεοί, τιμούν τη δικαιοσύνη, εξαγγέλλει ο Όμηρος.

Στην Ιλιάδα ο Όμηρος αναφέρεται δις: «ο Δίας δίδει τους νόμους, τους θεσμούς της δίκης (της κρίσεως) στον Βασιλιά», ήτοι την θεία έμπνευση της δικαιοσύνης και ο Βασιλεύς γνωρίζει τι είναι δίκαιο.

Στη «Θεογονία» του Ησιόδου διηγείται: «όλοι βλέπουν τον Βασιλέα καθώς δικάζει το δίκαιο με σωστές και δίκαιες κρίσεις». Στο έργο του ιδίου Φιλοσόφου-ποιητού «Έργα και Ημέραι» διατυπώνεται το χωρίο: «Οι Θεοί. και μάλιστα η Παρθένα θυγάτερ του Δία Δίκη». Ο Πλάτων διεκήρυξε, πως η τιμωρία δεν είναι εκδίκηση, αλλά ικανοποίηση του δικαίου. Η Πλατωνική νομοθεσία, οι «Νόμοι» του, προέβλεπε και καθιέρωνε και επέβαλλε την κάθαρση, τον εξαγνισμό σε εκείνον, που σε άκρως τυχαίες, αθέλητες, αναπάντεχες, χωρίς πρόθεση, περιπτώσεις είχε διαδράσει και εκτελέσει ανθρωποκτονίες και φόνους στο πλαίσιο του πολέμου, διαγνοώντας τον φονευθέντα και εκλαμβανόμενο για άλλον και της αθλητικής κονίστρας.

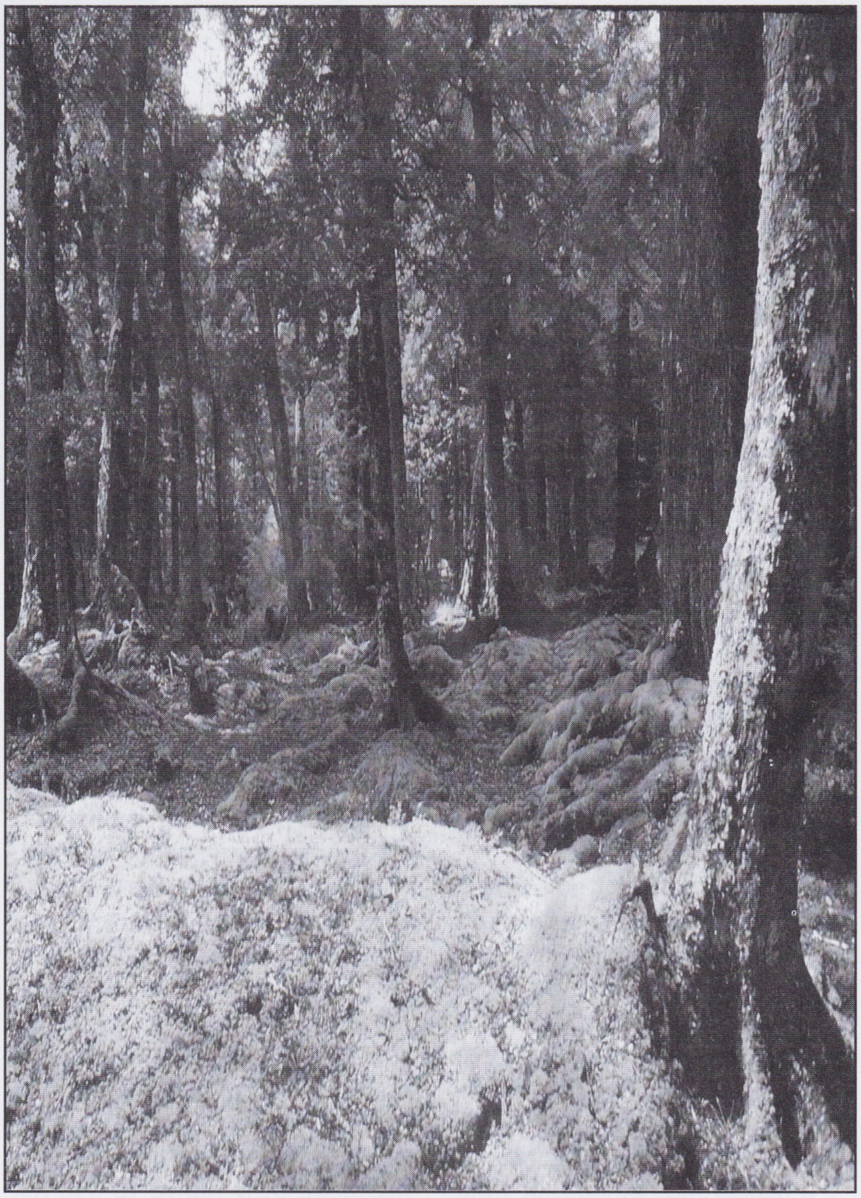
Ο Πλάτων είχε κατανοήσει εμβριθώς όσο κανείς άλλος την φιλοσοφία του μεγάλου Δασκάλου του Σωκράτους, του οποίου είχε γίνει μαθητής και φίλος το 408 π.Χ. και με τη δημιουργική του μεγαλοφυΐα ανέπτυξε, εξέλιξε την φιλοσοφία του Δασκάλου και διαμόρφωσε την ασύγκριτη και απαραλλήλιστη φιλοσοφία του. Εταξίδευσε στην Αίγυπτο και την Μεγάλη Ελλάδα, επέστρεψε στην Αθήνα το 338 π.Χ. και ίδρυσε την Φιλοσοφική Σχολή, την ονομασθείσα «Ακαδήμεια», και συνέγραψε 34 διαλόγους, τους περιφήμους Πλατωνικούς διαλόγους, που αποτελούν απαράμιλλο παγκόσμιο λογοτεχνικό αριστούργημα, και άλλα έργα.

Παιδιόθεν είχε εκδηλώσει διακαή επιθυμία, ως όλοι τότε οι ομήλικές του, να ενδιατρίψει και ασχοληθεί με την πολιτική, αλλά ο άδικος θάνατος του Δασκάλου του 399 π.Χ., καταδικασθέντος για δήθεν αθεΐα, που του εισήγγειλαν και προσήψαν οι ουτιδανοί και φθονεροί κατήγοροί του, τον απέστησε και τον απεμάκρυνε από την φθοροποιό και ανέντιμη πολιτική.

Ο Πλάτων εξέφρασε την έντονη πικρία του για την θανατική καταδίκη του Σωκράτους στην έβδομη επιστολή του. Στην ιδία επιστολή για την εξουσία των Τριάκοντα Τυράννων στην Αθήνα γράφει: «ωήθην γαρ αυτούς εκ τινός αδίκου βίου επί δίκαιον τρόπον άγοντας διοικήσειν την πόλιν... Και ορών δήπου τους άνδρας εν ολίγω χρόνω χρυσόν αποδείξαντες την έμπροσθεν πολιτείαν (= εφαντάσθη, ότι αυτοί (οι 30 τύραννοι) επαναφέροντες από κάποιο άδικο βίο σε μία δίκαιη νοοτροπία θα διοικήσουν την πόλη. Και όμως είδα, ότι, εντός ολίγου χρόνου, έδειξαν, πως το προηγούμενο πολίτευμα, η δημοκρατία, ήτο χρυσός).

«Χρυσήν την προτέραν πολιτείαν αναδείξαντες» απεφάνθη για την βιαία εγκαθίδρυση της τυραννίας, συγκειμένης από τριάκοντα τυράννους, ότι δηλαδή με την σκληρότητα και αγριότητά τους κατέστησαν χρυσή την προηγούμενη δημοκρατία, αν και είχε εκφυλισθεί. Αρχηγός της ομάδος των τυράννων ήτο ο θείος του Κριτίας.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΒΙΟΤΟΠΟΙ: Η ΑΤΤΙΚΗ ΠΑΡΝΗΘΑ

Η ιδιότητα του οικολόγου εμπεριέχει πρώτα και κύρια το γνώρισμα του Φυσιολάτρη και εν γένει του ανθρώπου-θεματοφύλακα της Παραδόσεως και του Πολιτισμού. Οι ρίζες ενός Έθνους και οι μακραίωνες παραδόσεις που αποτελούν θεμέλια της κληρονομιάς ενός λαού ο οποίος έχει και θέλει να διατηρήσει την επίγνωση των καταβολών του ώστε να παραμείνει αδιάπτωτη η συνέχειά του στον χρόνο και στον χώρο, προϋποθέτει και απαιτεί την προσήλωση με ευλαβική συνέπεια στον φυσικό εκείνο πλούτο της χλωρίδας και της πανίδας που η ίδια η φύση του χάρισε, περιβάλλοντάς τον με πνεύμονες ζωής και φυσικής ύπαρξης.

Οι Έλληνες κατά τον πατέρα της Ιστορίας Ηρόδοτο, είχαν και έχουν ως αρχές τους το Όμαιμο (κοινοί δεσμοί αίματος και προελεύσεως), το Ομότροπο (ενιαία πολιτισμική παράδοση), το Ομόθρησκο (κοινή μεταφυσική αντίληψη περί του θείου) και το Ομόγλωσσο (ενιαία έκφραση/εκφορά του λόγου).

Στο πεδίο της πολιτισμικής παραδόσεως ανήκει και η Φυσιολατρεία, ως έκφραση μίας ευρύτερης οικολογικής ευαισθησίας και πρακτικής. Μόνο εκείνος που θα συνδεθεί με τα στοιχεία-παραδόσεις-αξίες του Αίματος (προγονικοί δεσμοί, βωμοί και εστίες) και της Γης (οικοσύστημα, πατρώα γη), θα νιώσει την πληρότητα στη ζωή του, επιδεικνύοντας έμπρακτα σεβασμό προς πανάρχαιες παραδόσεις οι οποίες για το καλό της ανθρωπότητας και του γένους του αξίζει και πρέπει να μεταλαμπαδευθούν και να διατηρηθούν αλώβητες.

Ανάμεσα στους Εθνικούς Βιότοπους-Δρυμούς που ο κάτοικος της αθηναϊκής εκτρωματικής μεγαλουπόλεως, στερούμενος εν μέσω αποπνικτικής ατμόσφαιρας το πράσινο και τη χαρά της αληθινής ζωής, μπορεί να επισκεφθεί, είναι το γειτονικό βουνό της Πάρνηθας.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Η ονομασία Πάρνης, εκτιμούμενη ως πελασγικής προελεύσεως, υποδηλώνει το όρος εκείνο το οποίο δέχεται την βορεινή πνοή του αέρα, προσφερόμενο για κατοικία Θεών και Ανθρώπων.

Οι πλαγιές του βουνού αυτού, υπήρξαν από το απώτερο παρελθόν ευπρόσδεκτες για τον άνθρωπο, γι΄ αυτό και ήδη από πρώϊμες εποχές το έλλογο ον άφησε στον χώρο αυτό ευκρινή τα σημάδια της παρουσίας του. Στις κατάφυτες πλαγιές του, σε σπηλιές και σε ξέφωτα της Πάρνηθας, ο Έλλην άνθρωπος επιδόθηκε στην απόδοση λατρείας προς το πάνθεο των Θεών του αλλά και των Νυμφών, αναδεικνύοντας σπήλαια σε λατρευτικούς

χώρους, δημιουργώντας καλλιεργητικές εκτάσεις σε οροπέδια και κατασκευάζοντας ακροπόλεις και κάστρα, θεμελίωσε τον πολιτισμό του σε αρμονική συμπόρευση με τη Φύση.

Οι πρόγονοί μας, υπήρξαν πνευματόδοξοι και φυσιολάτρες, γι΄ αυτό και κάθε βήμα προόδου τους ήταν σε συμφωνία με την Φύση και με σεβασμό προς τις δυνάμεις της και όχι σε ρήξη προς αυτή, κατά το ατυχές παράδειγμα του σύγχρονου μαζανθρώπου ο οποίος απαξιώνοντας τη Φύση έχει διαπράξει μία βαρύτατη ύβρη. Κατά το απώτερο παρελθόν, οι πρόγονοί μας προστάτευαν την Φύση ορίζοντας για τα ιερά άλση την εντολή «Μη ανθρακεύειν, μηδέ ερείν ξύλα, μηδέ κούρον.

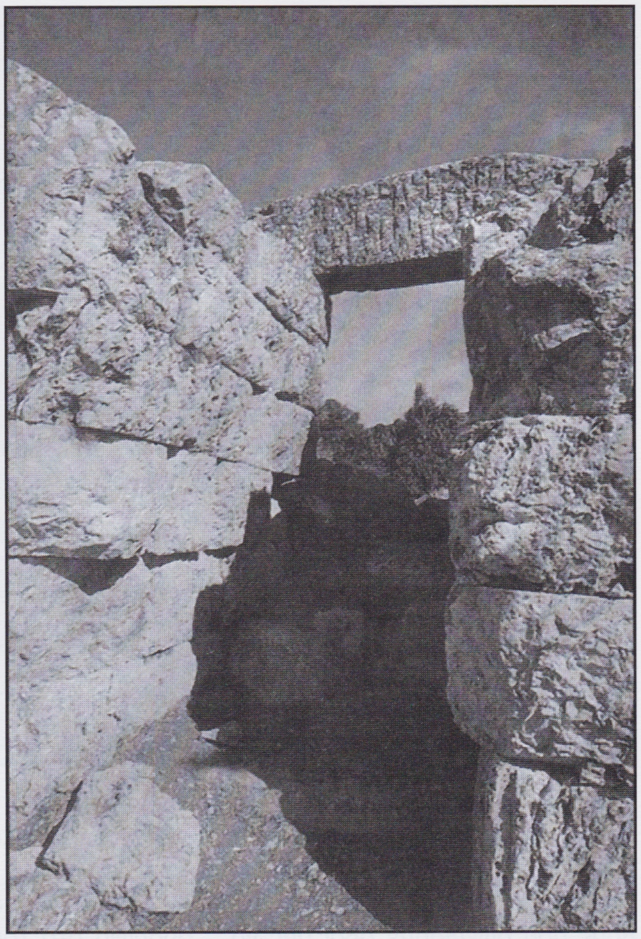
Αν δε τις ληφθεί κόπτων εκ του άλσους, μαστιγωθήσεται πεντήκοντα πληγάς». Ενδεικτική περί του σεβασμού με την οποία περιέβαλλαν οι αρχαίοι μας πρόγονοι τα δάση, είναι η πληροφορία ότι το αθηναϊκό ναυτικό για την κάλυψη των ναυπηγικών αναγκών του στόλου του, καλύπτονταν από υλοτόμηση των κατά πολύ ευρύτερων μακεδονικών δασών.

Άλλωστε, φρονώντας ότι ολόκληρη η Φύση είναι Έμψυχη και Ιερή, η Ελληνική Θρησκεία εγκαθίδρυε τα μαντεία/χρηστήρια, ναούς και Ασκληπιεία της εντός αλσών ή φυσικών χώρων με ευεργετικές ιδιότητες.

Από πολύ νωρίς, η Πάρνηθα αναδείχθηκε σε φυσικό προπύργιο της Αττικής γης, αποκτώντας οχυρώσεις περισσότερες από κάθε άλλο βουνό της χώρας μας, πύργους αλλά και φρυκτωρίες, επανδρωμένες ανά πάσα στιγμή να ειδοποιήσουν τους κατοίκους των δήμων και συνοικισμών που αναπτύχθηκαν στις υπώρειες του βουνού, αλλά και τον πληθυσμό του κλεινού άστεως, για το ενδεχόμενο εχθρικών επιδρομών. Κάστρα, βωμοί, αρχαία μνημεία και ένα πυκνότατο δίκτυο από μονοπάτια, συμπληρώνουν τα ίχνη της αρχέγονης ανθρώπινης παρουσίας στο βουνό.

Σε μία εποχή που η πανίδα και η χλωρίδα του τόπου ολοένα και περισσότερο εξαλείφεται από τον άφρονα άνθρωπο-δέσμιο της καταναλωτικής και κερδοσκοπικής μανίας δίχως όρια, το αγέρωχο αυτό αττικό βουνό, ορθώνεται μόλις 30 χιλιόμετρα από την εφιαλτική τερατούπολη, προσφέροντάς μας έναν πνεύμονα πρασίνου και μία ανάσα αληθινής ζωής.

Αξίζει να αναφερθεί ότι κατά την αρχαιότητα, σε δεσπόζουσα κορυφή της Πάρνηθας, υφίστατο το χάλκινο άγαλμα του Παρνήθιου Δία, ενώ σε άλλη κορυφή ήταν υψωμένο το άγαλμα του Απημίου Δία, όπου ως «απήμιος» αναφέρεται εκείνος που έχει την ιδιότητα να θεραπεύει τα άλγη των ανθρώπων. Υφίστατο επίσης βωμός προς τιμήν του Όμβριου Δία, εκείνου δηλαδή που έφερε τις βροχές και του Σημάλειου Δία, κυριαρχούσε δηλαδή η αντίληψη ότι ο Ζευς προειδοποιεί τους ανθρώπους για τα μετεωρολογικά φαινόμενα και τις μεταβολές του καιρού, τις οποίες και επηρεάζει.

Άποψη της νοτίου πύλης του φρουρίου της Φυλής, (φωτ. Ν. Νέζη, ληφθείσα από το ένθετο της εφημερίδας ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, «Η ΠΑΡΝΗΘΑ»).

Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Αληθινή οπτασία και ιδανικό καταφύγιο για μία ολιγόωρη ή ολιγοήμερη απόδραση, η Πάρνηθα εκτείνεται σε 300.000 στρέμματα, διακρινόμενη για τις δεκάδες κορυφές της, ρέματα, φαράγγια, χαράδρες, σπήλαια και βάραθρα τα οποία προσδίδουν στο όλο τοπίο του δασωμένου βιότοπου μία θετική ιδιαιτερότητα. Συνεπίκουρες όλων αυτών, οι περισσότερες από 50 πηγές της ολόχρονης ροής, της προσδίδουν μία μαγευτική εικόνα η οποία θέλγει ιδιαίτερα τον αγνό φυσιολάτρη αλλά και τον διψασμένο για φύση αναζητητή. Τα τοπία της προσφέρονται τόσο για αναρρίχηση, όσο και για απλό περίπατο, προσφέροντας ευεξία και άσκηση, αλλά και οξυγόνο.

Στο σύνολό της καλύπτεται από δάση πεύκης και πλατύφυλλων εν γένει δέντρων καθώς και μοναδικής ελάτης. Ιτιές, πλατάνια, λεύκες και ένα δρυόδασος συμπληρώνουν την ένδενδρη βλάστηση, ενώ φρύγανα και θάμνοι φύονται στα μέρη εκείνα που έχουν υποστεί τις συνέπειες συστηματικών πυρκαϊών. Επίσης συναντούμε περισσότερα από 1.000 είδη φυτών, 93 εκ των οποίων είναι ενδημικά και ως εκ τούτου σπάνια, ενώ αξιόλογη είναι και η ε-

Άποψη των τειχών του φρουρίου της Φυλής, (φωτ. Π. Ματσούκα, ληφθείσα από το ένθετο της εφημερίδας ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, «Η ΠΑΡΝΗΘΑ»).

ναπομείνασα πανίδα της. Η ποικιλομορφία των τοπίων της και η άγρια πανίδα της την κατατάσουν στα τοπία ιδιαίτερου φυσικού κάλλους που οφείλουμε όλοι μας να διατηρήσουμε σαν κόρη οφθαλμού.

Ανάμεσα στις φυσικές της ομορφιές, συγκαταλέγεται το ιστορικό σπήλαιο του Πανός ή «λυχνοσπηλιά», αφιερωμένο στον Θεό της φύσεως και προστάτη των ποιμένων, τον τραγοπόδαρο Πάνα, μία σπηλιά η οποία διαθέτει άφθονο σταλαγμιτικό υλικό και η επίσκεψη της οποίας εντυπωσιάζει τον φυσιολάτρη, ευρισκόμενη πλησίον του ρέματος του Κελάδωνα.

Η ΠΑΝΙΔΑ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Η Πάρνηθα διακρίνεται για την αξιόλογη όσο και ιδιαίτερη ποικιλία ζωϊκών ειδών που διατηρεί. Μέχρι και τον περασμένο αιώνα στις πλαγιές της ζούσαν η καφέ αρκούδα, ο λύγκας, γκρίζοι λύκοι και τσακάλια, αγριόγατοι, αγριογούρουνα, κάπροι και ζαρκάδια. Το άνευ ορίων κυνήγι καθώς και η καταστροφή των βιοτόπων οδήγησαν στην εξάλειψη των ειδών αυτών του ζωϊκού βασιλείου από το αττικό βουνό. Σήμερα, το μόνο μεγάλο θηλαστικό που απαντάται στην Πάρνηθα είναι το κόκκινο ελάφι και ένα είδος αιγάγρου.

Τα ελάφια προσδίδουν ιδιαίτερη ομορφιά στο τοπίο, ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι κυκλοφορούν ελεύθερα στον ευρύτερο βιότοπο της Πάρνηθας. Αλεπούδες, σκαντζόχοιροι, χελώνες, λαγοί αφθονούν στο βουνό, ενώ στα σπήλαια ζουν διαφόρων ειδών νυχτερίδες. Σκίουροι, κουνάβια, ασβοί και νυφίτσες, υπάρχουν, αλλά σπανίζουν πλέον ολοένα και περισσότερο.

Το επωφελές και υγιεινό κλίμα της στάθηκε αφορμή να ιδρυθεί και να λειτουργήσει στο βουνό αυτό από το 1914 σανατόριο για τους φυματικούς, ενώ από τις πηγές της Κιθάρα στην Ανατολική Πάρνηθα και Γκούρα στην Δυτική, ετροφοδοτείτο η Αθήνα και η Ελευσίνα με νερό έως και τον περασμένο αιώνα.

ΔΗΜΟΙ ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Στις υπώρειες της Πάρνηθας, είχε ιδρυθεί ο αρχαίος δήμος της Δεκέλειας, έλκοντας την ονομασία του από τον αρχαίο ήρωα Δέκελο. Ο Δέκελος, έδωσε το όνομά του στην περιοχή, διότι σύμφωνα με την μυθολογική παράδοση, υπέδειξε στους Διόσκουρους Κάστωρα και Πολυδεύκη σε ποιό σημείο της Αττικής, και συγκεκριμένα στις Αφίδνες, είχε κρύψει την θρυλική Ελένη εκ Λακωνίας ο απαγωγέας της Θησέας. Στον ευρύτερο χώρο του άλλοτε βασιλικού κτήματος, ευρέθη επιγραφή του 4ου π.Χ. αιώνα, αναφερόμενη στο Ιερό της Λητούς, καθώς και στον βωμό του Διός Φρατρίου. Υφίστατο επίσης το φρούριο της Δεκέλειας, όπως άλλωστε και της Φυλής, τα οποία ήταν ορατά ακόμη και από την Αθήνα. Επίσης υφίστατο το φρούριο Λειψύδριο, Β.Α., η θέα του οποίου έφθανε μέχρι τον Σταυρό Αγίας Παρασκευής, όπως άλλωστε και εκείνο του Παλαιοκάστρου, γνωστό σήμερα σαν Κατσιμίδι.

Πολλά θα μπορούσαν να γραφούν για το ιστορικό αυτό βουνό της Αττικής. Ωστόσο δεν είναι αυτός ο σκοπός του παρόντος κειμένου, αλλά στόχος του είναι να κεντρίσει το φυσιολατρικό κοινό και να του δώσει το αναγκαίο ερέθισμα, ώστε με την πρώτη δυνατή ευκαιρία, να διαβεί και να ανηφορίσει τις κατάφυτες πλαγιές της Πάρνηθας και είναι βέβαιο ότι αν είναι ευήκοο, αυτές θα του αποκαλύψουν πολλά...

Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο θεσμός των Γυμνασίων κατά την αρχαιότητα, καθιερώθηκε ως ο κατ' εξοχήν χώρος αθλήσεως των νέων. Σταδιακά, στους χώρους των Γυμνασίων αναπτύχθηκαν και άλλες δραστηριότητες φιλοσοφικές αντιλήψεις των μεγάλων φιλοσόφων της εκάστοτε εποχής. Η Ακαδημία, το Λύκειο, το Κυνόσαργες, ήταν τα γνωστότερα Γυμνάσια που λειτουργούσαν στην ευρύτερη περιοχή της Αθήνας.

Η σχολή των Αθηνών, φανταστική εικαστική απεικόνιση του Ραφαήλ. Στο κέντρο της συνθέσεως διακρίνεται ο Πλάτων, τείνοντας την χείρα του προς τα ουράνια και δίπλα του ο Αριστοτέλης δεικνύοντας προς την γη, ενδεικτικές κινήσεις των κοσμοαντιλήψεων από τις οποίες έκαστος των φιλοσόφων εμφορείτο.

τες, πνευματικού προσανατολισμού και φιλοσοφικής διδαχής, με αποτέλεσμα τα αρχαία γυμνάσια να αποτελέσουν το πεδίο εκείνο όπου η ρήση «νους υγιής εν σώματι υγιεί» γνώρισε την πιστή εφαρμογή της για πολλούς αιώνες, υπό την αιγίδα τοπικών θεοτήτων και ηρώων.

Ο θεσμός των Γυμνασίων γνωρίζει την ίδρυση και εξάπλωσή του περί τον 6ο π.Χ. αιώνα. Στους χώρους αυτούς, το σώμα έβρισκε την διάπλασή του και ταυτόχρονα σμιλευόταν το πνεύμα σύμφωνα με τις

Σήμερα, τα πάντα έχουν σκεπαστεί από την λήθη και την καταστροφική μανία των φυσικών συνθηκών αλλά κυρίως του ανθρώπου, ενώ η πάροδος του χρόνου έχει αμβλύνει τις γνώσεις μα και το ενδιαφέρον των νεοελλήνων για το εκπάγλου κάλλους παρελθόν.

Βορειοδυτικά του Δημοσίου Σήματος, την τοποθεσία όπου ο Δήμος των Αθηναίων έθαβε τα επιφανή μέλη της και τους πεσόντες των πολέμων, με κατεύθυνση προς τον ποταμό του Κηφισού, εκτεινόταν το κτήμα του Πλάτωνα, το οποίο έμεινε γνωστό στην ιστορία ως Ακαδημία. Μέσα σε ένα φυσικό τοπίο που συνδύαζε το κάλλος με την απόλυτη ηρεμία, μακριά από την πόλη με τους θορυβώδεις ρυθμούς της, ο Πλάτων οραματίστηκε και δημιούργησε μία σχολή, ένα τέμενος των Μουσών, αφιερωμένο στην φιλοσοφική εμβάθυνση και στην Ψυχική ανάταση. Η Ακαδημία κατά την αρχαιότητα, ήταν ένας ιερός χώρος κατάσπαρτος από ελιές, από τον οποίο οι Αθηναίοι εξασφάλιζαν το λάδι εκείνο που χρησιμοποιούσαν κατά την τελετουργική διαδικασία της Εορτής των Παναθηναίων. Οι ελιές αυτές ονομάζονταν μορίαι.

Παραπλεύρως του ιερού αυτού τόπου, βρισκόταν το περιβόλι του μεγάλου φιλοσόφου, ένας χώρος

Φανταστική απεικόνιση της Ακαδημίας του Πλάτωνος, έργο του Ούγγρου ζωγράφου Στρομάγιερ.

στον οποίο ο Πλάτων είχε αναγείρει μία αγροτική κατοικία, παραπλεύρως της οποίας οι μαθητές του κατασκεύαζαν πρόχειρες καλύβες, προκειμένου να διαμένουν κατά το διάστημα της μαθητείας τους. Κάτω από τους σκιερούς ευκαλύπτους και τις ελιές, κατά μήκος των μονοπατιών που διέσχιζαν το κτήμα και υπό τις φυλλωσιές των πλατύφυλλων δέντρων, άνθισε η πλατωνική φιλοσοφία για περισσότερο από χίλια χρόνια, έως και την οριστική απαγόρευση λειτουργίας των φιλοσοφικών σχολών από τον Ιουστινιανό, το 529 μ.Χ.

Η περιοχή έλκει την ονομασία της από τον τοπικό ήρωα Ακάδημο, ενώ παράλληλα στην περιοχή λατρεύονταν οι Νύμφες και άλλες θεότητες.

Αρχαιολογικές έρευνες έχουν εντοπίσει στον ευρύτερο χώρο της Ακαδημίας έναν οικισμό που ανάγεται στην νεολιθική εποχή (3η χιλιετία π.Χ.), ο οποίος είχε αγροτικό χαρακτήρα. Στην περιοχή επίσης ανακαλύφθηκε ναίσκος της γεωμετρικής περιόδου, στον οποίο εντοπίστηκαν ίχνη από θυσίες και λατρευτικές πράξεις. Ο Πλούταρχος (Σόλων 1.7) αναφέρει ότι στην περιοχή είχε αναγείρει ένα άγαλμα ο Πεισίστρατος.

Ο Ίππαρχος, γιός του τυράννου των Αθηνών Πεισιστράτου, αναγνωρίζοντας την ιερότητα της περιοχής, περιέβαλλε τον χώρο της Ακαδημίας με ένα μεγάλο τοίχος, ανακηρύσσοντάς την σε ιερό άλσος και άβατο. Φημολογείται ότι οι ελιές που υπήρχαν στον χώρο αυτό, αρχικά ήταν δώδεκα, αφιερωμένες στην Θεά Αθηνά και είχαν μεταφυτευθεί από την ιερή ελιά της Αθηνάς που βρισκόταν στην Ακρόπολη των Αθηνών. Ο Παυσανίας αναφέρει (Ι 30, 2) ότι στην Ακαδημία υφίστατο και βωμός του Προμηθέως, από τον οποίο εκκινούσαν οι λαμπαδηδρομίες των αθλητών κατά την διάρκεια διαφόρων θρησκευτικών αγώνων.

Στον ίδιο χώρο υπήρχαν ακόμη ιερά μνημεία και βωμοί των Μουσών, του Ερμού, του Έρωτος, του Ηρακλέους, του Μορίου Διός και της Αθηνάς.

Παρενθετικά αξίζει να σημειωθεί ότι ολόκληρη η περιοχή της Ακαδημίας και του Κολωνού, κατά την αρχαιότητα εθεωρείτο ως ένα από τα σημεία καταβάσεως στον Άδη, μία αντίληψη η οποία εμφανίζεται και στην τραγωδία του Σοφοκλή «Οιδίπους επί Κολωνώ».

Με την πάροδο του χρόνου, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος (Κίμων, 13,7), ο Κίμωνας βελτίωσε το αρδευτικό σύστημα του τόπου και η περιοχή απαλλάχθηκε, χάρη σε κάποια έργα που έγιναν εκεί, απ'τα έλη, ενώ σταδιακά δενδροφυτεύτηκε, μεταβαλλόμενη σε ένα τοπίο όμορφο και θελκτικό.

Σε αυτή τη γη ο Πλάτων έλαβε την απόφαση να ιδρύσει την Ακαδημία του, το 387 π.Χ. αποδίδοντας έμφαση τόσο στην προαγωγή του πνεύματος όσο και στην βελτίωση του σώματος, αποτελώντας ένα αληθινό πρότυπο σχολής για κάθε εποχή. Η Ακαδημία αποτελούσε μία σχολή με δικούς τους εσωτερικούς κανονισμούς και θεσμοθετημένη ιεραρχία. Πειθαρχία και αφοσίωση διέκρινε τους μετέχοντες σε αυτήν, ενώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι η φήμη που απέκτησε με την πάροδο του χρόνου ήταν τέτοιας εκτάσεως, ώστε πλούσια δώρα, χρηματικά ποσά και αληθινά έργα τέχνης να καταφθάνουν από παντού

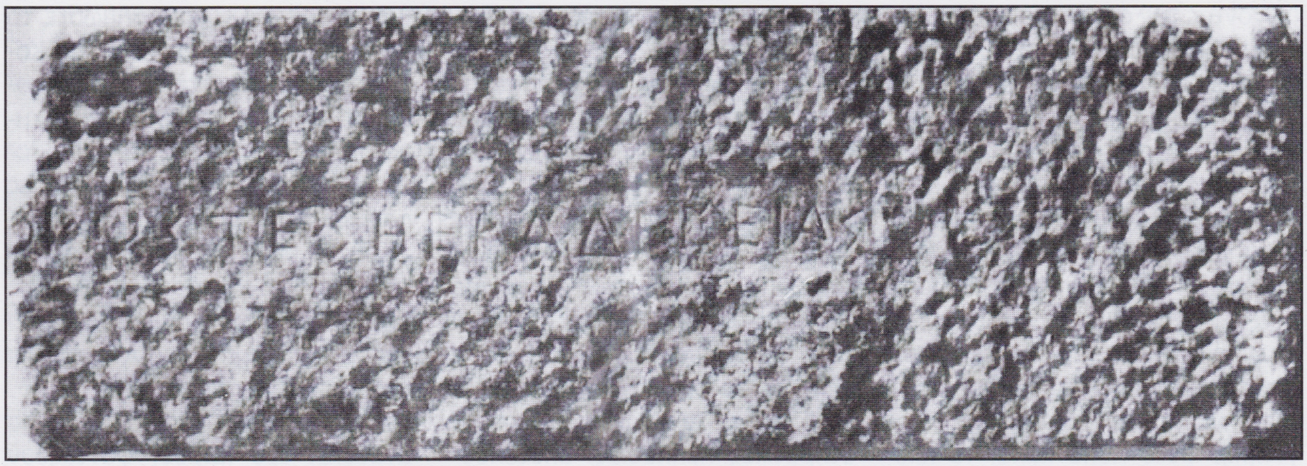
για την ενίσχυση του έργου της, καθιστώντας τον χώρο έναν πραγματικό Ναό που επάξια λειτουργούσε προς δόξα των Μουσών και της Γνώσεως.

Μέσα στον εύφορο αυτό κάμπο, ανάμεσα στους ελαιώνες και στα αμπέλια, είχαν κατασκευαστεί ορισμένες καλύβες και υποστατικά για τους γεωργούς και τους μαθητές. Την ευρύτερη περιοχή, η οποία συγκέντρωνε όλες τις προϋποθέσεις για φιλοσοφική απομόνωση, επέλεξε ο Τίμων ο μισάνθρωπος, προκειμένου να αναγείρει έναν πύργο και να απομονωθεί με τις σκέψεις του εκεί, ενώ κοντά στο άλσος των Ευμενίδων, εγκατέστησε τις διόπτρες του ο αστρονόμος Μέτων, προκειμένου να παρατηρεί από εκεί απερίσπαστος την λειτουργία του ουρανίου θόλου.

Μέσα στο γαλήνιο τοπίο της Ακαδημίας, φιλόσοφοι διαφόρων τάσεων, προσέρχονταν προκειμένου να αναπτύξουν τις απόψεις τους και να συνομιλήσουν με τους αθλούμενους νέους. Ο Σωκράτης, επισκεπτόταν συχνά τον χώρο αυτό και συνομιλούσε με τους νέους. Η Ακαδημία, συνέχισε το έργο της και την υψηλή αποστολή που της ανέθεσε ο Πλάτων, και μετά τον θάνατο του ιδρυτή της, το 347 π.Χ., οπότε στην διεύθυνση της σχολής τον διαδέχθηκε ο μαθητής του Σπεύσιππος. Τον Σπεύσιππο, στην διεύθυνση της Σχολής διαδέχθηκε ο Ξενοκράτης, κι αυτόν με τη σειρά του ο Ηρακλείδης ο Ποντικός. Επακολούθησαν ο Φίλιππος ο Οπούντιος, ο Πολέμων ο Αθηναίος, ο Κράντωρ ο Σολεύς και ο Κράτης ο Αθηναίος. Την Παλαιά Ακαδημία, διαδέχθηκε η ίδρυση της Μέσης Ακαδημίας, υπό τον Αρκεσίλαο τον Πιταναίο, με κεντρικό άξονα της διδασκαλίας του την αντίληψη ότι η ουσία της σοφίας δεν επικεντρώνεται στην γνώση των πάντων, αλλά στην διαρκή έρευνα για την απευθέρωση από τα δεσμά της πλάνης. Έπεται η ίδρυση της Νέας Ακαδημίας με τον Καρνεάδη, ενώ αργότερα τα ηνία της θα λάβει ο Αντίοχος ο Ασκαλωνίτης. Ημέρες ακμής θα γνωρίσει και πάλι η Ακαδημία τρεις αιώνες αργότερα, υπό τους Αμμώνιο Σακκά και Πλωτίνο.

Η Ακαδημία, όντας χώρος αφύλακτος και απροστάτευτος, αναπόφευκτο ήταν να γνωρίσει τις συνέπειες των διαφόρων πολεμικών εκστρατειών, αρχής γενομένης από την περίοδο του Πελοποννησιακού πολέμου. Κατά την διάρκεια αυτού, η Ακαδημία χρησίμευσε, λόγω της μεγάλης εκτάσεως που κατελάμβανε ως ανοικτός χώρος, για την στρατοπέδευση αλλά και για την πραγματοποίηση ασκήσεων ιππικού. Αργότερα, θα δεχθεί τις συνέπειες της επελάσεως του Φιλίππου του Ε' τον 3ο αιώνα π.Χ. Κατά την εισβολή αυτή, τα δέντρα της περιοχής κόπηκαν για να κατασκευαστούν πολιορκητικές μηχανές, καταπέλτες και για να καλυφθούν ανάγκες της εκστρατείας, γνωρίζοντας την αποψίλωση, την πυρπόληση και την καταστροφή. Η χαριστική βολή στην περιοχή δόθηκε τον 1ο αιώνα π.Χ., όταν ο ρωμαίος δικτάτορας Σύλλας επιχείρησε την πολιορκία των Αθηνών. Τότε, η Ακαδήμεια οδός που συνέδεε την πόλη με τη σχολή, καταστράφηκε, προκειμένου να παρεμποδιστεί η διέλευση ρωμαϊκών αρμάτων. Την τραγική εκείνη περίοδο, ιερά και ναοί, αθλητικές εγκαταστάσεις, διδασκαλεία και βιβλιοθήκες, κτίρια και χώροι απροσπέλαστοι για τους κοινούς θνητούς, γνώρισαν την καταστροφική μανία των μακεδόνων, των ρωμαίων και μεταγενέστερα των βαρβαρικών ορδών.

Παρά τις δοκιμασίες που υπέστη, σταδιακά η σχολή κατόρθωσε να αναδιοργανωθεί και να βρεθεί και πάλι στο προσκήνιο των πνευματικών διεργασιών του Ελληνικού Κόσμου, ως το στολίδι της φιλοσοφίας και γενικότερα του πνεύματος. Μάλιστα ο Οράτιος, ο οποίος μαθήτευσε στην Ακαδημία, αναφέρεται στα δένδρα του Ακαδήμου (Επιστολές, Β' II 45), γεγονός το οποίο υποδηλώνει την ανάπτυξη και πάλι της βλαστήσεως στην περιοχή. Η Ακαδημία θα διέλθει περιόδους ακμής και παρακμής, ενώ θα γνωρίσει και πάλι άνθιση κατά την περίοδο των νεοπλατωνικών χρόνων. Ιδιαίτερη ώθηση στην Πλατωνική Ακαδημία δόθηκε κατά την περίοδο που στον αυτοκρατορικό θρόνο του Βυζαντίου βρισκόταν ο Ιουλιανός (361-363 μ.Χ.), ο οποίος ενίσχυσε την σχολή με κρατική υποστήριξη και πληθώρα δωρεών, επιθυμώντας να την δει και πάλι να ανορθώνεται και να αποκτά την αί-

Κίονας (αρχαίο οροθέσιο), ευρεθείς στην Ακαδημία Πλάτωνος, αναγράφων κατά μήκος του «Όρος τες Εκαδημείας».

Άποψη απ' τον ανασκαφικό χώρο όπου εντοπίσθη το Λύκειο του Αριστοτέλη, όπισθεν της πλατείας Ρηγίλλης στην Αθήνα.

γλη της κλασικής περιόδου. Δυναμώνοντας την σχολή η εισροή ενός νέου ζωογόνου ρεύματος, αυτού των νεοπλατωνικών φιλοσόφων, οι ιδέες του Πλάτωνα αναβίωσαν κατά τον 3ο αιώνα μ.Χ και η παράδοση συνεχίσθηκε έως τον 6ο αιώνα μ.Χ. Αποτελούσε ακόμη η Ακαδημία το μεγαλύτερο και ισχυρότερο προπύργιο της Ελληνικής Φιλοσοφίας και ένα σοβαρό ανασχετικό ανάχωμα στην εξάπλωση του ιουδαιοχριστιανισμού και ο Ελληνολάτρης φιλόσοφος-αυτοκράτορας το γνώριζε αυτό πολύ καλά. Το ίδιο καλά όμως το γνώριζαν και οι χριστιανοί, διαβλέποντας στην ύπαρξη και λειτουργία μίας ευημερούσας Ακαδημίας, ένα επίσης ισχυρό προπύργιο της πατρώας θρησκείας, γι' αυτό και μεθόδευσαν την οριστική σιγή της. Είχε προηγηθεί η νόθευση των πλατωνικών διδασκαλιών, με επιρροές ανατολίτικων δοξασιών που είχαν υποστεί οι νεοπλατωνικοί από την Αλεξάνδρεια.

Ωστόσο, ένα νέο κύμα ακμής του Ελληνικού Πνεύματος προμηνυόταν, μετά την ανάσχεση του συγκρητισμού και της παρακμής, διεργασία όμως η οποία ανεκόπη από την βάρβαρη συνωμοσία βυζαντινής ηγεσίας και εκκλησίας, καθώς αμφότερες έβλεπαν την εξάπλωση των Ελληνικών Ιδεών ως εμπόδιο στην επιβολή του θεοκρατικού καθεστώτος τους και στην καθιέρωση του σκοταδισμού, της δεισιδαιμονίας και της δεσποτείας που ονειρεύονταν, χάρη στην οποία θα κυριαρχούσαν απόλυτα στις μάζες.

Αποσπασματικές αρχαιολογικές έρευνες, διεξαχθείσες στις αρχές του 20ου αιώνα για τον εντοπισμό της Ακαδημίας δεν έφεραν αξιόλογα αποτελέσματα. Οι προσχώσεις από την λάσπη του Κηφισού, η εγκατάλειψη της περιοχής και οι συστηματικές λεηλασίες, αποτελούσαν σοβαρά προσκόμματα γι' αυτό το έργο. Περί τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο Π. Αριστόφρων, ιδιότης αρχαιόφιλος εξ' Αιγύπτου, προσέφερε ένα γενναίο χρηματικό ποσό για την διεξαγωγή συστηματικών ερευνών και έτσι εντοπίστηκαν οι εγκαταστάσεις της φιλοσοφικής σχολής στην περιοχή του Αγίου Τρύφωνα. Εντοπίστηκαν τα ερείπια της παλαίστρας της σχολής, βόρεια της εκκλησίας του Αγ. Τρύφωνα. Μεταπολεμικά, το 1966, και ενώ οι αμφιβολίες ήταν ακόμη διάχυτες σχετικά την ταυτότητα των ευρημάτων, βρέθηκε ένα κολωνάκι με την επιγραφή «Όρος τες Εκαδημείας», δηλαδή όρια της Ακαδημίας. Δυστυχώς ο τάφος του Πλάτωνος, τα ιερά του Κηφισού, η είσοδος της Ακαδημίας του μεγάλου φιλοσόφου, δεν έχουν εντοπιστεί. Η πυκνή δόμηση της περιοχής, καθιστά αδύνατη την συστηματική διερεύνηση για τον εντοπισμό τους.

Σήμερα, θλίψη και προβληματισμό προκαλεί η επίσκεψη στον αρχαιολογικό χώρο της Ακαδημίας Πλάτωνος, αφού η αδιαφορία της Πολιτείας, η απάθεια του Δήμου και τα σημάδια της εγκαταλείψεως του χώρου είναι εμφανή. Στον χώρο όπου άνθισε ο πολιτισμός και δοξάστηκε το Ελληνικό Πνεύμα και η Φιλοσοφία για περισσότερο από μία χιλιετία, σκουπίδια, υποβάθμιση, ρυπογόνες βιοτεχνίες και συνεργεία κάθε είδους, σκεπάζουν το ένδοξο παρελθόν. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός ότι στην περιοχή του Κολωνού, προ και μετά του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι διαδοχικές κυβερνήσεις επέτρεψαν την δημιουργία φτωχικών συνοικιών, οι οποίες παραχώρησαν τις τελευταίες δεκαετίες την θέση τους σε πολυκατοικίες και εργοστάσια, θάβοντας στην κυριολεξία την ιστορία του τόπου κάτω από την σύγχρονη και ακαλαίσθητη δόμηση.

Οι υποσχέσεις της Πολιτείας για ανάδειξη του χώρου, φαντάζουν ως «όνειρο θερινής νυκτός». Στην περιοχή όπου κάποτε μεγαλούργησε το Ελληνικό Πνεύμα, θα έπρεπε να λειτουργεί Μουσείο, εκθεσιακός χώρος και τα διασωζόμενα μνημεία να είχαν αναδειχθεί στο έπακρο, καθώς η ιστορία του τόπου αυτού σαφώς και θα προσέδιδε κύρος και αίγλη στην χώρα μας. Όμως ας μην λησμονούμε ότι ζούμε σε ένα κράτος με ανθελληνικό προσανατολισμό, οπότε μέλημα αυτού και κυρίως των ξενόδουλων κυβερνητών που το διοικούν, είναι η εξάλειψη της αρχαίας Ψυχής, η αποσύνδεση από το παρελθόν, η θανάτωση της μνήμης, ώστε οι πιθανότητες ανακάμψεως και επαναλήψεως του Ελληνικού θαύματος, να φαντάζουν από μικρές έως ανύπαρκτες.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Παραθέτουμε κατωτέρω, απόσπασμα από την Πολιτική Διαθήκη του Αδόλφου Χίτλερ, η οποία μόλις κυκλοφόρησε από τις Εκδ. «Απολλώνειο Φως»

Υπήρξα η έσχατη ελπίδα της Ευρώπης. Αυτή απεδείχθη ωστόσο ανίκανη να ανασυγκροτηθεί με εθελοντική μεταρρύθμιση. Υπήρξε ανένδοτη απέναντι στην πειθώ και στο ελπιδοφόρο μήνυμά μου. Προκειμένου να την πειθαναγκάσω, υποχρεώθηκα να καταφύγω στην βία. Η Ευρώπη είναι δυνατόν να οικοδομηθεί μόνο επάνω στα θεμέλια ερειπίων. Όχι ερειπίων υλικής μορφής, αλλά επί των ερειπίων των εγκαθιδρυμένων συμφερόντων και των οικονομικών συνεργασιών, επί της συντριβής της πνευματικής ακαμψίας και των διεστραμμένων προκαταλήψεων, της παρελθοντολογικής ιδιοσυστασίας και της νοητικής τελματώσεως. Η Ευρώπη πρέπει και οφείλει να διαμορφωθεί για το κοινό συμφέρον όλων των Αρίων Εθνών, μη υπολογίζοντας τα άτομα. Ο Ναπολέων Βοναπάρτης είχε αντιληφθεί αυτή τη διαπίστωση απόλυτα. Εγώ ίσως καλύτερα παντός άλλου, δύναμαι να εικάσω τα μαρτύρια στα οποία υποβλήθηκε ο Ναπολέων, επιδιώκοντας να προωθήσει την ειρήνη και παραδόξως ήταν υποχρεωμένος να διεξάγει πόλεμο, χωρίς να διαφαίνεται καμιά προοπτική τερματισμού, στηριζόμενος στην αιώνια ελπίδα πως τελικά θα επικρατούσε, δια της επιβολής του, η ειρήνη. Ήδη από το θέρος του 1940 υπέφερα ο ίδιος τα αυτά μαρτύρια. Και σε κάθε περίπτωση ήταν η Μεγάλη Βρετανία εκείνη η οποία έφραζε το δρόμο της Ευρώπης προς την ευημερία.

Τώρα όμως παρήκμασε, η Μ. Βρετανία ομοιάζει με μία παρακμιακή γρια, παρά το γεγονός ότι δεν υπολείπεται σε διαστροφή και σε κακία σε τίποτε της άλλοτε κραταιάς Αλβιόνας. Εν κατακλείδι υποστηρίζεται σε αυτήν την αντιφυσική στάση της από τις Ηνωμένες Πολιτείες, που και οι ίδιες με τη σειρά τους ωθούνται και σύρονται από τις δυνάμεις του διεθνή ιουδαϊσμού, ο οποίος άκμασε και εξακολουθεί να ακμάζει επί μακρόν, ως απόρροια των δικών μας διαιρέσεων και διενέξεων.

Εάν τελικά είμαστε καταδικασμένοι να νικηθούμε σε αυτόν τον πόλεμο, η ήττα μας θα αποβεί ολοσχερής. Οι εχθροί μας έχουν διακηρύξει τους στόχους τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην επιτρέπεται να διατηρούμε ψευδαισθήσεις σχετικά με τους σκοπούς τους. Εβραίοι, μπολσεβίκοι καθώς και η αγέλη από τα τσακάλια που τους ακολουθούν, γαυγίζοντας στα ίχνη τους, γνωρίζουμε ότι κανένας δεν θα καταθέσει τα όπλα προτού καταστρέψουν και εξοντώσουν ολοσχερώς την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, πριν να την καταντήσουν έναν αξιοθρήνητο σωρό ερειπίων. Σε μια ανελέητη σύγκρουση σαν την αυτή που τώρα διανύουμε, σ' έναν πόλεμο κατά τον οποίο δύο διαμετρικά αντίθετες κοσμοθεωρίες συγκρούονται μεταξύ τους, η λύση είναι δυνατόν να δοθεί μόνο με την πλήρη καταστροφή είτε της μίας είτε της άλλης πλευράς. Πρόκειται για έναν αγώνα ο οποίος πρέπει να ενταθεί, εξ αμφοτέρων των πλευρών, έως ότου εξαντληθούν ολοκληρωτικά. Από την πλευρά μας θα αγωνισθούμε μέχρι να επιτύχουμε την νίκη ή μέχρι να απωλεσθεί και η τελευταία ρανίδα του αίματός μας.

Προκαλεί ειλικρινά φρίκη και συντριβή το γεγονός και μόνο να σκέπτομαι το Ράιχ μας κατακερματισμένο από τους νικητές και τον λαό μας εκτεθειμένο και ανυπεράσπιστο στην εκδικητική μανία και στις στυγερές βιαιοπραγίες των μπολσεβίκων και των αμερικανών κακοποιών...Όσο μεγαλύτερα δεινά υπομείνουμε, τόσο επιβλητικότερη και ενδοξότερη θα αποβεί η ανάσταση της αιώνιας Γερμανίας! Αυτή η ιδιότητα της γερμανικής διάνοιας, να βυθίζεται σε λήθαργο όταν φαίνεται βέβαιο ότι διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη του έθνους μας, πέπρωται να φανεί χρήσιμη και πάλι. Όσον αφορά εμένα προσωπικά, δεν θα άντεχα να ζήσω στην μεταβατική περίοδο μίας Γερμανίας η οποία θα ακολουθήσει τυχόν την ήττα του Τρίτου Ράιχ. Οι εξευτελισμοί, οι ατιμίες και οι προδοσίες τις οποίες γνωρίσαμε μετά την ήττα του 1918, θα είναι αμελητέες σε σχέση με αυτά τα δεινά που θα πρέπει να αναμείνουμε να υποστούμε τώρα. Είναι ασύλληπτο πως μετά από δώδεκα ολόκληρα χρόνια Εθνικοσοσιαλιστικής αναμορφώσεως της χώρας, μπορεί να συμβεί ένα τέτοιο γεγονός. Και μόνο η φαντασία μου επαναστατεί στην ιδέα μιας Γερμανίας στερημένης από ό,τι πιο εκλεκτό την οδήγησε στις κορυφές του ηρωϊσμού, να σέρνεται πλέον τώρα στο βούρκο.

Τσακισμένος, εγκαταλειμμένος, μόνος για να διασφαλίσει τη σωτηρία του, υπάρχοντας μόνο ως φύλακας μέσα στην πλέον ζοφερή σκοτεινιά, ο γερμανικός λαός οφείλει να προσπαθήσει στο μέτρο των δυνάμεών του να σεβαστεί τους φυλετικούς εκείνους νόμους τους οποίους διατυπώσαμε και καθιερώσαμε γι' αυτόν. Μέσα σε έναν κόσμο ο οποίος διαφθείρεται ολοένα και περισσότερο από την εβραϊκή μόλυνση, κάποιος που παρέμεινε απρόσβλητος από το μικρόβιο αυ-

τό, θα πρέπει με την πάροδο του χρόνου να ξεπροβάλλει στην υπέρτατη δυνατή ακμή του. Από αυτή την άποψη ο Εθνικοσοσιαλισμός δύναται δικαίως να διεκδικήσει την αιώνια ευγνωμοσύνη του λαού, διότι απεμάκρυνε τους εβραίους από την Γερμανία και την Κεντρική Ευρώπη.

Το δεύτερο μέλημα της μεταπολεμικής Γερμανίας, θα πρέπει να καταστεί ικανή να διατηρήσει αδιάλυτη την ενότητα όλων των γερμανικών φυλών. Μόνο εφ΄ όσον παραμένουμε ενωμένοι αναπτύσσονται στο μέγιστο δυνατό βαθμό τα προτερήματά μας. Εγώ ο ίδιος, ενώνοντας όλους τους γερμανικούς λαούς στο Τρίτο Ράιχ, τους ώθησα στην ατραπό ώστε να γίνουν οι αρχιτέκτονες μιας νέας Ευρώπης. Ανεξάρτητα με το τι επιφυλάσσει το μέλλον, οι γερμανικοί λαοί οφείλουν να θυμούνται πως είναι ουσιαστικό να απορρίπτουν όλους τους παράγοντες εκείνους που προκαλούν διχόνοια ανάμεσά τους και να επιδιώκουν ακατάπαυστα κάθε μέτρο το οποίο συνεισφέρει στην διατήρηση της ενότητάς τους.

Πριν από είκοσι χρόνια υποστήριζα ότι υφίστανται δύο μόνο ισχυροί σύμμαχοι στην Ευρώπη, η Βρετανία και η Ιταλία. Η έκβαση των γεγονότων δεν υπήρξε τέτοιας μορφής ώστε να καταστεί εφικτή η εφαρμογή μιας πολιτικής τέτοιας η οποία θα ήταν η λογική επαλήθευση αυτής μου της εκτιμήσεως. Οι Βρετανοί, διατηρούσαν ακόμα μια αυτοκρατορική ισχύ, δεν διέθεταν όμως τα ηθικά εκείνα προτερήματα τα οποία απαιτούνταν για την διαιώνιση της αυτοκρατορίας τους. Φαινομενικά έδειχναν πως κυριαρχούσαν στον κόσμο, ενώ στην πραγματικότητα κυριαρχούνταν οι ίδιοι από τους εβραίους.

Η Ιταλία επιχείρησε να φθάσει και να ξεπεράσει την αρχαία Ρώμη. Διέθετε όλες τις ρωμαϊκές φιλοδοξίες, στερούνταν όμως τα δυο πλέον αναγκαία προτερήματα: Το αποφασιστικό πνεύμα και την υλική δύναμη. Το μόνο πλεονέκτημα που διέθετε ήταν η ηγεσία ενός πραγ-

ματικού Ρωμαίου. Τι τραγωδία υπήρξε η έκβαση της πορείας της Ιταλίας γι' αυτόν τον άνθρωπο! Και τι τραγωδία πραγματικά γι' αυτήν τη χώρα!

Είμαι βέβαιος πως οι Ιάπωνες, οι Κινέζοι αλλά και οι λαοί του Ισλάμ θα είναι πάντοτε εγγύτερά μας, παραδείγματος χάριν από χώρες σαν τη Γαλλία, παρά το γεγονός ότι με τον γαλλικό λαό συγγενεύουμε με το αίμα. Η Γαλλία είναι τώρα καταδικασμένη να εφαρμόζει μια εβραϊκή πολιτική.

Εάν επισυμβεί η ήττα του Ράιχ και αναμένοντας την βαθμιαία άνοδο των ασιατικών, αφρικανικών και ίσως και νότιο-αμερικανικών εθνικισμών, θα παραμείνουν στον κόσμο μόνο δύο μεγάλες δυνάμεις οι οποίες θα βρεθούν αντιμέτωπες η μια με την άλλη, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση. Οι άτεγκτοι νόμοι της ιστορίας αλλά και της γεωγραφίας, θα αναγκάσουν τις δύο αυτές δυνάμεις σε μια αναμέτρηση δυνάμεων, είτε σε επίπεδο στρατιωτικής συγκρούσεως, είτε σε επίπεδο οικονομικό και ιδεολογικό.

Στο μεταίχμιο αυτό είναι δυσχερές να υποστηρίξει κανείς, ποιος θα είναι πιο βλαβερός σε μας, ο εβραιόδουλος αμερικανισμός ή ο εβραιόδουλος μπολσεβικισμός. Είναι εφικτό υπό την πίεση των γεγονότων οι Ρώσοι να κατορθώσουν να απαλλαγούν ολοσχερώς από τον εβραϊκό μαρξισμό, μόνο και μόνο προκειμένου να ενσαρκώσουν και πάλι τον πανσλαβισμό στην πιο θηριώδη και άγρια μορφή του. Όσον αφορά τους Αμερικανούς, εάν δεν επιτύχουν σύντομα ν' απαλλαγούν από τον ζυγό του εβραϊσμού της Νέας Υόρκης, ο οποίος διαθέτει όμοια ευφυΐα με έναν πίθηκο που πριονίζει το κλαδί όπου είναι καθισμένος, τότε δεν θα παρέλθει πολύς καιρός προτού καταρρεύσουν, πριν καν προσεγγίσουν την ηλικία της ωριμότητας. Το γεγονός ωστόσο πως συνδυάζουν την κατοχή τόσο μεγάλης υλικής δυνάμεως με τόσο μεγάλη έλλειψη νοημοσύνης, ανακαλεί στο νου την περίπτωση ορισμένων παιδιών τα οποία έχουν υποστεί ελεφαντίαση.

Εφ' όσον η Βόρειος Αμερική δεν κατορθώσει να αναπτύξει μια θεωρία περισσότερο ώριμη και ορθολογική από εκείνη που της χρησιμεύει σήμερα σαν ένα είδος ηθικού οδηγού, βασιζόμενη σε υψηλές, αλλά χιμαιρικές αρχές, είναι αμφίβολο το κατά πόσο θα παραμείνει επί μακρόν μια λευκή ήπειρος. Θα καταστεί σύντομα εμφανές πως αυτός ο γίγαντας με τα πήλινα πόδια, μετά την εκθαμβωτική άνοδό του, διαθέτει ακόμα αρκετή δύναμη ώστε να επιφέρει την ίδια την κατακρήμνισή του. Η ξαφνική αυτή κατάρρευση, είναι προφανές ότι θα ευνοήσει αφάνταστα τις κίτρινες φυλές!

Εν κατακλείδι, σε αυτόν το νοσηρό κόσμο στον οποίο μας βύθισαν οι δυο σκληροί πόλεμοι, είναι πλέον εμφανές ότι **οι μόνοι λευκοί λαοί οι οποίοι διαθέτουν κάποια πιθανότητα επιβιώσεως και ευημερίας είναι εκείνοι που γνωρίζουν να υποφέρουν και που διατηρούν ακόμα το θάρρος και τη θέληση ν' αγωνιστούν, όταν οι συνθήκες είναι χωρίς ελπίδα, έως θανάτου. Και οι μόνοι οι οποίοι θα έχουν αποκτήσει αυτοδικαίως τη δυνατότητα να διεκδικήσουν αυτά τα πλεονεκτήματα, θα είναι εκείνοι οι οποίοι υπήρξαν ικανοί να εκριζώσουν από το σύστημά τους το θανάσιμο φαρμάκι του εβραϊσμού.**

ΣΗΜΕΙΑ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ»

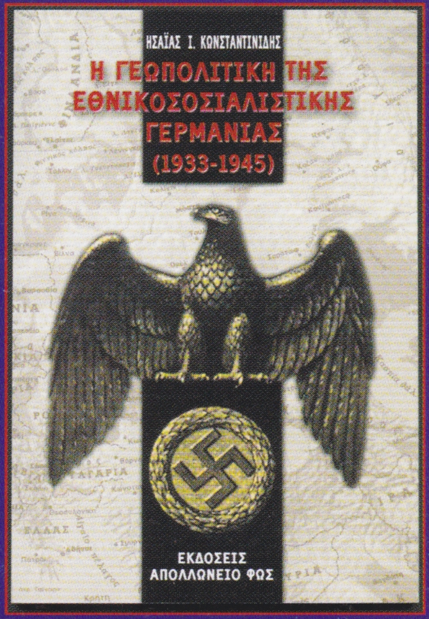
• **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:**
Σχινόπουλος Ηλίας/Γεωργίου Βλάχου 59 Νέο Ψυχικό, Βασιλάκης Πέτρος/Καμπούρογλου 18 Νέο Ψυχικό, Μουστακίδης Κων./Γεωργίου Βλάχου 4 Νέο Ψυχικό, Ζαχαρίου Πετρούλα/Θεμιστοκλέους 3 Αγία Παρασκευή, Ψαράκης Ευστάθιος/Τασσοπούλου 4 Αγία Παρασκευή, Πιπεροπούλου Ειρήνη/Πρεβελεγγίου 5 & Γυπάρη Αγία Παρασκευή, Βασιλακάκου Αικατερίνη/Μουσών 33 Νέο Ψυχικό, Μυτιληνού Μαρία/Χατζοπούλου 11 Νέα Φιλοθέη, Παπάς Αριστείδης/Παρίτση 47 Νέο Ψυχικό, Κυρίκος Δημήτριος/Τζαβέλα 42 Β Νέο Ψυχικό, Δουσεμερτζή Αναστασία/Ακριτών 27 Νέα Ιωνία, Χρηστίδη Μαριάνθη/Πευκών 27 Νέο Ηράκλειο, Φωτόπουλος Βασίλ./Πολυτεχνείου 61 Νέο Ηράκλειο, Μούρτος Σταύρος/Μελισσίων 19 Μαρούσι, Ανδρούλη Θεοδώρα/Ολύμπου 60 & Θερμοπυλών Βριλήσσια, Τζόλα Πολυξένη/28ης Οκτωβρίου 8 Βριλήσσια, Γαλανάκης Παναγ./Φλωρίνης 25 & Κύπρου Βριλήσσια, Μηλιάκη Νίκη/Σισμανογλείου 11 Βριλήσσια, Τσιρώνη Αναστ./Ολύμπου 76 & Αγ. Αντωνίου Βριλήσσια, Ανδρονικίδου Ελπ./Αγίου Αντωνίου 99 & Ολύμπου Βριλήσσια, Κορκοτζέλου Γεωργ./Μεταμορφώσεως 51 Χαλάνδρι, Κεντίρογλου Σωτήρης/Λεωφ. Διονύσου 62 & Μεσσήνης Δροσιά, Καφετζής Νίκος/Λεωφ. Λίμνης Μαραθώνος 58 Άνοιξη, Πρέσσα Μαρία/Ροδοδάφνης 57 Μαρούσι, Αντόγλου Παντελής/Ηροδότου 31 Μαρούσι, Κίτσιος Στέφανος/Γράμμου 43 & Διονύσου Μαρούσι, Μήτσου Αλεξάνδρα/Φιλοθέης 40 & Ηρακλειδών Νέο Ηράκλειο, Ζαχάκης Δημήτριος/Αιμιλιανού Γρεβενών 34 Περισσός, Ζήκας Αθανάσιος/Ανδρ. Δημητρίου 23 Νέα Ιωνία, Λογοθέτης Δημήτρης/Πίνδου 9 Πεύκη, Δελατόλας Μάριος/Πίνδου 50 Πεύκη, Καραχάλιου Ελισάβετ/Φραγκοπούλου 17 Κάτω Κηφισιά, Μαυρογιάνης Χριστόδουλος/Χαρ. Τρικούπη 210 Νέα Κηφισιά, Ψαθάκη Σταυρούλα/Δελφών 5 & Δημητσάνης Μαρούσι, Καραμανή Αφροδίτη/Γαρδελή 4 ή Βασ. Σοφίας 34 Μαρούσι, Φασατάκης Μιχάλης/Κονίτσης 32 ή Αγ. Ελεούσης 118 Μαρούσι, Επιχειρήσεις Παραδ./Λεωφ. Κηφισίας 46 & Γραβιάς Μαρούσι, Τσιτσιλώνης Γεώργιος/Κηφισίας 43 Μαρούσι.

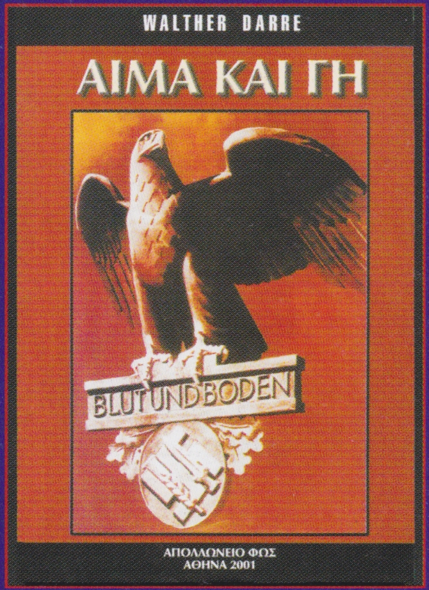
• **ΓΛΥΦΑΔΑ-ΒΟΥΛΑ-ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ-ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ-ΠΑΓΚΡΑΤΙ:**
Κατσιαφούρου Σοφία/Ηλείας 24 Γλυφάδα, Θεοδώρου Γεώργιος/Στρατάρχου Αλ. Παπάγου 26 Βούλα, Βιδάλη Αθηνά/Αγίας Βαρβάρας 80 Δάφνη, Βαζαίου Μαρία/Αγ. Γεωργίου 26 Αργυρούπολη, Παπαδόπουλος Κων./Ελευθερ. Ανθρώπου 55 Γλυφάδα, Χιωνάτη Αλεξ./Ιθώμης 34 Άνω Γλυφάδα, Γαρδελινού Ευθυμία/Λεωφ. Βουλιαγμένης 43-47 Ελληνικό, Μακρυγιάννη Καλλιόπη/Εργατών Τύπου 26 Ηλιούπολη, Πάντος Παναγ./Μετσόβου 4 Γλυφάδα, Καπουράνης Γιώργος/Δαμαγήτου 39 Άγιος Αρτέμιος, Κρεμμύδα Χριστίνα/Πλουτάρχου 43 Άγιος Δημήτριος, Μακρής Πέτρος/Βασιλ. Γεωργίου 1 Γλυφάδα, Σαρέα Θεοδώρα/Αρύββου 14 Παγκράτι, Τέμου Βασιλική/Αρχελάου 17 Παγκράτι, Κατσιαφούρου Σοφία/Ηλείας 24 Γλυφάδα, Παπαδημητρίου Στέλιος/Προύσσης 10 Υμηττός, Παπαδόπουλος Κων/νος/Ελευθερ. Ανθρώπου 55 Γλυφάδα, Χιοτάκη Αλεξ./Ιθώμης 34 Άνω Γλυφάδα, Γαρδελινού Ευθυμία/Λεωφ. Βουλιαγμένης 43-47 Ελληνικό, Κρεμμύδα Χριστίνα/Πλουτάρχου 43 Άγιος Δημήτριος, Τσατσαρώνης Βλάσης/Φιλολάου 44 Παγκράτι, Πολύζου Γεωργία/Αρριανού 22 Παγκράτι, Ντέμου Βασιλική/Αρχελάου 17 Παγκράτι, Διαμάντη Ευθαλία/Εθνάρχου Μακαρίου 37 Κάτω Ηλιούπολη.

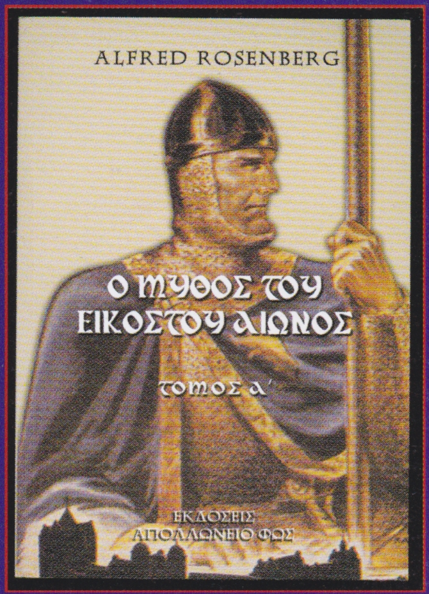
• **ΠΕΙΡΑΙΑΣ-ΦΑΛΗΡΟ-ΚΑΛΛΙΘΕΑ-Ν. ΣΜΥΡΝΗ:**
Νικητέα Θεώνη/Σαχτούρη 85 Άγιος Βασίλειος, Πάγκαλης Νικόλαος/Κανάρη 5 Καλαμάκι, Αλεξίου Γ./ Θουκιδίδου 83 Καλαμάκι, Ρούσσης Χρήστος Πολυδεύκους 29 Αιγάλεω, Μουστακίδης Βασίλειος/Χαριλάου Τρικούπη 28 Πειραιάς, Καγκελάρης Δημήτρης/2ας [illegible] Νέα Σμύρνη, Μητσόπουλος Ηλίας/Στρατηγού Μακρυγιάννη 137 Μοσχάτο, [illegible]σολογγίου 15 Παλαιό Φάληρο, Σταυρίδης Αλέξανδρος/[illegible]ηρο, Σπίγγος Γεώργιος/Ενδυμίωνος 2 Παλαιό Φάληρο, Πα[illegible] 34 Πειραιάς, Αλαφωνιάτης Γεώργιος/Αγίων Πάντων 22 [illegible]άνθη/Κυθηρίων 18 Άλιμος, Χρυσοδάκτυλος Σπύρος/Βαλ[illegible] Θεοδώρα/Αρκαδίου 24 Καλαμάκι, Παπανικολάου Ιωάννης[illegible]ωνσταντινίδης Χριστόδουλος/Χαροκόπου 71 Καλλιθέα, Λ[illegible]ου 134 Καλλιθέα, Σωτηροπούλου Ευφροσύνη/Ιωνίας 44 [illegible] Φρειδερίκη/Φιλαδελφείας 27 Νέα Σμύρνη, Πέσλη Αργυρώ/[illegible]έα Σμύρνη, Λιγιδάκη Αργυρώ/Φιλαρέτου 126 Καλλιθέα, Μουτσοπούλου Αμαλία/Ακτή Ηετίωνα, Μπαξόπουλος Νίκος/ΗΣΑΠ Ταύρου, Χρηστάρα Νικολέτα/Γρεβενών 36 Νίκαια.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
6939/39.87.82

ISSN 1109-4052

9 771109 405003 05

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ"
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 49 Α΄, 132 31 ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΛΤΑ Hellenic Post
ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡΙΘΜ. ΑΔΕΙΑΣ 101/97
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ Γ.Γ.Ε. 1593

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ» Νο 3 ΤΙΜΗ: 9 €

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: 6939/39.87.82